

PF  
PP-1884  
KNIHOVNA,  
BOHOŠLOVCGÙ  
BRNÉNSKÝCH

# MUSEUM.

[List bohoslové cíška-moravskýho].

V. Ročník

Pořadatelé:



Otava a Kutter.

KNIHOVNA  
BOHOŠLOVCGÙ  
BRNÉNSKÝCH

Brno

1871

NDB 349  
ZOB

<u>Veličí význam</u>	
<u>Hodr Jakob</u>	
<u>Vnouze</u>	
<u>Klima František</u>	
<u>V podání</u>	
<u>Májový</u>	
<u>Küller František</u>	
<u>Die 8. januarii</u>	
<u>Sychra Josef</u>	
<u>Faktorové matky</u>	
<u>Změřka</u>	
<u>Ku 22. lednu 1871</u>	
<u>Hrob v cimré</u>	
<u>Ve významných hradu B.</u>	
<u>Národníků sen</u>	
<u>Dittrich</u>	
<u>Hvítko</u>	
<u>U prototypa</u>	
<u>Na Rím</u>	
<u>Ku 16. červnu</u>	
<u>Na rozloučenou</u>	
<u>Vzájemné potěšení od</u>	
<u>P. Kell.</u>	
<u>Veličí neodvazné</u>	
<u>Hodr Jakob</u>	
<u>Simon Peter</u>	
<u>Kizlink Antonín</u>	
<u>A Riemu to Museum?</u>	
<u>Klima František</u>	
<u>Rika</u>	
<u>Monografie volnité</u>	
<u>Alumnatské zprávy</u>	

<u>Obsah</u>		<u>Potvrácování</u>		<u>Strana</u>
		<u>Platá vrenta</u>		80
		<u>Glova a birkut</u>		112
		<u>Cesudem dělati v</u>		
		<u>významných?</u>		118
		<u>Hodžík Jakob nyní Kaplan</u>		
		<u>v Rosicích.</u>		
		<u>Což máme konati potvirost</u>		
		<u>K Božskému Františku?</u>		36, 46
		<u>Küller František</u>		
		<u>Historie Yammaritáriu</u>		12, 18
		<u>Bům stád jednoty, matky</u>		
		<u>všech vikov a učovní povody</u>		93, 98, 105
		<u>Nezmoglost Papuče</u>		114, 123
		<u>Hovězek František</u>		
		<u>Dilexitost historie inkonci</u>		82, 90
		<u>Lickýnecka Adolf</u>		
		<u>Spněni slobu</u>		5
		<u>David ve vnickém učiteli</u>		70, 74, 86
		<u>Marek Jan</u>		
		<u>Alumnatské zprávy</u>		31
		<u>Mühlberger František</u>		
		<u>Our Coelibat</u>		6, 21
		<u>Olufsson dan Luk. Kinga</u>		
		<u>endan Jagannath</u>		62, 67, 78, 102, 110
		<u>Mikšínek František</u>		
		<u>Traktát sv. Lázariana (překl. z lat.)</u>		38, 88, 120
		<u>Otava Cyril</u>		
		<u>Hodo R. klasikum itenárium</u>		1
		<u>Katolický kněství na vrchu</u>		
		<u>nového roka</u>		25
		<u>Alumnatské zprávy</u>		16, 72
		<u>Doslov</u>		126
		<u>Rothářek Fabian</u>		
		<u>Proboštů zednice a jejich snahy</u>		34, 44

# MUSEUM.

KNIHCNA  
BO BOHOSLOVÉ  
BĚNSKÝCH

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tužbou onosti krása  
Choti cirkev a mzdou tidi spasa  
Fr. Sust.

## Slovo k laickým čtenářům.

Někoho z nás byjmo byli ne-  
mici, v jak rozbouřené, lit-  
ním liberalismu a nevěrou  
naučené dobe" říjenne. My  
směle říci můžeme, že doba  
naše výkonné" ještě dobova či-  
nu a krušeho boje, neboť od  
velkého boje mezi Christem  
a Antichristem ani posud ne-  
mí Dobojování, neboť světice  
více nabývá konverze. Díky,  
jennž mymí možností byl jen  
krují světobýzinstvem a zevnu,  
že své konverzaci i naid po-  
slední vrcholu společenství.  
Díky tento shromáždě rejirom  
nauky Křesťansko - Katolické,  
alebož i samé náklady, ne-  
míkou společnost lidské společ-  
nosti, kdežto rodinu, manžel-  
ství a majetek, hledě takto  
podrytí křesťanům většího blaha.  
Církev kde jen něco podobkovou  
si. Tako n. p. Odložení školy od

čikov", snaha tato protiřízení  
stáročí u nás k tomu již po-  
sívala se vrahové, kdy neoslychá,  
ne se více držíme cílem upozdra-  
di rodinu, upokáti otcí a matky  
se počítání jež počává, počítání,  
že jen samym Bohem, kdo vyu-  
čoval a vedel díleč svých.  
Za naprosté vykřenění křes-  
ťanstvové kresy a libov mladistv-  
ých ještě budou koncovým cí-  
lem počítání, pravé, učili jin-  
cik počítání svatého menit  
školu a cík, musí jist  
jasno být křesťan sebe měly jist  
mu. Což však myslíme bo-  
jíme proti cíkovi kvalitního  
Dobrá ránu ještě kruží, nicmén-  
ne ukojitelná něčí proti slouci  
apostolské, kdežto povětší sloučen-  
í práva, spravedlosti a pravdy.  
Aby se poslední tento kruží křes-  
ťanství společnosti přidil a pu-  
stí osudiny a Pěstiv následujíce

Do vykouzleného poslání byl - když  
konec směřují všechny snahy, vše,  
které měli v dvojníkův dobu nast.

A jaké kruhy lepkají, vede se  
boj, "přesný" počet parového učení,  
ně vlny Kristovy? Tento reportér  
selé církve Katolické, Klečí uče.  
nám pravé vlny, v němž se svádě-  
lá s bojem svatého malenaji, ucela o-  
povídají a jsouce nových věci  
chcím, všechnoříjmi povobědky  
uvalíjí všechnosné rázady, své,  
ko náboženské "co nejvíce ronití,  
říti. Tato hmita směrem jízvobě  
slovem, písničkou a chybě náře,  
nýmž bojovníkům spolehl. Zaslyšel  
bohatostním, směrem, vedou-  
laké, veřejný lisk, časopisectvo  
a vzdálostiellekistike, chlouček  
to, větře křesťany v blidy a roz-  
šírky uvedli a je s nejdržitější kle-  
nobý, bolí o vše, svědomitost a  
křesťanům kouzlovedlrost, ucela  
doucili. Pod nábožstvem revizioní  
záklavy konkiliacií své karabné  
ucení, a přemyskaři neobsazila  
duše byval Dostkuta jedovatým  
Beckem v jehož kořadu, ukrýtej,  
ko ve křesťanských libených slov.  
Tak to vychlebuji se lito novou,  
modré učenci jako uči novou  
osvětu, vyvolávající ve veřej-  
nosti lidecky jakousi svobodou  
lidstva jako, svobodou ronitou  
a svědomí. Kříž, tak parav-  
ení, to není nic a všechna jistí,  
Křížení jsou bolíkům povutáni  
svobody lidstva! Vraž jako vba,  
nedbaj, sedík novou, ale jistí, a jistí  
a všechny ronitost' učiv, rády k

revizore jako to joo smrti budet.  
Tak, i pooodbraně moudřejí rabi,  
pojchou a domyšlivosti nadu,  
že učenci - kdo jest svoboda dnu,  
kde karabnost, nejvýšel páska  
Dobrého. ~

Přelo hody, tak pooodbraně dobo,  
kde svět ve svých kalkadech se  
nachází, nevěta světem karab-  
dá a nadobové liché věci, které  
prýti mají se děti, myni kdo ní,  
se bojili se medou, ně všechny lej,  
mě vladu evropské, vzdaly se vět,  
si merat mezi všeliké schvary  
nad světoví Katolickou - o lato  
velo paravé, smutné dobo, malého  
na kříži kdo Dvojnatobojnou ka,  
varžov povinnost, poříznouti pořec,  
ně s uspokojenou Dievou a oddanu-  
slí kte opouštěné malce naší círce,  
kni Katolické a pak vši látkou  
kto abonérem lidu vlastnosté  
mu, Klejnářsko jossid, bud "Bo-  
hu chvala, vši náhary manu,  
ne jsa počest, vysoké věci se ještě  
neodurní. Tébod" my vejme vyu-  
slovili měšene své paravé vědcení,  
nejere křesťanov v křížové spoje-  
ni s věticemi, bolík "Katolické"  
vibec, Dovede ronitosti by všechné  
slánky novouček pásni, ně jen  
ono muže počítati lidstva, vysledi  
a le počítati, a zářice učinajících  
se kříži novýsolení paravé, osvě-  
ty, svatlivého počíje, a někdo  
křížek blaha. Boj sice bude kří-  
ži - ale všechni slavné.  
Pořízení vzdal svatosti Kříži,  
slova budou svatost a jednoty,  
slovo, neboť nikdy kdo nebylo

ještě takovou měrou běba, jaké  
v myním životě nekdy zemře boji. Proč  
než nelze mne boj takový se sít,  
kouzluje lidstvu podoboucili  
sem měru překonati, my brádu  
svatého naděti a nadělu na  
pobiče! — Mohl však Krist jistě  
hlédati ke tomu, aby obhajoval  
církev proti násilnictvím a tělu,  
Díky od reportáleů je obecnějším,  
že samozřejmě ještě mne ubráni  
běba, s krevním bojovatí mne  
si, mohl s dobrým výsledkem  
bojovati.

Předne mne Krist mimo cík,  
Který, myslíme, jeho nákladu  
snahám ve dceřinu reportáleů,  
vedu poslovati a vedenlosti  
pobacičovati; neboť byloli kdy  
pobiče aby Krist vedecky se  
vzdělával, když volal to vlastě my-  
ní. On měl, jisou včílela v arod,  
ceru svých světenců ve vše  
všem významu příkladem předchá,  
kterí a s jejich blaho jako na ka-  
zadelné lach ve škole se slavati.  
Ta lach příčinou ještě jeho neodbyt-  
nosti povinnosti příčinili se, vše,  
možně o to, aby vše v srdcích  
lidu na kolvera' nizádne' nem,  
bezbla pochovány snad nabídlo.  
Který světěný plynly spolkli, mo-  
živ, aneb časopise. — Avšak je-  
ste více rád, než mne Krist  
— rád bolí, aby vědy, které jí,  
myž sdíl, v ruce spisává, jasné  
avýkrověná poslechovací svým  
podal — Dale, aby věděl reportá-  
lelo, prosí na kolvera' měta-  
m' sítaj v časopisech a knihách

všemestrých jazyky a nevrat,  
nými dívody vdrážel, kde však  
bez dlužitě svítil a neuvarene  
polovostí dosilili nem s to.

Takto však i národe bude Adyši  
poslavati se v silu bojovní, když  
máme i my vidiči se, abychom  
vylíbeným konumem a obrato,  
myž počkem jsouce opadatci,  
jednou rekvire bojovati mohli —  
a ke tomu svítili národe největ,  
sí příležitost skýla a de mace  
"Muzeum", jehož zády ročníku  
vydávali hodlávce. Tjako jsou  
jistě v provolání podobliky, moh  
byli ono sbědištěm našího jara,  
či a prosbědlem ke dokonalosti,  
mu vývoji vědeckých vědomostí  
a nejméně nenucené obratu  
sí v ruce materské. Ké ono jara,  
ceru, co do obsahu výsečí my  
a jadry my, co do formy a slo-  
hu dokonalosti vystřídati nem  
míše — jest na vějino. Než s  
Boží a našich příkazivců pomno-  
čí, doufám, už když sice vylam-  
temu dostatli. —

Dobrý brabí! přijďte my se  
kned a de ke luhám boji, který  
nas jistě jednou nenuce, vzdýlo  
jen sládecí my bojovat ihu dodě-  
lání se slavného věčnosvě. Ned  
volavjme se manče na svou ne-  
schopnost, pouště větvej před  
suděk a poslychavost mimo se,  
kteroužime svoje sily a však na-  
jistě vrcíčem schopnosti na-  
budejme, na odpově poslavati se  
reportále, sebe vdrážlivějšemu a  
Kristefónu! Zde! Brabí!

## Vrajetní potěšení

Pod bráčkem v pláce sesramala,  
Pláce klívej, jakby neplakala?  
Líčka jeho bledá, líčky slodi,  
Tisí den druhý, co jej manu' budi.  
Replac' dcerního mal nad bráčkem,  
Vzdyť on umučal se anglickem.  
Anglickem slal se v nebi sličným,  
A cíti Boha svému, utáviciónym.  
Takto mal, až ji světla bolest dvojí,  
Slovenu, v když leží dcernu svouji.  
A jí dcerníka ta, sestra malá,  
nelhká více, proč by také klala?  
Proč by klala nad bráčkem milým,  
Když se vzdálkem slal přes pamým?  
Neplacič jí dcerníka, ale chladne  
Jako když proude vzedle, růže, vadne.  
Pláce rase malá, až den minet,  
Dcerníka až více a více kymet.  
Replac' malé, vzdýť já, umučen taky,  
Za bráčkem pojídu nad obaky.  
Anglickem budeš v nebi sličným  
A cíti Boha svému, utáviciónym.  
Takto uas matku leží dcera malá,  
Smutná malá více neplakala.

## V podzim.

Proč slunecko jasné  
Kvapíš tam na horu?  
Přencír slovy klamé  
proč umílký v horu?

Váškice čarobodný  
proč tak muto výje?  
Stoupenkou pochladný  
Kam tak rychle spýje?

Tud zídlá vedenka  
proč se zahalila?  
Drudrá vlaštovčka  
kam se oddala?

Hav luher květnaly  
ach uč po vradnily,  
sbor pěvci v pernaly,  
manu' dech, odvazul.

Modrojasny blankyt  
kassír je oblaker,  
slunka hřející svib  
nezorniská mukler.

Ve smavých lesích  
vichor den re' pladce,  
jelen po myslírách  
vícerý skále.

Hru spánku dluhensuu  
šíří klade se kraj  
až ke rádi novemus  
Květny jež abudí kaj.

Jna očekával  
Dlouhy sen vysudlali;  
nov leta obdával  
Duse k nebi letti.

Prodluždne výšine  
ažá těla nověho;  
až vstane v neviře  
a spánku dluhensko. —

# Splnění slibu.

50

Dluha mocné a bohaté rodiny  
vstoupil jednoho dne do Kacíny  
a očkal v kleci srdce svého. Když  
slyšel, u kleče se před ním uby-  
loval, očkal je, proč tak druhý  
čas u něho nebyl. Dluha v druhé  
cenné myslivecké kravě skočil  
na sobě do rukou, jakým nyní  
vesti musí. Překonáme slavéku  
se klava toci, když hám odenou  
vše oběhati musí. Věhání, obje-  
draváře, porovnání, sob rovne vše  
stavati musí. Dnesko však  
dovezl mici svého bratrance, ne-  
boť nejstarší slavná svá srdce  
letě slaví. Veliké slibné na-  
dobi učíškovo věti musí. Tedy jde,  
že odcházíme ke slavnosti, byť  
svícen a rameny objednali. I ode-  
sil myslivec v naději se kochaje,  
že po tragických dnech opět pravid-  
nou nastane.

Slavéko v černém souběhu v pos-  
hodě Kacíny polal se hostinu ke ho,   
kdyby onen myslivec byl? Když  
slyšel jmenoval jmenem jeho a  
poznamenal, u kterých ve slavě byl,  
a pak jognil, že bohatého svou vys-  
vají. Pojede jen kručil. Ano kdy-  
ma, u toho to leží laděnu "a opět  
se posadil na lavici v zahradě",  
kde poalt s doma společně si  
sé a dívčené kouká. Pakto na-  
pravili všechni svůj dluh a o-  
roustili Kacínu.

Příští noci koukali Dole. Teden-  
z lehkého právila lise: „Pět aby  
mne však, pakli se nedoslovim!"

Druhý. Bratře, moželeš mi se na-  
mne, nekloměni - li sobě možet,  
přijdu této!“ Řekl právila. „Ab to  
slojí deset let, já jsem parádová.“  
Nájem domu hodin, když povídaly  
vdejde! poslechl herce, nájem se rovněž.  
Dílem, ve kterém žil svého my-  
slivce bydleli, přilehal se svým  
nadzemí slávěm k vzdoru kací-  
mu, ne kteří vlastěji snadno svou  
Kacínu nekutecíti mohli. Zadní  
povídání neušel nočního licha,  
ani nájem domu hodin vlastěji je-  
bitkem do druhého poschodi leskl.  
Na přednejší lise vylilačil buben,  
když stavěl svá, do kterého vstup-  
šli všechni, a vopatření se slavnosti,  
odmykací a slavnosti. Poslední  
vylámal rebríček a vysílal ho před  
nachodbu; kde nyní byli.

Se svíčkami v domu občerstvení  
ubírali se vlastěji po chodbe Dale  
až ke schodišti, kterými do domu  
za průjíště mimo bylo. Dveře  
dozvěděly byly jen podepřeny a volily,  
když kleceno dveře, kde do své  
příhodné vely, byly usazeny.  
Zblížkým Kacínu sobě slavěli.  
Této bylo licho, když sobě vlastěji k-  
roměhlí. Tentož nobě padla na  
meď kyselou posud tabule, a  
kacíny leskob slibka amánil  
nače jejich. Radostné všechno během  
všechnu klenkou vepsal, všechnu k-  
bro do měchví svých a kacíny  
když naropě se vrátili.

Psálo tenký myslivec,  
který nevedomky své panstvo

aradil, když mališi pochopil, nikomu ho křivotem, neboží vás hlem, kteří se pochlebou říkají jeho tváře byl dotkl, a na tabulku vyslal černý la. V myslivské skále, kde on nebjízí slavěnku očka narazil, vyskočil a vstoupil, uchádil se o rebríček, který někdy do města nebyl mali, jinak. Hlídaly jeho výšky na skleněné pěšiny a krov řeky, když mali vyskočil výškovou tabulkou.

Tužil ihned co se zde děje a k boké běžel do své komínky, vydal klidně kroky a poslal jí se opět na chodbu, ani přebral nádej, s kacídkem po schodech, Decky pochabateli. Odhadl, že všechnu s výškovou skleněnou, nádej! nádej! jí! Odchádili mali. Tisíc maličků jedou sekerou, kdežto druhý žádati obraz na myslivec dorazil vysok. Vstalo obrovce, odrazil myslivec sekeru a kleboce narazil lesákovi vlebku jeho. Druhý byl zatížen stěnou svého domu na ulici myslivské, kdežto šel s kachenem po schodech, vladne stál, až by se byl na dveře postavil. Kterého hrad myslivec lepoval.

Na rokliku jeho pláhl se vlastní domácí. To ulice křížel jí se poroč, nej, co by se bylo stalo, nebot přijel, měl na ulici chlap, jenž měl všechno ruce. Křížení dospěl a pochabateli nádej. Dva krody domovnice dorazovali bydli mali. Dnes, když se kachenec myslivci narazil, nemohl se jí k němu vymrati. Dvou rány byl počít velik, že jí druhého dne a chlap otem, mali, ledovým, na věčnost se vzděkal,

až by se byl s Bohem smířil a od lidí dovolit. Počítal i v něm vzděkal jí se pochabateli, starého nádej.

Druhý ranouří sklo hlem, sobě plechoru vložil, leč mnoho a když poslal sobě vracené pochabateli, a možl jí se mali mluvit. Ten byl jí se domovu trestaný nádej. Červec počáte jeho sklenou kachabateli a počítal on, aby získal své kachabateli, rokem si odvratil dali musil. Když mali to lehkou vzděkal, stala se první veliká počítání. On, jenž dívá se, vyslal myslivec, nevěceni, všechnu napomocičkou vzdoroval, vzdal myslivec. „Proč jsi, spanavědli, vý řík!“

Druhý dal sobě počítání. Konečno a když počítání se vyznava, získal s vysloužím srdcem vzděkal vzdělání. Operace se glasné ukončila.

Třetí a nejmladší nádej vzdouzena na deset let do zálohy, když trest mnoho k jeho obrovce počítal. Dve slova a počítal brony vzděkal, vzdělání, když se vveden byl.

## Der Pfeifat!

Daum fimmiffing Dan Ruffoli,  
jean Ruffo vidi dori Dan Fau,  
Dan Ruffolam mija galafant,  
kaina mija bagafant, kaina  
mija in Dan Ruffo agnanti vols  
Dan Cabilat. Pellejo Landa, Diana  
zid Dan galan Ruffolam jif mija,  
non, dor Danan man sige in

besonants und brennungsab. Und  
 seit verbreiteter Körner, fallen den  
 Rebekat sein urwana Zirk sein ein  
 spärlicher Weling, fernerin Zg.  
 maner, darum an dem Malen und  
 das Dangkayen pferde Cilemuk  
 noch mehr sind, ja es will fogender,  
 lasten, das falls te für sind da Griffl.  
 ja dayugan waipumuan, Dage,  
 gen just der Ringe und jaden  
 Sonnenblöfmaia Wangi send  
 kusimman - Hass Danzalun für  
 forsto mitzlich und hin nobl und  
 gefaltur, familie mitz in den  
 Kura nobl undig, das ofte ift  
 die Ringe nicht befafen Körner,  
 da ja auf die griffler Griffl.  
 fundergrindet und dorf hallo,  
 hif sind. Oben genada dirfum  
 verland barlays pommelten, die  
 sope die Ringe danungulan hat  
 und sich, ift von Griffler den  
 Calibat aufzunlagen, den ja  
 zu ründigen und zugewornt,  
 zu Cilbung ift ab sahaban  
 Ondab sanglig zit mayan und  
 mit deso großem Rebe und  
 Griffler und sahndra auf alle  
 islanden, ja Dallifur idin die  
 rüdigur Grinde und zugur  
 und ründigen, das ja in das  
 himmen, ja in unta wie den  
 apofliffen Zirkum humanda  
 Wangi anfalle zit auf allen,  
 funderan unzen Grinde, dandri  
 die Ringe ift man Dianan die  
 feligheit arzule, ist die  
 Griffler den den Pihlengen.  
 ein humann hat die lundri  
 Bouyan, und just zit pongue für

Naßung und Theding und han,  
 Saemäfiga Unbekannte jinen  
 Kindern, an hanne pihlaluhale,  
 hifun Ringen, walyf mit den  
 Onkeln, den Orla zu gefallen,  
 Lambudan sind, mifc und infan.  
 Und kann den belayftan, das  
 die Bouyan in den Regal den  
 ganzem Stamm in Urfing maf,  
 mon, die Körner den Pihlengen,  
 den pih gung Gott und den Park  
 den Onkeln sidman soll, dffen  
 Onkeln nia das in gefun soll,  
 die Boulan füre den zimual zit  
 gesdinen, den anb alle fuen,  
 den Lien Pihl lungiyen soll,  
 um pih deso maf pihne. Das  
 minde pihkun zit Körner,  
 die Körner den Pihlengen pih  
 Gott, feliget und fordingig  
 Ent wift dann ist, ob am  
 man ift die Lunda das Pihl,  
 und wiflager solle? Pihl,  
 ja pih bald zitnden die Oba,  
 genfutur pihnt pihman Oba,  
 bat in den Grindung und han,  
 han und den familiengang  
 den pihmifliffen Pihlung in  
 mämm missen. Die minnen  
 und boulan fihnden den  
 familia, den religiofan familia,  
 pihfus den Pihlengen nia, anb  
 den familiengang den boulan  
 sind und dann zu pih mämm  
 tan angiflare Grilgauft ist,  
 po Körner nia Gott budiens  
 han und verbosten, den pih  
 Pihlengen pihmiflare fihnden han  
 mämm ist.

pihzudaten, pihman Grinde,

schwunz die Tempel den Coalio  
hat sondankt, liegt darin, und das  
Präfektur das Organsatz, dient dad,  
der Gott fäins religiou Raffenstet  
den Menschen Kindesleidküm,  
den hofft das Präfektur Sogen fol,  
laut die Missionsfahrt berufet, um  
soll er auf Gott von Egozga sein, d. s.  
sein Gott soll den Menschen lebt  
nun verfahrenden, zu niedrigen  
Missus, nunc labendigen Glos,  
kneb sein. Similia Quirke, die  
für den Pfarrer manigfach bin,  
tet, sind, als ob dem Friedenspece C.  
xero und nach ihm Bocquet, Loh,  
nich und auf Doctor angelicetus  
sagten, mit ympon Gabankau  
niedrigenlig, jüngfräulichkeit  
aber hofft den Christofesten  
Spuren und sondant die Baffan,  
hifheit den patau. Dafur Dab fia,  
Davon die Quirke die Gaffysa fia,  
langlig bethätig, so dass ob rican,  
fließig rican, nich und den Och,  
zählig der Christofesten aufzufal  
lare. So sei men an die Christen  
und Romane, sodie an die alten  
Germannen (Tacib. Germania) a  
nimant.

Die Einflussnahme den griffen  
Kommunionen zuerst den Not  
ist ein famosum Grund fia die  
Griffenheit den Griffen. „Die  
grüne Fint gibt fia leben fum  
seine Heilige.“ Wenn aufzackende  
Praukheit und Raffan erkläre  
dann Gott gafte den allen Risan  
Droft und seine Freude auf die  
Laien im frage aufzefor, den  
Praukten, und fent, iher den Risan,

Kur und die wichtigste Rais ist  
die Einführung der Eucharistie und  
ist das Maßleing Primitiv Dom fof,  
fot. Eucharistie zu maijus. Dann  
ob ffinis, Himmel, magis, - bei  
Dug und bei Mary - Dom Primitiv  
meiß zu jedem Primitiv fia.  
Man dankt sich nem einen Pfarrer  
in Romis konfani und Rindan,  
dafür den Ultima haben meiß.  
Der zog ab auf die fassum und  
meiß. Offizial, zulai Domi Rindan  
wir zu einem Konskret, han,  
bunden Ultima, dann ab faipt  
Raf, die Pfeil erlitte in allen fia,  
fia. Den Mann Pfeil auf und  
will gafen. Da holt ihm fia  
fiae enzygan und sagt: Wenn  
fia dir auf den Griffen nicht ob,  
finde ob ffinis, ob finnt, ob schi,  
sab die Pfeil! die kniße Konskret  
die mit und missen und dass. Hab  
denn dan hir tun, dann der  
Konskret? Durch aufzep Danas au,  
man Rindan. Und die Rindan  
einen abfallen und bittau.  
Haben Danas ob meiß! Und  
den Mann blieb und hofft den  
Praukten fakten fia die Omo.  
Hirig den Religions. Den afaleja  
Griffen aber fayt. Wey der Konskret  
man dat ob fai, ob fia in God,  
sab fand, und folla in alle Ogas  
den Griffen, Daflo baffen, Dore fia  
fia in die Gemeinde. Ob in fia  
laut die Pfeil erlitte, aufzellen die Ra.  
fol. Griffen innenfrocken ifre Griffen,  
die nach die backbrett die Griffen den  
Lilien ifre fia innen aufzelen und  
sif grünig Regen. — Pochacovásl.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla,  
Slasti Christus, tužbou crasti krása  
Chotí církve a mzdou lidé spásy.

Fr. Šust.

## Nápisy.

I.

Národní věst lásky co hlasal, Ten oposmíván.  
Prázdly hlohu su, prach, děla smrtonosný.  
II.

Dva rody proč válkou se hubí přeovládne velmi?  
Společného na nebi, Otce ach už neznají!  
III.

Ve chmurné proč roucho halis kvář, blankyde jasny?  
Válkici na rody, nelze mi zírat dle.  
IV.

Zákon kam děl se, kam říd, kam právo a pravda?  
Ozvěna temno duni: volnost, rovnost, bezbožnost.  
V.

Takby slasti ve ráj lidovo se uvedlo, by Dumdoš?.  
Šťastné Itály juz, tam vede krdl poctivec.  
VI.

Válka zhoubnosná, povz Rdy přeslane navždy?  
Světli potkocily, v lásce také potkocí?

# A k čemu to „Museum“?

J radoší, upřímnou a někdejší pozdravili jsme letosí Muzeum, svou soutěž o všeobecnou populárností naslupující. Tento sice malý povídnicek, maje rámec s krovou, avšak ani neuhledný ani hrdý a hubený vedení ho z toho, že některé povídání v knize, výběr jakousi vnitřní pásku hýbán opět a opět na Boží slunečko se děle; a co se, smou povrhujíc, svěla nebojí a nesílí, tot dozajista má dobré svědomí, chvalitelný díl a zámer, k jehož dosažení pouze dovolených prostředků se chape.

A protož radoslně vitáme letosí ročník „Musea“ želajíce mu zplna srdece zdaru a požehnání!

Avšak, namilne snad někdo, k čemu také to „Museum“? tot hola ztráta času i pro redaktora i pro přispívatele. Museum nevyžádá ze ždi alumnáských jsouc cílky takřka pouze od pisatelů článku samých, aby se v něm pojednávaly olamy časové, nebo aby se v něm uveřejňovaly články důkladněji spracované a samostatné, k tomu nestaci nám sily a zkušenosti, a bže se o podobných věcech ve veřejných časopisech dosti dočisti a poučiti; a politika, ta dočala svou výbavu dříve než se do domu byla přijala, bysí Krále z programu vyloučena! —

Výška tato „Museu“ našemu snad činěna, jest dle mého dobrozdání

pravdiva až na něco, totiž na tu ztrátu toho času. — Dřív než na námitku bū odpovím, dovolím si olátku, k čemu vlastně ten tak drážející čas že trávíme? Ovšem abychom se vyzdali, bychom dnes nebozejbra nejen k vykonávání povinností své, jenž se věnujeme, schopnými se stali, ale i všecké násťahy a najezy svých bohužel člených nepřátel zmatit a zničit mohli. K tomu učelu směřují také všechny rádné přednášky pro nás zařízené, a naší povinná klavírová učebka jest, téměř to zadostlucinili. Kdo ale, prosím, může si namluvit, že to jíž za našich dob, když k nám tak stává, jak jest stav Kněžský, poslání? Kdo, pravím, smí tvrditi, že tím, co se nám podává, již mene dáná všem požadavkům? Kterým výkročí naši povinnosti jest, a jestě více bude? Theologie, kterou se obíráme, kato Královna všech věd, tota zřídlo, z něhož se všecká vzdělanost pryská, tota moře, v něž se všechny řeky večeří, reho jménem vlévají, Theologie pravim, kato Koruna všeho všečení, jest nepotřebujeme se tím zajít — odstrčena, jest za našich dnů pláně nevěry pochována v knize mezi spráchnělou vědou, pochována blásem liché svobody, jest vypuzena z křesla doktora pánem a učiněna popelkou, o níž se naz

Dubý Kuchlik, záhubaný jednou  
v připravující svůj spousty a  
neohrabany vtip brousi. Onino,  
jenž ji pěstuje, sluší k mání, spa-  
kemky, neprádly svobody, protov-  
niky prokroku, a jak všechna  
ta jména kněžím a katolíkům  
vibec spočítaná znejí! Proto vychop-  
me se, dokazme kém světlu nošum,  
raději luciferum, že jest na nás  
zjednat správu a slušnosti paru-  
chad, vymáne bohovedu z pod-  
ručí věznicích ji předsudku, str-  
hejme s ní okovy, kterými je ruka  
krutého neznabaha, lehkomyslného  
posměváka a přebroušeného mudia-  
ka byla spoštala. Abychom toho  
ocitili, nešťastí nám nikterak to,  
co se nám podává, — což točí ja-  
ky si střed, jakousi Kostru, kterou  
bychom telém obdali jest nám zí-  
staveno.

Kazdá věda, která vibec bez zádění  
jméno to si osobiuje, čeli hlavně a je-  
dimě k tomu, aby se domohla pravdy,  
aby se dodělala pravdu a pravici  
ukazují i předmětu, které o její obor  
zasahuje, a dokonalost a vlastnost  
její měří se dle toho, s jakou urči-  
rostí zaklády a pravista slaví, onyž  
se celý objem její soustředuje. Přívod  
ale všech věci vyskoumati, poznati  
stojíce všechna, vyzpýlovat učel,  
ku kterému svět se vším, co obsahuje,  
určení jest, vymeriti úlohu, kterou  
vyskomati Kazdý člověk zavádán jest  
totoho docitili vysknula si filozofie.  
Obor její vylíčili s uspěchy, s jakimi  
se až posud bato dcera neles postdala,  
to zasahuje moje skromnické sily.

budiž mi ale dovoleno, minění své  
v této smyslu podali, že filozofie a  
theologie spolu souviseli a jedna  
druhou doplňovali se řeči, jelikž  
sobě obě uložily poznání Boha, „v  
Němž a skrze Něho učiněny jsou  
všecky věci“, „v Němž žijeme, hýbáme  
se a jsem“. Filozoficky se ale vzdělá-  
vali samostatně, nemí, buďm, pro  
začátečníka žádnou malicherností,  
anž veda bals, jak dosudcivě zná-  
mo, zdravý rozum, zásoba myšlenek  
a badavého bystřého ducha vyžadu-  
je. Aby se tedy nedoslatek filozofických  
přednášek aspoň poněkud - pravim  
poněkud - nahradil, nebo, využíme-li  
se určitej, abychom o poznání a zpa-  
cování myšlenek nesouladně v duchu  
lidovém věžíček a se vyvinujících  
poněkud se vyučíci, sloužíž naše  
Museum. Časopisem líbko podána  
nám přiležitost, bychom plosy ducha  
svého jistě a bezpečně ukládati, no-  
vých s třídomahali, a takto jakousi  
pružnost ducha si zaopatřili, což  
se zajisté dříve nebo později pronás-  
s vydalým prospečnem nemine.  
Zajisté se musí kněz, vůdce a učitel  
stáva robě svěřeného, zastýdati,  
není-li s to ulovíti lecjakou po-  
semnou zprávicku, nebo neumí-li  
vibec na papíře srovnati své  
myšlenky a cíty, a tomu se předejdě,  
jelikž upotřebíme svědomité orga-  
nu našeho, zrcadla činnosti naší,  
a tím nejenom že žádného i prázdro-  
ho času nepozbudeme, ale naopak  
ještě mnoho získáme, při nejmen-  
ším aspoň to, — když by to ujřel - že  
zaognáme dosah svých sil, že dostaneme

Důvěru v sebe samy a tím osvojíme si samostatnost v vědách svých, ve svém smyslení a jednání, nedavou se ihned uněti mamiavými slovy lichotícího nepřítele a nejsouce, jak se říká, "kam větří tam plášt", ale rádeji chladno-krevně uvažujíce příslovi: "Vali jurare in verba magistri."

Et ase "Museum" i co do obsahu článku není k oprovození: Cassé nás poskytuje jasné slovíčko tak rozmanitých látka k přemýšlení, že člověk i při nejlepší vůli všechno objektivně pozorovat a dobré si z toho vybrati nemůže. Z druhé strany zase, jako hranol s klenutým dle roztíče své polohy k světlé výzdobě jiné barvy za sebe vše, tak i rozličně nazíráme v otoky časové dle toho, jaký nářez pochervý k nim přilozíme; tento ještě ale tak rozličné počasy, jak rozmanité jsou všudky a nahlédly jednotlivci: o které věci ale čím se více pojednává, tím v jasnejším světle se uchází, a tudíž je to holý předsudek, jestli by snad někdo prosto na "Museum" zanevil, předstíráje, že bce z určitého Knihu pěknale vicepřečíslí, než v stejném čase napoali. Dusem. mám ale za to, že je mnokem určitější a prospějnější obrátku napoali než celý svázen přecíslit mimo to pocítíji zcela jinou společenosť, podarilo-li se mi něco napoali, než Kocháni se o myšlenach svých, radlice lečení použadem v Komóře prezovatela, obdivovala také svou sestru, která pak

ně role brázdíc překrásně se leskla: obdivováním samým ale ani boho nejménšího lesku si nevyzískala, a pláče z pouhého pozorování svých kriminelů nikdy lečati se nenačí. — Třeba všechno ale, co zde řečeno, jsem dalek toho, abych snad člením kněh oprovoval, — když uchovej — nebot i to pláče svá křečelka lepruv zkončí, když mu pánska na nich narosila; chcel jsem pouze říci, žeby to byl poklad zaskočen v zemi, kdybymom, čeho jsme členim nabylé, ladem lečeti nechajíce dale nevzdělávali, budeme-li však křivou sobě svěřenou svědomitě lečiti, tenkráte budeme, žili sto let za hodinu, tenkráte vybudujeme cirkvi sv. řed od níž se strelý nepřítel postrazejí, proto vybojujeme opět národu svému slavnou, jaká mu slouží a patří! —

## HISTORIE SAMARITÁNŮ OD POČÁTKU AŽ DO PŘÍŠÍ KRISE A JICH POMĚR K JIŽLÍM. (222 - R. Kar.)

Budu před se ulohu, která vyzbírá sil vyzaduje, než jsou mé. Chci poslati politickou i náboženskou historii Samaritánů. Veníš to snadná práce podat čtenáři věrný obraz dějin národa kterého kolové, když méně obraz národa, který tak daleko domlunosti sahá, svým politickým i náboženským přízením ods všech národů se líší a o němžto prameny

postkrovnu nalezáme. Musí gaji-  
stě Dějepisec po mnohých pramenech  
se ohlednouči, bedlivě & důmyslně je  
sestaviti, často i ostromlipsem a roz-  
zumnow kritikou jich neboslavnost  
nahraditi, aby Dobslavčné svěsto  
rorostiel nad Dějemi národa, jehož  
Dějepis sobě psali umnil. Nemalých  
obligi zakusí tenkrát, jsou-li pra-  
meny by psány jazykem již vymřelým,  
a je-li potřeba, aby do ducha také-  
vého jazyka vnikl. Mě však sily ne-  
sahají tak dalece, abych se mohl  
úplně podíleti o všem téma podgim-  
námk, jaká na dobrém dějepisci  
se nevyhnutelně vyžaluje. Protož  
upozornjuji čtenáře téhle řadouči,  
že nechci svým spiskem se slav-  
ným dějepiscem závodit ani ně-  
mohu poučovat, nýbrž ponevadž  
svatopisové noveho zákona ve  
svých spisech často o Samaritánech  
mluví, nás božský učitel sám o Sa-  
maritanech často se zmíníje, a  
ponevadž každý nastavující Kněz  
se snažil má, aby vnikl Hospodinu  
časových, o kterých nás božský  
Spasitel žil a působil, umnil  
jsom sobě napsati výsledek, kde-  
rým jsom se postkal, když jsom se  
byl po Dějinách lidu Božího ou-  
bec a Samaritániů zvláště roz-  
hledníl. Co pramenů použil  
jsom: „Čívers Křeček Královských“  
Kalmespi, „Slovník Starozáklenský“  
Hebraeus, a Dějepis světový. A  
abychom pravého pojmu o Sama-  
ritánech a jich časovém k fidum  
nabyli, sledujme historii národa  
využoleného od oneho řádu, ve které

na vrcholu své slávy stál. Knihy  
Královské nám vypravují, že jde  
to 10. století před Kristem, čili  
vek prvních tří Králů israelských,  
Saula, Davida a Salomouna. Tu  
národ israelský s politickém i  
náboženském ohledu porovnost  
všech národní sousedních na se o-  
brázel, neb neprátele jeho na vý-  
chod i na západ byli pokorjeni,  
slánek Hospodinův o Jerusalémě  
všechny kneny israelské v jeden  
celk spojoval, město zbraně a  
Kříku válečného ozýval se hlas  
chvaly Hospodinu po celém Israelu.  
Byl to zájisté věk štastný, o němž  
prorok Eli mohl, že Israël a Suda  
klidně pod Stromem bydli. Ne-  
dlouho však trval tento blahý stav  
věci. Takmile Salomon svéčen  
jsa cizími genami Hospodinem  
opovrhnut a modlám se Koríti  
počal, následoval srest v záplodi  
a za roven konc štastných dní  
v Israeli. Na vokar Hospodinu  
vysel prorok Ahiaš vstříč Jeroboamu,  
z Egypta se vracejicimu a rozhnuto  
plášt nový, který na sobě měl, na  
svanáct knoutí rekt k němu: „Ket-  
mi sobě česet knoutí, neb lotos“ praví  
Hospodin Boh israelský: „Ji já  
roztrhnu Králoství z ruky Salo-  
mounovy a Dom tobě desatery poč-  
lení. Pětsto tisícky pokolení žijí  
ne jemu pro sluncebníka mého Davida  
a pro město Jerusalém, které jsom  
vyvolil ze všech pokolení israelských:  
probože opouštěj mne a Klánel se Atar-  
te, bohyni Sidonských a s. s. (M. Kn. Kr. 11, 27).  
Ovětoto času byl národ israelský rozbit.

žen na dvě části: na Království i sraelské, nad klerým vládl Jeroboam ve městě Sichem později Samář, a na Království Judske, nad klerým vládl Roboam, syn Salomonu. Život v Jeruzalémě (975). Rozdrcení bo, poněvadž krížku následkem bylo, rovněž mnoho zlého za sebou zahlo. Jeroboam, král i sraelský (975-954) obdivuje se, aby Israelité chodíce obětovali do Jeruzaléma neprávě kříži Judske, postavil dvě betála v Bethel a Dan a rozkázal celému Israeli jin se klonit rka: „Nechodíte více do Jeruzaléma. Hle bohové svoji Israeli, kterí se vyvedli z Egypta“ (II. Kn. Kr. 12, 28) a tak přivedl k hřesení celeho Israele, když obětuje na výšinách a klatuje se Astarte a Balu, bohem jepnickým a syrským, Hospodinu, Bohu i sraelskému se více a více odzíval a k modlárství klonil. Druhým jeho následovali ostatní Králové i sraelští, když joa horší předchází sňeho. Tedy tehdy desátý král i sraelský (884-856) se přidružil Hospodinu a proroků jeho, pročež Hospodin vodí jeho až do palestina Kolena na březí počkal. Králové pak iudsí činili což bylo dobrého před Hospodinem a majíce plánek Hospodinu o Jeruzalémě neobětovali na výšinách, aniž skloneli rohou svých před Astartou a Balem mimo Athalii a Achaja modlare. K mraoninu upašku králi i sraelských, jichž přinhal celý lid následoval, přidružily se i sváry

a břenice politické s Krály Iudskejimi, jelikož i oni i sibi Království sousední masebe přivítali chceli, a tedy brzy proti sobě brzy spolu proti s polečnému nepřítele válčili, jindy zase tehoz nepřítele protisobě a pomoc volali. Tak přidáhnuť Tiglath-Pilesar, král assyroský (747-727), povolán joa od Achaja, judeckého krále mořského (741-727) proti syrii a Israeli, podmanil Syrii, odval Království i sraelskému, severo-východní část, která se Syrii krajně ulosila jemu i Království judeckému Dan velikou. IV. Kn. Kr. 16. Ocas pak, král i sraelský (729-722) zprostříl se králi assyroskému a spolehaje se na Egypt nechtěl Dané platit. Salmanazar však, král assyroský (727-722) přidáhnuť s vojskem na Israele, běsíce jateho do Assiria odvedl a dobyl po třicetém obléhání Samarie všechno potkolení israelské do zajetí assyroského převěsti rozkázal 722. Misto zajatého lidu i sraelského přivedl lid johanonský z Babylonu, z Kuthy a jiných krajin assyroských, který se usadil v městech Samarie město synů i sraelských a směli se zde s poslatach chudinou „amaritáni“ se nazýval opravován joa po čas vložky assyroské a babylonské a perské městodráželi z Babylonu vysílanými. Poté poslal kamaritáni, jak nám jej IV. Kn. Kr. 17 vypravuje. — Vyloživše co jsme za godřebné uznali a poslal kamaritáni při krocíme k jich dojepisu. Tu pak se práve poštávame s obzorem

nemalými. Kde hledati prameny z kterých bychom něco souvislého a jistého, pochopovateli? V Pismě sv. ještě můžeme od poslední Knihy Královu až po Knihu Machabejskou. Kalmet u Slovníku Ps. Hebr. rovně nic jistého nemá. Starozitnosti Josefa Flavia patří našeji dosti však jen roztroušených zpráv. Jde se jakoby dle jepisu národ židovský po čas svého vzniku a co samostatným byl přešel ze svých listin vymazal, rovněž jako během svého vytvoření po čas svého se odvrátil od svého částečně za- vrhl. Zprávy tedy, které zde o tom roztroušeně nalezneme, změjí asi takto: Pstalo se za panování Asy- hadadona, krále assyriekou - babylon- ského (709 - 668), že přišli do kraje- ny Samarijánské doové a mnoho z obyvatel Krajin bylo rozháli, zatčeni a obyvatelé této nezdile Boha by Krajinu, jak se II. Kn. Kr. 17 do- vídáme. Bezúměno jest to králi assyriámu, který pošlal kněze hebrejského k onomu lidu, dal jej muboženské židovskému vyučení, aby blesk Boží od této Krajinu od- vrátil. Při této příležitosti Tama- ritane žáků Mojžíšových poznali a dle nich se říkali, při tom každý jménem i boha své Krajinu cítil a tak slížili pravého Boha s modlosluž- bou michal, neb čteme ve II. Kn. Kr. 17, 29.: „a učelal si kázání národ, Boha svého a pochlubili jí v chra- mich na výsočinách, jichž byli nad- lali Samaritani jeden kázání národ, v městech svých, v nichž bydleli.“ Dá se mysliti, že bohoslužba Sam.

nebyla čista ani správná, nel národ tento pokanský svým starým zvykům a obyczajům tak lehce odryknouti nemohl; protože to nebyla snadná věc opravit se do této hierarchické, jakou Hospodin národ israelský vezd, a k ní velké úloží připravoval. Konečně se viděl v sousedstvu ná- rodů pokanských, jichž to zly příklad jej lákal a k odpadnutí od pravého Boha sváděl. Mimo to Samaritáné do této pravého Boha a do obřadů z ní vyplynujících nejen nevnikli, neboť i vlastnost lidské povahy v národu israelském zasolněnou u vysíl mire než lito utážali. Ja příkladem lidu ži- dovského ve stěsti před svými bory poskakovali, zde kon Mojžíšov ža- vrhnutí, v něstěsti pak broučející ruku Hospodinovu poznávali a s pokrytým srdečem k němu se obraceli; jak toho později o nich se dozvime. Historie Samaritánů kleru nyní až po časy krále perštíkého Cyra se tahne, spava' docela do historie monarchie assyrijské. Samaritáné i Israelité povídání jsouce Králi assyrijským, jich osud sdíleli, ačko- li za příkladem sousedních ná- rodů jho toho se zbautili hledati, do většího obroctví při podniku sakovém se vrhajíce. Když říše assyr- ská vpádem Medu a Skytu ztratila své provincie západní od Euphratu své neod- vlastnosti až dobyvaly, tu i Soria, kráj judejský (610 - 609) zbautili v rachu odstupu mu krozíčků a později měl dobyt sobě království israelského, následovně i Sam. (Poth.)

## Alumnátské zprávy

Konec na začátku vidělo se nám ve by-  
dování tohoto časopisu urážavější se  
být záhadno mimo dopisy carem i ne-  
které našich domácích poměrů doby kaž-  
dý se zpáčov v krátké poddávali. Nebol' ne-  
právda se příhodí, že ten nebonen vyznam-  
ný čin, ta nel' ona nadobycíjná událost  
ve všeobecného pověsimuž zasluhují, a pro-  
ček o "Museum" vším právem vystouply a  
zoznamenány být mohou; d. p. zprávy  
o rozkvětu naší Knihovny, Roselničko  
zprava, hudeby a j. .

Těsto jsme mimo to s mnohých stran k tomu  
uzavřeni byli; chceme všelému želání členů =  
rit se vši ochotou vyhověti a pod záhlavím  
"Alumnatské zprávy" verdy nadřečeného  
druhu zpráv přijmati:

Dary.

Tak nevšedních p.-d.-j. Chmelíček si získal  
zásluh o založení Kostelního zpěvu na-  
schotím, že ve skutečné té měří z jeho mistrovské-  
ho operá až dosud vysleplodý, benátské-  
mu alumnátu věnovatí rátil, jest nabíle-  
dny. — A není tomu ještě tak slouhu, co  
nám opět k liberným zkouškům jeho nej-  
novější mše nasluchati povídáno bylo. —  
Nezmení na tom dosti. Týž joan doktor, aby  
lasku ke bohaslovciům u věci ještě mire  
osvěřil, daroval nedávno žákům svým  
ze II. roku 160 vkuone zavazáních svagků,  
verses katolických črospisů, jako: Kufelijes  
Mystifikacijes, Kuf. Lüttich v. Zavok,  
Klinar Kirchenzetteliny, Hornburgyky, Kuf.  
Litovelský, Grifonin, Danubia, Philolaea,  
Voldafond, a mimoto asi 100 svagků roz-  
manitého obsahu v řeči německé i  
čem francouzské a české. — Činíme jen

svou povinnost, vyslovujíce za tento milodar  
ve jménu svých Kollegiů řečekněmu děku  
a velečkněmu prof. našemu nejvýznamnějšímu  
Takéž slibno srdceňě díky vydali díky p. prof.  
A. Procházkovi, slovobnemu správovateli a  
práznivci našemu, jenž 24. květního, čas-  
pis pro Katolickou duchovnost a několik jiných  
na větším díle vedeckých Kněh prof. Dr.  
Suzetu pozostalých naší knihovně věnová  
ráčil.

Nagradou pro věnci, vdečné památky resnulského poštovního biroku, kanovníka Švihla, Bobrovského a našeho spolubratra Kolaře nad všechny důstojně věnovaných, daroval i Fr. Splichal, Kaplan ve Slavonicech tgb., zacez jemu luto srdceňě dekujeme.

Budíž těch všem čemko dořeču hajním oyslancem

*Sistem!  
Cipolna.*

Doslova Článok vybornej, jehož závažných myšleniek, s jadrom a rámcom mluvou. Poloko mesto: jest nazívajmo - lepe počesťit: j. nabitie: domu: - m. světodejstvovem: světodejstvovem: m. podrytí: podaryti: - m. Kážamí: kážani: - m. Klerig na liti: Klerig: - m. Ku opuštění: Kop: Vidějmejte počešení: Větmi pěknou, nezná i žádala bosnička. - V početním: Vlásnitelsko jest rice početné, obrazná mluva, avšak rytmus strohačský, jakým se věře brání: má jen velmi nedokonalé jest prooven. - Správné ušlebil Líčení výstraňné udalosti této jest plýtné, zajíma, ve i správné až na dvě slova, jež opravili dluhnu, totiž svicem s rameny, "Komuk" a probed, recte procičnul. Ber Coelbat.

„Ihr sehr gern, und sehr lieben Herrn Pfarrer, Ihr Ehr  
und Wohlstand, die uns sehr gefallen und uns sehr geholfen  
sind sehr traurig, dass wir nun allein von den religi-  
ösen Familien B. z. d. G. und L. nicht mehr zu hör-  
en. Könnten wir uns nicht aufzuhören und wandern“

Diss. p. prof. M. Prochazka.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla,  
Slasti Christus, těžbou crnosti krása  
Chotí církve a mzdore lidí správa.  
Fr. Susek.

Ročník I.

1870/1

P. J.

## V nouzì.

Ty, jenž živlím zhotobil rozhacených výšeky,  
jehož hánce chráni dítka v žalné dobe:  
hle, i nás tu stíhy, novin' divých leky,  
protož v tismi desné vroumě klame k Bohu:  
Dane, zachovaj nás, ly nemě.

Tož jsi dal nám, Sebe bychom poznávali,  
byzum, sluhow slali se k hrubé lidstvě zloby;  
Kladej jsi jen jak by, sebe vraždivali,  
lidstvo slouží bloky, ducha ponkay, zvoby.  
Dane, zachovaj nás, ly nemě.

Neb jij o Novi brodě narodové dval se;  
řízenost to jejich není sama více,  
zopahy je' myslum druhem o děsném knase,  
oběti by, množil ze sta na tisice.  
Dane! zachovaj nás, ly nemě.

Hde, ačkde jinde, ruky slané, vzteklý války běs,  
po moři řídí hajz lidstva pronásý volá?!

Lidstvo se drží svá za klav kruhou třese,  
strach až, koliv nadeje ani meodolí.

Pane! zachovaj nás, syneme.

V bolné době svatosti jiná sládec věrne,  
Hde je, jíž jsi dal nám vás, Válečný záročí?  
ach, jíž jsi dal kněžce vrakův zády jerné!  
Běda pláču, kisíře partýre hajz svírá!

Pane! zachovaj nás, syneme.

Zachovaj nás! Nočním slovem rozplýval maličky,  
volnouš opět navrátil slavní, i když slavní,  
světlem pravdy svět rozumem zas gralby,  
lásky rozněl v horách, ažži zjib jin slavní:  
Ty je zachováš nás, Pan pane.

*Historie Samariánů od  
počátku už do příchodu Krízova  
(722 - 1. Kr.) a jeho formy k Židům.  
(Podražování a dokončení).*

Každým českým (727-648) králem  
možlím v Izraeli a Samarie vznikla  
ví, což se mni i povedlo. Kráj Nabi Nekofa,  
král Egyptský (616-600) požádil z malíčku  
o říši kasyřské všechny země před Euphra-  
tem soubě podmaniti usiloval, přišel k němu  
s vojskem svým do Palestiny, setkal se  
s říšasem králem judským, na poli ván-  
čeném u Megidda blíz Samarie, kdežto  
svedla bitvu. Říšas říša slavný porazil  
a oba království soubě podmanil 608.  
Samaritani. Aby žárově s lidu do pod-  
danství acquipteli se vzdali. Ne-  
dokončilo se ale kvalo janski Acgyptskaním,  
neb Nekofa na všechně dříze daleko.

Byl vod Nabuchodonosora, krále  
Judei (říše) v Babylone u Karthamise pro-  
vázán 604, načež všechny země jemu pod-  
dane před kufkarem. Všichni Babylonští  
připadly. Ale Sedekias, král judejský  
(598-586) nechtěl přivéti ihu padan-  
ství a protišel říši Egyptu, spjul se proti  
němu protolíči Habsabu (a Jeremias),  
jeničky proti Nabuchodonosoru králi v  
B., když přišel k němu s vojskem, Jerusalém  
obléhl, žež dobyl a krále zákon zbarvenho  
do Babylonu odvezl a říši judejského krá-  
le učinil 586. Takh. říšas říši ženel očej.  
mí osud sdíleli, když ho slav věci dří-  
do panování Cyrus, krále Persieho krále.

Cyrus král (558-539) udělal ko-  
men říši Babylonště vzbuzím Babylonu  
a galiov Nekofa říši pustil, když  
neb monarchii judeovou, povolil Židům

ze zajetí bábel. se marnatití a chrám pra-  
věho Boha v Jeruzalémě, který byl v Babu.  
z názvu zase vystavěti rozhýbat k násobku  
pohybu tělou) v Babu sám osorem do Chr-  
tiana vzdálené vydali. Toto povolení  
pozýval ihned všeckové lidu z jižního  
ze zajetí Íosne a Korobel a v dnešním  
roce po návratu zapřeala stavba. Na  
stavbě té slibil se i Samarijani žít  
niti pravice, že od času stádhaadonu  
modloslužby se zpět k pravici Boha v  
Babu. Kdežto však jiné toho neprovo-  
lili a ani pojetí při opětném polnění  
je to slavné připomíkání nechťel, předstí-  
rajíce jim žád proti Kídum, podvode  
a oslovování jich v krále perského; pra-  
vá pak příručka byla, že Nehemias, vohor-  
livě pro zákon Zbytkovinu nechťel, aby  
členni jeho byly navrácováni od pohar-  
ní a ležíků, z nichž po návratu, že  
počkal pravillo Boha v Samarii k nim  
selmi chalou byla, jak jiné s vrahům  
pravili. In Samarijane slavou žád pro-  
ti Kídum obnovivše stavbu chrámu za-  
meziště všemrým usilovali. Postavě když  
bábel Samaryan (530-522) litoz oslovov-  
li Kídum, že stavbu hradby města od jeho  
živa vrahůvho a že dorazivše je, pomí-  
šák na bozování proti vrabi. Všichni slo-  
vem tím lambyso a stavbu chrámu za-  
loželi. In Kídum myslé postravitše, odal-  
ši stavbu chrámu, cestu vratili, až na do-  
mlouvaní bratrům Haggare a Nachari.  
aře bratr Dariai Hygiaspa (531-485) po-  
znoun o povolení žádati, po jehožto do-  
znamu všeckové stavbu zapřeala a v b. roce  
panování jeho dokončili a posvětili.  
Chrám tento ještě náhle čili chrám Kor-  
obabelův. Samarijane na chrámu  
tom žádného podílu neměli. Ničemén

z ēsraelského židovského chrámu, jehož  
po knize bez pochyby patří k Nehemiasovi  
a nám se Kídum, avšak, o portě jediného  
Boha povolen je název a za překladem  
Kídum všeckové i žád proti nim vedení  
je název, a v němž se stavbu pravým ře-  
čebli. Chápáme se tedy mist v Dev. c. 11,  
20, a e. 27, 12-13 námluvili jeho, hona-  
čízim Židům že jde to mimo, když se praví  
Tímže všeckové měl. Naučil tedy Alexander  
vnuča svého říšského kníze Eliakima v ře-  
msalemě pro smíšené manželství, jehož  
se ženou nechťel, když vlastnila v ře-  
vnučiho ženou partem v Samarii v ře-  
vnučiho vyznáním Židů, se užebli a na  
způsob Židům na horě Garižim praví.  
že Boha chtili se jít, když řek, že od té  
doby Samarijane měli horu Garižim  
velkou větou zahoreli, kterou po vše-  
čem tam napoleom zachovali a posud  
zachovávají. Od této též Židů Samarijá-  
ni všem politicky upří, i náboženství  
od Židům doslova odtržení, až když osud  
stejně Židů i napoleom je poklávali  
V těchto poměrech trvalo po celý čas krá-  
lu perských až do krále Alexandra  
Vel., když vlastnila říši perzskou vše-  
chny země světa sice jeho podrobil.  
Alexander Vel. (336-323) zahla-  
tel králi monarchie světové, když mace-  
donště. Naučil byl selou svého syna Gordia  
mil a s vlastním synem na stegypt  
řádnul, příslí mezi jinými i do  
země Palestiny, jíž vlnou od říman  
v Jeruzalémě Moldovani, tahnut do  
Egiptu a jíž se obléhati Syrus. Při  
obléhání města toho Kídum v Samari-  
jane způsobil jemu nemalých slážeb  
prohlíželi. Alexander keda obou  
pomocí porušit, Kídum za všechnu

Samaritani pod správou dal, když pak po-  
volil, že sobě mohou na horě Gázim im  
chrám vybudovat. Radovali se Samaritá-  
ni z milosti té a chrám stavět a da-  
li, nebylo jimi psáto je horu, že Alexan-  
der římský království podřítil, jinž  
zášť proti římem mnohem více se  
zmáhalo. Alexandru psátko vyslal  
neprádelství mezi měmi bylo k nim vikar-  
nejší, ponovně dobré věděl, že narod  
z idovostky, když poslal, aby snad po-  
zdržit mu se jemu poslužit zprávou do  
Asie nezamrazil.

Viděl takto knováře vládce Alexandra Vel. Když po jeho smrti všechné  
vojska a jednotlivé provincie vzdali,  
stalo se, že Seleucus, jeden z vůdců  
Alex. Vel. byl Babylon za po-  
dél obrazem římského Demetra, syna  
Zeusova, krále makedonského a  
Gagy římského Palaearium opanoval, jehožto  
rod až do poloviny 136 před Kristem držel  
Palaearium vlast. (132-136) Tak se  
dostali Římané i Samaritáné pod vla-  
dnictví Seleucidů, od nichž mnoho glos-  
ho snášet jim bylo. Vlnamo říká,  
suzování lidu z idovostku pota Ant-  
iochem Velikým, od říman Antiochus.  
stem nazvaným, který se i osmémo-  
stí i násilím o to zavazoval, aby je  
odnárodnil a zpochybnil. Takto se glos-  
to s ohněm stvořil, když bylo i Antiochus  
ván lidu Antiochem zbořeno pro  
Římy, aby ve své v pravdu Boží  
a v zákoně projížděv upevnění  
byl. Dobře zdecholen byl občanský život,  
alec znamený pouze občanský jejich, jinž  
vymřel pro své v pravdu Boží a zá-  
konu Mojsíjev pravidlami. Není ne-  
mí z náma rozhovor a vše v tomto

bránni Machabejští, plavec Eleazar  
a jiných, o kterých nám Mihály Macha-  
bej říká, vymřel. Života z této zbořenky  
vysli Samaritáni. Pracovali jsme jinž  
dávne o nich, že sobě vrátili vlast  
zidovostku v plné mře svou a ji  
při oslavách svých přiležitostech na živo  
dali. Všechny pak svéle se apoteózovat  
jich povahy mohouval, jallo my  
za čas Schmieda. My by ráni všeo-  
becněm, jatte na Řídy Boha dopr-  
obil, učil, naučil, naučil Antiochus Vel.  
Kém, že Boha Řídu mohly neck-  
li, že vydává se na horu Gázim  
před ním zádne město Boha  
nezavítati nazývajíce joi črovou.  
aby vše svého sloučil římanům získal  
pravili se když pivočin Argy, bratřej.  
stěho Argy římského, který to ří-  
vad hrdou zase zatraci, jde všechny jich  
živé politice upozoroval. Toto všechno Ří-  
mě pánství jdece do větší menovosti  
je brali, všechno zdeho jimi práli i posmr-  
ti poval na budoucnost z mrtvých vlastí  
jim upozorali. Když požáděl římský  
rod Machabejů pro svého v Florprovana  
a zákonu projížděv horlivě počal a spomo-  
ci boží římské vlasti počímal, obrátil  
se Říman Říman i na Samaritány  
až fan Bystřan chram na horu Gázim  
zpusil a nový obřeti zavítací  
130. Samaritáni však ve svém roz-  
bolení Řídy dalek potvorali, horn Gáz-  
im, Samaritán a Říchem po římské  
maloženská jallo prve jich do proško-  
daw Římská i za jeho učinování v ni-  
jemi se rozmnožíce. Římské, který ga  
říšas Římskou narozemí pod formu-  
níkem pánstvím had Řídy, panoval,  
neopovážil se pro všechny před témuto

všem zbořený Samaritánův vlastnictví; ačkoliv jim se jinováce náš Bohem byl. Po zítřeje Ježíš alema přestavá i dějez-  
přiř národa židovského, poněvadž když  
děti národom byly přestavájí a Ježíš  
i sami rozprostřené o nich zprávy souvi-  
stěho dějinu neopírují.

Naše lumeny tedy jich politického vlast-  
nictví a pravomoci se na jejich život nábo-  
ženských blížeji, aby nemohly v  
jím pochotit, že jejich vlast židové se  
lišila a jeho křesťanům mělo božství vět-  
sel. K Samaritanům se choval.

Nedávno uváděme, so jmeni fundo  
Samaritanům byli našabali, nebude  
nám patřitou latolkou o jejich nábožen-  
ství stránie se píšti. Víme, jaké dalece  
do ducha židovského bohatství vnitřku  
a jaké si je všíli, víme, že nábožen-  
ství jejich byla převálečná pokračování  
pozitivistického i s ideami židovství, když  
o křesťanství a přijatímu v něm obrazu.  
Zvláště pozitivníkům dlužno, že ze svat-  
ých Křížích kultu Pekelného říši pak  
na nich křížových učňovali, jich  
smysl na Immortalních místech prokumu-  
vali, jak jsme to o Deut. 11, 29 a 27,  
13, poslali; že jsou vlast andělů nás  
sledování i kultusni z malých oslav  
patriotismu. Království Křížky neříjí ani  
poněvadž jejich počátkem králové ins-  
eloté přestali a oni s Krály jednali i  
o nejratolestní žití. Těž Křížky, prokouté  
mimoučvali, poněvadž pronikové o všem  
jednotě žití a proti nim pronikovali.  
Prokoutá ještě jich nenavštěvili proti Ří-  
ším, když králového stupně drahota,  
že Samaritan Kříž vlastní k obětnov-  
ní pouati nechá, že Samaritanům je  
kontaktove Páni Říši vlastníkům

do Galileje, příběh povídání nechá,   
poněvadž viděli, že příběh odtud kříž.   
Sam Pán řečí na křížovateli  
sobě národy v podobenství o milo-  
srdenství Samaritanu, kladou kolo.  
To na stupně řek, aby tomu bylo uchá-  
zal, kdo národy křížovateli jezd. O ne-  
mávání té jistoty i o počtu, kterou mlu-  
hce Galilej vše chovali, vypravuje ovam  
zeliská Kříž ve 4. k. v. o. 35 v roce  
mluvě Pána řečí se Samaritan.   
Kteru u Juanise Calabore, jehož  
dennu známo. Vidíme z toho že-  
ho, že počátkem Samaritanů s Krí-  
žem, když vše politického než nábo-  
ženského, kterou s rozdílem větve  
větší a latinské migraci pod-  
trvali mě, položíme místo Kříž  
Latinský a místo Samaritanů Krí-  
žem, a Samaritanem kdy se nazáří,  
jakouž Bedové na Latinský, k. j.  
zajímá křížovatky město Křížov-  
sátori římské přes říčkově  
na kříž přešlo. —

## Der Celibat.

(Dřívějši).

Verbannt mifflin ist nt, sagt din Glin-  
nigen dan plünstan im Lügell, vijn  
embryonuz dan Dzítránuu pfnle holt-  
Lengfan min min din bronnib-  
dan gwinifljan grifflihan, fo if  
nt min Wkupun, wupt ifnan dan  
Molth gan Klein Dzítránuu pfnle,  
fo delft sin alben im Lügell, Križla  
sinif din afnajan kloppen in kli-  
jel mukka, kan mardan mifflan. —

Liſſen wollt' Conſancyo auf den Opankejſi  
in dieſer Welt, aber alle ſeinen Leidern  
ſchön' erretten, weil den Menschen  
manch mal wort den Leidetypen ſtimmen  
wollten und am Profeſſor warf.  
er acht, daß jene Profeſſoren, wel-  
chen den Opankejſi beißelten for-  
ken, nichtswiſt, daß das Leidetyp  
Menschen ſitzen, wo den Profeſſor warf.  
Und wenn dann, wenn auf den Opan-  
kejſi Profeſſor aufzurufen, unwilligen Leidet  
Kinder aufzufordern wird? Ob in Japan  
würde das Chilichkeit den Grundlinie  
der ſeinen Abbering geben?

Das Profeſſor voll ganz befand  
Opankejſi mehrmals, den kann Menschen  
jetzt, und wenn Menschenkenken zu ver-  
mordet. — Nun man aber Opankejſi den  
Profeſſor, den Einfühlungslinien, den Leid-  
etypen, wen eines jungen Einfühlungslinie  
Kinder geboren, das Kindheitstypen  
und ſehen den Opankejſi, daß es zum  
Leidetypen und Einfühlungsfestlichkeit  
wurden, wie ich hier Schreibe zwanzig  
wurden. So gegenwart ſießt du am unter  
den jungen Profeſſor dem Menschen starzüber-  
gen, und wenn ich ihn dazu bringe  
meinen als den Rennfahrer? Er ist dann  
fahrlässig angekleidet, wo ſießt du im  
Leib des Profeſſor den Leidetypen die Einfüh-  
lungskinder nicht wagen, ob ſießt du auf  
Sitz, und das Menschen nicht hageln,  
dann will, daß den Profeſſor zu Fuß  
geſchafft wird, als daß es nicht Menschen  
den Menschen fand dagegen - diejenen Pro-  
fessoren wegen erfunden ſießt du fl.

Eigentlich kann befondern Leidetypen,  
so darf man auf daffan Leidetypen und im  
dem Kielan den Opankejſi Profeſſor zu ſchaden  
gewöhnlich nichtswiſt sind - den letzten Kielan  
das Menschenkenken ſchaffen nicht den jungen  
Einfühlung Leidetypen jungen.

Die Leidetypen und den Reſt der Leidet  
gefandt nicht den Anfallungslinien heißt den Profeſſor  
leben von allen anſturm Einfühlung. Den  
Profeſſor voll am Leidetypen den Menschen  
mit Profeſſor, nichtwiderum im Leib  
oder Kielan, wenn auf den Profeſſor den Profeſſor  
voll am Profeſſor und Profeſſor die Kielan gewidern,  
das Profeſſor frakminig Kielan, und full  
zum Profeſſor den Anfallungslinien ſießt Profeſſor und  
leben Profeſſor, Profeſſor jen fallt den Profeſſor  
Kielan, all das Leidetypen nichtswiſt werden.  
Einfühlungslinien ſind die Menschen das Profeſſor  
Kielan in Menschenlinien dat Menschen, falten an,  
ſie ab zu legen, ſie ab zu legen, über-  
wunden, ausgedient, eingen mit allen Leidet  
mit den Leidetypen". 2. S. m. 4. 3. die Leid-  
etypen geſießen haben, daß Profeſſor Leidetypen  
auf den Leidetypen, Leidetypen Anfallungslinien nicht  
Kielan machen, und geworden in menschlichen  
Körper ſehen ſießt wiederum als Menschen  
dieses Profeſſor nicht jen geworden den Leidetypen  
den Leidetypen nicht ſießt diejenen auf Profeſſor  
Leidetypen Anfallungslinien zu verhindern, wann  
will nem Profeſſor Profeſſor ſießt den Leidetypen  
fallend werden. Nun wir ich es Profeſſor  
das Profeſſor, wie sind das zu Profeſſor in-  
mitten das Menschenkenken Menschen und den  
Profeſſor den Menschen, nichtwiderum Profeſſor  
Profeſſor zu über, und unzügig  
auf den Profeſſor, das Profeſſor ein unzügig-  
keit. Dazu bringt den Profeſſor nicht  
bedeutet. Wenn leidet Kielan den Profeſſor Menschen  
unzügigkeiten nem Profeſſor nicht Kielan und  
Dankbar ſießt Anfallung den Menschen,

zähmung, der Aufmälzung oder Erziehung  
der Leidenschaften des Menschen, vor  
allem dass Christus gegen Macht und  
Gewalt uns Sieg gezeigt habe, nur er  
seine Freiheit pflegt müssen, freie zu ver-  
dien und den Menschen unterwerfen.  
Aber! die Macht ist Christus gegen Gewalt  
nur dann gewinnt, wenn das Prinzip  
freiliches Gewissens und Leidens nicht  
verfehlt, wie sie sich zeigt ist, der Christ.  
ein als Oberhaupt der Christen gewünscht.  
Doch; gleichwohl blieben sie Pflicht und  
Gewalt von ihm gewünscht. Und dann kam  
man sich die Gewalt Christi gegen Christen  
gegen Christus bewegen, als dann Christus  
Christen sich gegen Christen beschäftigt und  
muss, eben selbst Lanzentrommeln. Wenn  
dann ein Christ sein sein soll, wenn sein  
christliches Herrscherthum Christus sein sei  
oder Christus Christus der Menschen bestimmt  
wollen, eben in Amts Übung Christus  
eines Herrschers Christus bestimmen  
will, so müssen eben Menschen Christ sein  
und eben Christen Christen sein und  
den Gewalt unterwerfen ob Menschen.

Den jüngfräulichen Mann ist nun  
Christus, nun den Menschen und nun den  
ungezähmten Kindern ist nun Christus  
geworden, als das Christus. - den Christen,  
den man früher Willkommensfeste zu  
feiern hat, als sind und waren Christen,  
aber nicht an Christen ist, sondern im  
Gebürtigen des Christus Christus, seine Pflicht  
zu bestimmen. Es soll dann zeigen Ge-  
meinden kein Werkelt sein, in dem Christus  
nun beweist das Christus gegen den  
Christus, es soll zeigen, dass das Christus  
bei einem anderen Willen überwunden,  
dass werden kann, es soll halfschriftlich  
beweisen, dass der Alleswelt des Christus,

hebt mir einen Prinzen ist. Das d. Geset.  
ist nach Polito sagt: „der Prinzen soll in  
Ablauf der Christus mit haben, damit sie's bei  
Gott und den Menschen ein gutes Gewissen  
nicht habe.“ Ein Christlichkeit Christen zeigt  
sich in einer schönen Weise im Christus  
Prinzen. Dass würde z. B. den Christen  
nicht verfehlbarer Prinzen und eben  
nur Pflichten Christlichkeiten gegenstellen  
haben, den wider ihren Willen aufsetzt  
haben mich, nicht? Menschen sind allen  
recht dankbar: „der hat Christus und er  
weist mich, was er will, aufsetzt haben.“  
Aber Christus Menschen nicht liebt  
sich nicht Menschen nicht bewegen, eben  
weist mich nicht. Dass würde den men-  
schenlichen Christus einen falschen Prinzen  
sagen, da gewissermaßen Christus habt, wenn  
sie ist im Prinzen Christus, wie sie ist ein  
Prinzen eben genau solche handeln wollen?  
Im aufsetzen Menschen Christus zeigt sich einem  
gewissen Pflichten Christus, wenn aufsetzen  
dannen Christus zeigt ist Christus. Wenn  
der Christus, ein Christus Christus und ein  
gewisser Pflichten Christus und. das aufsetzen  
Christus Christus und für Christus sind  
Kreuzbild des Christus Christus sein, wenn er ist  
für Christus Christus nicht ist.

Der Christlichkeit aber für ein Pflicht  
sicherheit den Prinzen ist zu prüfen in dem  
dann das Christus. Das in dem ein bestimmt  
dass Christus Christus gewissen Lustenkomplex  
liegt, während die Erfüllungsmöglichkeit das Christus  
dass als Christus gewissenslos und befriedet  
dass nichts mehr kann liebt, beweist ein  
Christlichkeit sollte Christus. Und den Christus.  
Sollte nun bestreiten Christus Christus, meint.  
Lieb und den Christlichen Christus, Christus,  
Christus, Christus, Christus mein, stell bei dem  
Gedenken den Prinzen und dann sagen

der Hoffnung wohlfahrt, ein mühten; so wissest  
du, daß du in der Welt am ehesten einen schönen Hoffnung,  
nicht hast um soviel blühen möchten. Du findest  
dass mir in jüdischen Zeiten bei dem Gallienus und  
Graecianus in jungen fröhlichen Zeiten war. So  
fand manet als hier Jesus mitte Magioe, als Romani-  
ker und dach, meinten. Daß wir Menschen finden  
wir bei allen alten Völkern; auf fröhlich ist be-  
hauptet ist es von den Jüden, daß wir eigentlich  
Kinder sind das Gott um uns geht mit dem Menschen zufrieden  
falls nicht und daß wir die einzigen Menschen  
wir den Menschen nicht darstellen, welche für sich  
auf alle Fälle unblühen müssen. Daß bei allen Völ-  
kern, bei den Babylonianen, Ägypten, Römern, Grä-  
fern, Kreuzen allein zu allen Zeiten sind nach  
dem Geburten, daß das Menschen zu Gott den Ge-  
schenk auf alle und sein mühten. Wenn doch nicht  
zufällig sind, sondern mich in den Händen des Gottes  
zu Gott zu sein. - Allein in jungen männlich bei den  
Jüden da glänzt, daß der Mensch stets den  
Gesetz und den Willen im mittleren Mann  
auf den kann. auf den Grundsatz des Gottesworts kon-  
trahieren. In jungen allen ein Vater und Sohn,  
mutter und Vater, die Gott, ein Homer kon-  
trahiert; der Mensch wundert sich, fragt ja, mit  
Liebe und Freude nach dem Gott gegen Sonne und  
zu dem Gott zu sein. Es spricht der Weisheit:  
"Es ist nun unten das Menschen nicht Christ,  
in allen und aller Religionen sind Kinder Men-  
schen, daß du Gott und Menschen nicht  
haben, nur das Menschen auf sie und ich das  
Gott nicht ausweichen möcht, und daß du es, und  
in den Menschen eine Vergebung, jede fröhliche  
Hoffnung, jede wohltuende Blüte Gesundung,  
der G. Christus ist, ist mit dem Angeney nicht  
mehr, fallest du in wohltuenden, wenn oben  
zu Gott verloren." (Weisheit von Prophethen Lied  
d. 1. Kap. 3). Nun ist aber derjenige Leid und  
Mitleid, obwohl in wohltuenden ist, verbreitet, doch  
mit Erfahrung das zweite Leid und das  
Pornamaka! Echte Leid und Leid doppelt.

Stigmatische Menschen an der Hoffnung sind, und fügt oben  
mit dem unerträglichen Menschen mit Gott durch den  
Gott nicht mehr unerträglich, daher die Sanktierung  
des Kindes, daß ich Menschen in diesem Zustand an-  
fallen und blühen. Ein alter Lied, bei dem Kindern,  
müssen sie das Leben ganz unerträglich Gräßlichkeit und Krankheit,  
lieb unerträglich. Wenn also einstige Pfosten und  
die Lieder Gottliebe fallen mit seinem Glauben,  
wodurch wir Menschen und Menschen das Leben auf,  
und Gott neu machen - und wir sind nicht mehr  
in einem Leid und gelten nicht dem Gott und Gott ist  
Gott mit dem fröhlichen, wohltuenden und wohltuenden.  
Der Gott das Gottwort ist der Gott! Der sagt  
seinen Eigentümern f. ist gerecht, daß das innere  
widerstand Gott war jetzt verhindert wird, den alten  
christlichen Menschen nicht überzeugen; das war einst in  
der Meinung, daß bloß jenes allein das Leben  
durchdringen soll, das innere innerwiderstand trifft,  
sie ist gelobt ist. Daß in Ldt. Num. 8. Kap. 2. und  
der L. 3. Gründung nicht fröhlich, Blumen geben wir Gott zu  
kehren, im Erdenkunen männlich, um so genauer  
Vorstellung ist Kindheit, wo er ist in der Weisheit.  
dann kann es Menschen und Lieder, was es gibt,  
dann Kinder zu wachsen, und einen männlichen Leib  
zu sein, der Gottwissen mitzubringen." Das  
Kapitel von Kindheit (290) beginnt: "Wer den Ge-  
ist gehabt ist, hat jenes Wissen beschafft  
hat, das wollen und nicht fassen. f. z. zentral allein,  
stift nur allein in (in allen) den Menschen kein  
vergessen werden, in dem Leben seines!" -  
Denn ein angenehmer Weisheit - es gibt einen mal,  
nach mehreren - weißlich in dem Menschenheit zu  
mehr, nach dem Menschenheit genug geben, daß das Ge-  
iste nicht geistig sei, aber es möglichkeit für die  
den M. Leid ist, so wie die Leid der Christen  
Mitleid zu jenen Leidern, jene Menschen sind das Menschenbild  
der Menschenheit feindlich unerträglich zu tun (zu leiden)  
in Leid zu jenem Leidern werden, in, so als das größte  
Glück unerträglich, in glücklicher in leben derselben  
wollen, allein seligmos allen Leid zu sein. - Leid macht krank,  
seinerlei jene mitsamt pro. Oholan' z. 2. - alepidotum

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tvůr bou onosti krása  
Choti cirkev a mzdou lidí spásá

P. Švář.

Ročník V.

1879,

1. 4.

Katolický kněz na prahu nového roku!

O tomto: Cest k němu ve Mléčím  
Svět Honář skutky, boží mince,  
A jeho zetka do moře  
Byl narracemi rychle plněn! —

F. Bouček.

Zřídka kdo oplývá tak blázenu  
radostí, zřídka když člověk všechny  
se povznesl srdcem k nejvýším bláznivým —  
jako mořský plavec, když  
po sloupu a nebezpečné plavbě mořem  
nečeká do přistavu vjezd, na pevnou půdu  
sve všechny zdrojá a po druhé  
době opět v kruhu své rodiny a milířů  
leník přátel svých se vrací. Právě  
když jeho v příhradě musí byt, ne  
dostojný a viditelně univerejší! A jeho ne  
žádanej pero nevyplíše, nijednou některou  
novýmouzle, žádne báseňcovu město...  
Slíme ten díjem: slýcti na moři po  
širokém horizontu mohutný ještěcme např.  
mořský: „Svět Maria“, vymal toho,  
jeho všechny takového záboru byl  
právě, rovněž tak nemuze pro  
tití někdo radostí oné, když plavec z  
dalšího festu narracemi se a počít  
druhové jeho. Ten pocházejí, že ráz,

dost nervová věc, a nebo jich je velmi  
trojná Celakovský verše písí: „Ach!  
radost až radost, hozík do Mléčina!  
jen skočí přesokou, že Horinčík ne  
má...“ Po Krátkém vadechou, po Krátkém  
bě poté, co radostném povídání, opět  
jej nová věta o dalekých věcech  
Horinčík věhavá. Díky zárovu je vydán  
vá v lodi na bezměsíční hladinu  
mořskou, jež kdy mnichům krátké  
jen záhlaví a vše své  
zhlaví jíž napřed tmavý had  
přibravil. Tady romantický my  
plníky, kteří už se před uplatnil  
v díle jeho, z nás on věhavý říč  
char, mesnají, a vše když dobiej  
že o čas jde bouřlivých vlnách závilej  
předlivých chalub, a jeho lodi výzdym  
otřásají, vlnami rozbíhají, ale  
když zařízena a výkvalistko vyspol  
těna, je vším natlačena a kramí

v bezedné huklině utonouti může. Proč, samotliv jí a pravidlych slov  
Páne: „Necesis enim, quando  
hora veniet“, připraví on svůj  
syn a smíří se ještě s rozhně,  
vymýšlenou nad Bohem.

A hle tady už i členové!  
Takto jest s plavcem a jeho plav-  
cem po člověkem obecnou, nejméně  
je vyrada v člověkem a jeho po-  
zemku řekou řekou. I my, same sto-  
ronníci opět jednu počet a druhu  
hou bez odkladu nastupujeme.  
Roku 1945, uplynul do moře věno-  
ván - a nový s nám zavítal. Vý-  
žadují ho zájisté důležitosti po-  
člověkem svého, aby takto co  
katolického vlastane o nastupuj-  
cím trochu rozjímali. Takto vý-  
žadují se katolické rozjímání ze-  
jmena od katolíků, nebože  
snad od místek, zároveň teck  
zmítni se, i když to zasady snad  
kterou naopak se nesrovná-  
vají, a toho zcela jí odpovídají.

Představte si tedy po os-  
nom druhu našich osvícenců  
a občanském národu, kterí nel-  
žádajího sloroce vydílejí neschází-  
ce moží s větem antickým a větem  
Prestanským, stejně "nahodě", nez-  
natněm "osudie" (fatum), jenž  
je v antický svět i bohové jeho pod-  
manení byli, vesměs se podrobují.  
Oni přivítanou výšky, přivítanou  
výškou vlastním. Tato v přiro-  
dních vědeckách, praví oni, byly  
mírněna panuje pravidelnost a  
to aspoň jistým směrem tak, že  
se výšky, ač předviďané výšky

změnití neb zrušiti nedaje životu  
takto mnohých člověk při svém namí-  
hání některak mimoředě uběti  
neúspěšnosti mu hrozí, jakoby me-  
zi významnou mnohotu, když vlastním  
vládla pětikrát vlastním lidstvem,  
když když jiný je bez namátky do  
spěšným se však nenašelého dle-  
ství.

S jistým všel počtem násob  
mnoháho nový rok? Ozajistě,  
že je prokovenou myslí, neboť  
oni takto poukázali: „Co mi v bá-  
doucím roku „osudem“ vyčerveno  
jest, to nedá změniti se, a pro  
neúspěšnostech, jež změně nepodalší  
jsí, je nejlépe lhůtejním a bli-  
žním byti.“ Taci! Díky inaffem  
romantismu přilis holdnici jsou  
ohledem na výšší akademický zájem  
člověka, jallo náboženství, svobo-  
da, národnost a j. zcela něčemu.  
Jistý jest jednoznačno, jakéhož  
náboženství jsou, ponevadž mil-  
ně poukázali domnivajíce Je, že nei-  
boženství na výšku, mrav a stole.  
Cenukého blaho při vlastního účin-  
ku nemá. O vlastním lhůtej-  
nosti, která věští vlastním lidstvu  
poznanáhlá umírávuje!

Dalej příkročíme k tomu, k  
kterému dnem i nocí po penězích  
a slávách bez, prace svého  
zemským větmi zanáší, Pou-  
ha tu blázencost měsíčkovou za-  
malýchlost provazujíce, včetně  
bez kterého mamona, v celou duši  
oddani jiouc jen v domluvě, ne-  
mž nejvíce větši. Kterak kdo  
náklupem na sebe nového

roku? — Žechni u nad řekou:

„Máme dostatek peněz a víme dobré, že v novém roce všechny takto všechno nám blaneti se bude, jinak je to dělo ve stářímu. Když nám sedly, na věho roku bude, co nám na měm záleží? U nás je to, douche bude <sup>plastika</sup> Epikus, řeč: „Raduj me se ze života brátele! Uprázejme se poznatku mé! Raduj me se, neboť vše se ukončí přichodem smrti, a po pomoci nevěčného nás nic. Pla-  
to byl ploditel řeckého a myslí-  
dce byl filosof milovice o mě,  
jmélnosti duše!“ — O vy  
spěšit mudranci, o Kristiane, o  
pomíjející řeči také zamilované,  
ni, vizej jen malý Makabej, když  
kam řekl české atebu posledně,  
že, jak monstre a krasné  
náří odpovídá na obrazku,  
proč Bohu lidia dovril?“ Boh  
lidí slořil, aby ho poznali,  
čili, milovali, jemu se blíželi,  
jemu sloužili, jeho pro-  
slouchali a hraboni byli? A po  
vypravíte vy?

Druhý zde řekou:

„Máme peněz, než proto si zasl. jas nemusíme, pojďme se mít, můžeme jasem být, co jsem nechápučli lebos, abdučme na rok  
bukemeli jen Petrik, spěchával, a chudinku obrat.“ — Takže a po-  
dobně moudruje s novou dobou,  
která Matolický slaví chto-  
jo! Nezpravidly osud a jenize  
jsou jejich rokove. O výbez!

vy upozdilci, že tři roční váseni bude  
zhruba nepotrestit se Dán, dnes  
nasytili, — jesto ona pro Brna  
slovena jest prototyp díla jsem  
sobě s říbou a zlatou a novi-  
byl Míša Bralík. A tehdy krolil  
žiadaly oči mé neodvratel  
jsem jím, aniž jsem zbraní,  
val svému vrati, aby mě roz-  
val všechny všechny, Alespoň  
jsem ve všechny všechny mar-  
most a knapení duchal a že  
nic netrval pod sluncem“

„Konečně nám nased-  
va oláhka, i když myslím, že  
a císař budí nás všechny roky  
po hradu pravého Matolicka?“

Tent zde se nám byl nej-  
nešikán nejvíce, — neboť Matolický  
černé slavnou, a balvanu, když  
zdejší mrazen na obloze  
neberne vydubuje, kterež vza-  
střevoše je, jak přes krovem, kde-  
sí, až chromobits na vše stra-  
ny, vysypuje, trubkovou vichři,  
a voda rozplavají a lodi, na  
kterež on se zhotovem běž, ja-  
ko mimo sem tam smy Matolický  
a hájí — když on na svého  
odoblávati moudře, jesto co  
Matolický a všechny všechny  
zognutí v něj věří, nesmí.  
Aby ale vede k mání, že  
všechno, co se v dílu moudře  
večer plav výbec a jen všechno  
zvlášt' přináší, měl násled.  
Krom moudrujího osudu, ale  
bez následkem, využívane  
jsou ohruzenosti a dobraly

božské, která sloučenost vede k ní  
především, Kristánovi nás když učí vše,  
dělá. — Takto nemůže v roli ani  
se na peníze a bohatství pozem-  
ské, ničí tráva, hradec a překladač  
je dobré věda, že Christus pravil:  
"Neuctívajte si pokladu na zemi,  
nič, když ho požíte mohu když a  
když zloba jeho vypovídá vás k vrah-  
ství, a říká: "Dobrý Boh, když  
jste jsem vyslal k těmto světům,"  
Co má vrah svého bratrance  
dobeť dělat? Až zvítězí jist on  
svého správce? Což všechno vše-  
kém všechno z všechno, jenž by mohl  
poklady moci mohu když všechny  
a zvítězit všechno? — Jiného  
sídla všech největších věcí  
lym světem, že Boh nás nebesách  
jest i. Otcem všem, a přirozeniní  
je neméně i herců nejmocnějších  
andělů. Majíce před brámem Boha,  
sobě slavy odkaz, slavy, soubě  
slav moří Boha jest. Ponevadž ale  
člověk Boha otcem svým nazý-  
vá, jest mu zajisté, že Někdo po-  
moci nadělal. — Když neméně sedm  
běrá on své utociče, když Moliv k  
běde aneb novozí se zahají. Když  
Moliv nemocen je, když zdrav je  
duchy, slibam býval. Projeď sedm  
mammonou, projeď s všeckem, když  
nejsou prospěšní. Když dosažení ží-  
vota věčného - nýbrž) pětadvacátého září,

3. Vladimír Ředivý / myslí muze  
MUDr. Christian nověm rokem MUDr.  
Felix v. Žižek. Ředitel nového Muzea  
Dřívější ředitel, někdo z pomočníků? Dřívější  
ředitel vydává nové číslo, namísto

se nám ještě jedna vložka: Bylo  
nádej církvě kladivá, či měšťanů?  
Počítimeli se za sebe, jakto  
v zdrodech spalujotne po rukou sv.  
abdomího a co žalostního počítalo  
v roce ubíhajícím. A kdo jest moží  
námi, jenomž by se nebylo mnoz  
emutněho minulého roku přiho-  
dilo? Teprve počítala pohromy  
naše na vlasti, drahý abomin  
na či ubíjel, tento byl zároveň  
svrchní po úmrtí některého prvního  
řeho přítele a menší na tělesné  
luž. Po povolení dlechu chraňoval  
a vloni; včetně byl novině tak  
zřádil a pronásledován, a když  
by, což myslíme, jest v kožích  
zabídal (počítal) až nyní vše,  
domi jej hýje, nepohlažen  
zajíce a krápe. Takhle jest našem  
kořete; menší růže kdykoli a  
není občas uvidět bez mrazení.  
žalost s radostí a radost s žalostí  
neustále vřídají se na tomto  
světě prozáříce si vespolečně až  
se, což zjemňuje za násich dnů  
náš život. Když se věruje, že bla-  
ženosť dokonala se vysokých očí  
ze všech počtu zde vzniklých nám  
čin jen pola vlasti, bude a  
stáhet. Všudy, ať ve všem je poč-  
tu věr, rozvergnost v rodinách, ob-  
cích, městech a zemích, zemov-  
řebských nejdny všich se zmínil, když  
je až dálku přibýval. - O kam  
to povídete! A po měsíci jest když  
zde příjmon? Nejméně li se myslí  
me řici mnozíme! Spět spouštěje  
Spasitelem na hřebi a počkoz  
mu žistal když Mož Spasitele.

A jalle medle jsem nadějí co do blžší budoucnosti? Majisté želme, blžší rok nový, lepší rokův minný, lého. - Prohlášením je jen poklop sebe, až víme jeho kde je nadějí, proto jsem vám proslul jest nám ploutví? Díky časem našeho života, aby, když křesťané jítce se učinovala, když vše bylo zlehčeno, když všecky křesťané byly podryváni, všecky křesťany byly poraženi. A kdežto ho vypadá v Přimě, kdož brání? V. Řeč měst a křesťanů naděj? Přimě, sám ods východního Německa, představuje křesťanské jednoty, Přimě viděl sv. Petru, jehož rozdaný majoval a nemá, navenek všijík proti vymáhání se k mostej mohli rábočí maličké a jiní se v tom nezavolali, kterým prosluly moudry na kraj zahuby, Přimě praví, tento v křesťanům má v. Řeč spachovanou vidět, moudro pochopit, žež priznanou měrou svou, na křesťanům mítel a pevně řečec

Dobrý, nový rok.

Př. IX. Přeje všechny když zjedná už sladky a náštvy, až všecky nebezpečnosti na blízkou, nechájte se křesťanů, ale všem připraveni na to na horší nadějí celou země sladkou, když všecky křesťanům, řeč vši, že slavný Václav, když to bude povídavé a proti blízkou všechny křesťany, jinž jistě obdržíte se v základech východí až křesťany, ale křesťany jistě by všecky, nebyly ani nebyly. Pán boží, ne zase a křesťanů větrum a slunce se učiní veliké! (M. S. 26.)

Vinej teď i ty, zat přiblažený otec svého Př. X., křesťanský králové, důvěřuje povídavé o Bohu sv. Alfonsu a společným všecky o sv. křesťanskosti dobré vědy, že Boh zdrobněl jen dolnou zemi, mohutnou silou jeho vysokého (sic) nemožného, od něhož všecky. Přeje pravorem země, žilosti a křesťanské vzdodlavnosti všechny na to, nastavajícího rodu svého a všechny naděje k vyznání své ruky, jež slaví měst. Těžli Bohu v nám, "Kdož proti nám!" (P. S. 31.)

Na hrobě matky.

Temnými se mraky, nebel polohují,  
V černých lesích všechny mutně plné zpívají,  
Tichově své knížce pláče oblékují,  
V přibylém svém všechno před koči se skryvají,  
Jen tam na křížové jinoty, mutný sedí  
Se slzavým očem, na možnou sledí!

"Druhdy jsem se chodil - falko praví k sobě -  
A jen ve své sladké duch můj vzdych se návrat.  
Nebot jste v onej přeblazenej době  
Vell, kaval jsem pro ni, z které jsem se zrodil;  
Nyní však mě očko na knobku se diví  
V kterémž mání drahé prase odpoví.

"Máti drahé mati! - Dívce mě jsem klobouk  
Mohl odménit, zať krov s mnou slavost;  
Chladné náozek jsi lízla, o kávěm klobě  
Kterouž ukončil když pozemskou krov zálos.  
Moja však nádvek blázně bramá klobouk vysírá  
A žal blahomorný mladou dusi kýr!

Něž bych drahému se mohl odménit,  
Sladce, kterouž bylo zřídlem lásky, číslé!  
Něž bych umohl vrahám pilním odplatiti,  
Kterež jsem mnou vedly po vráze vzdaly jisté.  
Tog i ustáml vreke duby moje vzdali,  
Kterouž učila mnou, Bohuž mělo zmati.

Dívmo se však v lomu straniplemi vrese  
Drahé mání klobě odménit vrazim;  
Dívmo po slovicku, spěšně hlyz knete  
Bolest nitro jure, po učiněnni bagim;  
Nebot mnou více neoblazí slovem,  
Tvé již srdeč prachni pod zeleným rovem.

Vyslyš moeny Bože prosby sluhu svého,  
Jenž se v prachu tónu před vouc velkonoce:  
„Popřej materi mé blaha nebeského  
A již kathku odpalť za mně na výsotě.  
Konečně až i mé vlonice se zde vrásti,  
V nadhvezdane mně popřej, matku zeti plati!“

### Slavnostního správy.

„A ic nemu na světě také rájného,  
jeho by se nebylo k vzniklém  
úprůmím položilo. Nemí sedu dívnu,  
že je minohdy také moje Ináni  
noviny zde provede! Tak se stala  
v poslední době našedající ráj,  
mará učalost: Pastorálky byly  
poděleny starými Knihami, aby to  
po zemědělcích v. p. favoritů a pánů,  
všež jeli to všechno stalo, — a jiní  
dřívější leda stavaly, přišel jeden  
z nás na kuf myšlenku, aby druhé,  
ho spolužáka, který bednu svého ve  
společně obyčejné skále mimo, konta  
cestou všál. Povíd se v tom kněz  
mí a hned bylo ujetnino, — byl  
se přilepil na bednu nápis a kath  
aby byl našem list, — svědčel je  
dokonal a těchto dozv posledních,  
který by obsahoval až do této zpráv,  
vou! „Jeden známý favorit, kteří  
se odebral na kapocinot, podíln  
do bednu svého pastorálku  
k vzniklém.“ List byl našem a  
doubén k vzniklém. Po věci byl  
list komu, na koho psan byl, otec,  
vdám, a límej přes mafitcem

bedny, přečten a s násobil velkou rukou,  
dov. Tma na ko mistra žáva,  
že jatka bedna, no větší jenž  
list přináší, u vzniklého stolu  
žena byla, což konto mnoz z a  
bednu, a níž v listě z m'Onka  
ve činu užhal. Bedna byla  
za velké radosti do světlice  
donesena, a když se ji majit  
sel byl dostavil, všechna  
Obrázena byla mnoz hned, aby  
majitel, kněz vstal. — bednu  
nhozal a kath přest časem z vět  
do kněz žáv. Významnou  
si to z výsledku bylo, když se Kněz  
by z bedny pociál vytěšil.  
Jeden z nás, novodař francouzský p  
nachovánem žert, vydělival své  
litově horlivské kněze, z bedny  
ven, předčítaje výdy, — kněz v  
nim klasech mňač kníky vymí  
kytajene. Za tím plal kněz mnoz  
jitel bedny a vyjevoval své oholo,  
kojicim svou způsobnost a schop  
nost lepší Knihou výdy, slovy: „To  
je jen krásný kníky! — Horlivý  
klasech vydělával a majitel oby  
divoval kath slouha, až se přistalo  
na Kníku, kterou jistou kohato

psáno na sobě měla. Vynášly poznali oba, že byli podvedeni, a usadili  
za všeobecného smíchu ve své hravivosti.

Dílč. regens davaval násil plov? Knihovne 10.zl. Druhý  
me, že nám to nebudech volitadati za zlé, učenímeli v tomto lise,  
kde všechny známení se události byznamenat významné, když  
velkomyslný čin spolu se prdečným násil psech dělalo.

Napisy: Dvojversí kato obsahlo v sobě vyborné jádro ale ve formě  
znamenat, že je p. Vladatelský přincovský nedostatečného počtu jítce  
volatdaj nebyl. - Velmi mu třeba pročistit si prosodii. Příloha, zvláště  
o větších jasoměrných. Vypravena značková kato následující:

I. Kdo by je rest slavnou všem hlasal Tento vroubaní;  
Převzaly ulohu tu, brach, děla glosy plna?

II. Proč rody dva vydlané se hubi valkou velikou?  
Jin nevadí li že Boh oběval jim je Boec?

III. Ve chmurné proč roncho halis boží blanlyte jasny?

IV. Nam se podél galionu hamrůd, nam právo a pravda?

Boz Bohos, počína znač „volno a rovnou budiž!“

V. Jak by se v kraj slavn' uvedl lid pročné by humář?

Viz Vlachy, poctivoum jabol blazebi vladarem!

VI. Válka glosy plni, proti Bohu, přesunem načež?

Kdož řeč potkocely, vlaste všecky potkocí?

A) Historie Muslimů: Článek první, dobrých myšlenek a kteříž je připadajíce  
obrazu v řeči ranné až doho vzdálené správce. Polito misto: „mohli“ poloz se, „stovelli“,  
m. nom. k. opotřebení“ vadejí: nazísluhu e opovrzení; a m: „gallapan“ vadejí: gallapan“  
Historie amarikánů: Článek i. stej obsah i. stej malou všavní. Polito misto, kdo  
vise, potrovat“ poloz se supinum, potrovat“ a misto: „na sebe“ priveti chetě,“ poloz se radostí  
budi,“ radostní“ abec, k. sobě potichovsti, usilovali; a misto romint, „Samaritán“ se kdo,  
zívali poloz se inutrum: Samaritán, - Nom. množného počtu jest buč Samaritán  
aneb Samaritán.

B) Historie Muslimů. Nejdříve kamen a galadné výborná; ale pročež je je záležit  
o druhé až patře blok mince plynne. - Historie Samaritánů: Ab glos v kontextu  
článek jest svedl už vybraným se myšlením, přeče jítce opravití kteří mákajíci vlast;  
misto, na plavbě se zkušenosti“ poloz glosy se zkušenito m: „na chému podíl mits“ řete,“ po chánmu“,  
m: pojedlo“ řete plny řeči: m: jidly, se polijmati“ řete,“ jidly; m: smíjíme“ omísené; m:  
nepřipouti, nepřipoutati; m: „hdyž učiníme“, řete“ učiníme.“

C) Der Coelbat: Kromě jiného jsem vymyslel, aby řeč významný mohlo být.  
Dílč. prof. Th. Brochapha.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tužbou crnosti krása  
Choti cirkev a mzdou lidí spásu.

P. Šušl.

Rovník V.

1870,

1. 5.

## Kněžka.

Znám já místo lugné v háji tmavém  
Daleké to ruchu bezmezneho,  
Kde má duše klidu nadhvězdného  
Účastna se stává v bolesti žhaveném.

Pod loubím tam dubu hustotkaném  
Visí obraz malby Boha mého  
Který zat mne syna zraconého,  
Oběoval ~~na~~ Kříži se drahém.

Před tímto krajem obrazem sám dívám,  
K pozemského prachu nesou bývá  
Ke světlostíln duch mij nebes nivám.

A vše svízel, jenž mé nitro stíhá,  
Obrací se v plakání velesladký,  
Na obraz krajů patřím moje matky.

# Svobodní zednici a jejich vlny.

Svobodní zednici tvoří hajnovou společnost nyní po celém světě rozšířenou. Která však vznikla z důvodu vzdělosti člověčenstva k jeho vlastnosti velkému brakování od náboženství a statu zcela neodvislému. - Počátkem vznala společnost tato od brakového a náboženského zednického jara. Národní ve středověku bylo velkého rozmachu stavalo. Společné tito ho, nosili se vybornými mistry až mistry na místo chodíce stavěli vny nebezpečné gotické chrámy, kterým je až dosud divné, a jakých by my nějoré svět zařízení nezadovat. Měli také svého vlastního společnosti rádu a jistého svého umění se vzhledující hajnosti. "Svobodními" byly nazývány se zednické tito, když že přijali monachické výsadu aneb že se mimo duchovního života vzdalo. Této změni svět byli sedy mohutných svobodníkům, kteří byli vlastní doma a přistali.

Společky by honosily se i členitými řídí, a vše obvykle vynikajícími vlastnostmi. V představu a křesťanského božstva přistupovali, kteréto, poprvé vzněsný duch společek, jim přál a ve staré svých chrámů učast brali.

Během času vzniklo se, že svob. zednické od tohoto svého ducha a bylo na se své zcela jiný od dřívějšího podstatně rozdílný. Čím víc postupoval duch pouze jistým, tím vše mizel smysl pravomoci živé operativní a na jeho místo slova,

dil se život speculační. Lze to popsat nejdříve u zednického anděla. Národního. Počátkem 18. století vznikl, když v Londýně vzniklo schází, ve kterém stará pravidla společnosti podstatně změnena. Do společnosti neměli se totiž přijímat pouze skuteční zednici, mylně moží jinakého zájemce. Na té doby měli se svob. zednické všechny stavět vlastního zabyvat katedrále, duchovní, měli totiž poslovati vědy, činou morální a pravou humanitu. Pouze ale tento nový směr speculační, když převládl a dřívější operativní zcela vytisnil. Takhle bylo zednické v moderním významu to v této formě rozšířeno je po všech dílech světa. Národní baráni, vědecké svob. zednické rádi se také honosí vlastním výrobkem. Tisíce neměškovno zlato, co se lesklé. To vše to jenom krušná slova náleží, ale proplatiť nevědomce, a získat sice příznivého věřejního mínění, podrobňovat se vlastním plánům se ohýdou moudrostí. Dříve ale bylo, když vznikly tu skutečně a pravě jejich vlastnosti odkalil, složit tisíce křehkých slov o jiném a lilkavé společnosti zednických.

Svobodní zednici jistě v městech a obcích svého obývají je, dřívější společek, jenž leží se na hřebeni všech. Ve velkých městech byly také všechny domy, z nichž voda a všechna městská slouje výdejí,

statní práci jsou ji podřízené. Víbec nalezáme mezi ložemi tentýž poměr, jistě ve staré evropské mezi metropolemi, mi a jim podřízenými katedrálemi. Majda lože točí, mali požívat ji, krom nich prav, mali založena být některou loží staví stál, zvanou loží materiálou a přijímat od této jíhož to filialka svou ústavu. —

Nel také Majda lože nejakej symbolické jméno A. p. "Velký orient v Paříži", "Minerva už palom v Lipsku". Obyčejné lože dělí se na 3 stupně: 1. učedníky, 2. dorasy se 3. mistry; tito poslední museli svůj po dobu čas v loži pracovat. Mimo to vyvolí se bě Majda lože představeného. Tento mluvíloze je předností - řídí všecky, založiteli lože své, zahajuje a zavírá obyčejně slavnostního aktu. Nel také ještě všechno Americké hodnosti, kdy své podporuje. Vzemíše, kde vladá, některý princ aneb jiný příbuzný panující rodiny s vobodním zemím, když tento obyčejně prohlásí všech svých loží. — Nel voda přesypujícího žádá se jisté skály, mali být místy zastavovatých a musí sloužit zkontaktu před založení Monesi. Hned o počátku jest mluví, svatati na evangelium sv. Janu, že nikdy nezrokuji, kohožkoliv se p. svob. zedničovi a jeho vnitřních pokladech dovi. — Ve shromážděních jsou sobě zednice i plné hromi neuznávajíce ani přednosti rodce a rozdílného někdy zedničovi. A sv. známení vzajemné pomocí, jistou jsou si všecky zavázání zavazují se mezi sebou "bratři". Tisou hra-

díval scházejí se no loži k práci A. j. Ne rozličným formám spolu se ky" Majdicim. Dělávají se ve zvláštním odvě: v Klobočkem na klavír, v běžich rukavičkách a v koženou za" dlerou. A u znamení, že se zavírá vají duchovní slavobol, nás roz. Různé symboly ze s kněžecích ze" dnictví. Takh k. p. mají některí zla, te kladivo a některé zlínové lžice ze" dnichov u věsty připomínanou. Takých obřadů se užívá při práci vámě, nesnadno je udělat, jdou o tom provéstí nel nejvýš prodíván. Postava, jené práci obvykla se lože taky zna" na hodovní, je tož přichytána hostina a provozuje se rozličné zpěvy.

Co do vývinu a historie moderního zedničství: Klobočkové spolu kteří je Anglie, všude práci byly přesly do Ameriky, do Německa a do Francouz. Kde zvláště slavnostní vý" nost upřinovaly před a za časem dí" rovné revoluce. — Předt' rozšíření a zkrabné přesobení zedničstva v Evropě, lo všechno oprávněné obavy, pročež na mnoha místech bylo zakázána Maria Terezie také vše založitelské jeho rozšířování v Rakousku, mezi Josef II. zakázal tento rozdíval, a v. 1785 z dřívějška velká loží ve Vídni. Skoro to směly se v Malémém klavírním městě zavazit i do loži, kdy tyto stály pod klenutou věžadél. Český Fran" kisek II. vlastním tomu pronášl, že "Kroil nářivo, aby když do zedniček postupoval reverz, že svob. zedniček nemá ani se nim nikdy nedane. — Za našich věků bratři svob. ze"

dnictví nejvíce v Anglii, Francii, v Německu a Itálii. Také n. př. v Anglii počítají se 4 veleždy a více než 170000, jíž filiačních! V Berlíně jsou 3 veleždy a nynější kříž Vilém byl sám nějaký čas velmistr; ve Francii je pro těchto míst prince Napoleon. V roce 1848. výšilně počtu objevili se svob. zedníci ve Vídni, nyní to ale zase ustíhlo.

C proti se dýchá sv. větve: také svob. zedníkům křížů neprála ani z počtu, jen veleduležitých, o kterých řekl, že něj budeme žanati, když by všechny zavrhla. Také knes v. 1758 papež Klement XII. a tolilský Benedikt XIV. (1751) na svobodné zednické kříže vydali, že na nich mohou opět zav. křížů je nynější sv. otec Pius IX. ve své aktovní dne 25. září 1865. (Dokončení)

### Tak máme křížové pobožnost k Božskému Srdci Páně?

Pobožnost k Božskému Srdci Páně záleží, že ve všem lásce k Pánu Ježíši. Soboty litosti Božského Srdce, modlitby se k Božskému Srdci" neznamená jiné jiného než vroucí milování samého Ježíše Krista, a často si připomínáte jí když vcelic Božský Správce nás miloval. Od nejen křížů k nám slouží všichni svatí nebeského správce, kdo větrem se stal a na kříži umřel, nebožig i jeho Božské Srdce bylo svaté, když otevřeno na duchaz jeho někdyšího lásky k lidem svého člověčstva. Kromě toho pobožnost, splácíme až počátku Ježíšovi kříž-

ste tím, jehož hýbe důkladně v našem dívu v někonečné mísce na jedu dal, a zanechav nám za poklady, zamařebel v největší sv. křížové, oltáři, až posud na jeho dava, splácíme křížové křížové lásky. Kdo pobožnost ještě pro nás na nejvíce větří, protože nás v křížovém dívu projení s Ježíšem Kristem udržuje. Kdož křížové chladné dny, odcítí a zapomíná na svého Ježíše, pítele a křížového. Ale! v této pobožnosti nás křížové se k němu vrací, když prostředek rozuměti všem křížové lidstvých křížového Krista.

Až již máme lid křížové pobožnosti přivést a následovat? překvapivě mimořádno následují výzvy, když v této pobožnosti záleží a jistým způsobem je křížového. Když se mimořádno chystá, když mimořádno národní křížové, nás Prokřížené Fratre Páně, když jsou následují:

1. Nezminkuji výhledu a možnosti záčetky svým vlastním, když mluví Bl. Margareta Alacoque v rádu, "Kvůli Všem Bl. Pannym Matkám", kteráž zila křížového stolcti, když nezminkuji nikde, když křížové, že pobožnost křížového Srdce Páně má svůj průvod, a záčetky ve významu křížového, kterýmž křížové svou křížovou etiketou Bl. Margaretu Alacoque označenou. Když Bl. Margareta Alacoque jezdila dne měsíci setavou Božského Srdce před křížovou křížovou oldáři nás mo-

alibach kvala, učinil se jí Pán Ježíš, že a pravil k němu: „Učitadl od Tebe, aby předtěho očkovat slavnost Přejítia Pela k učení mého proti zvolení byl zařízen, kteréhož dne věci se při jinam nejděl. Učitosti oltářů nahradila galvanická, řeči měníc v kontaktoch na jiných příjemném než vše v kontaktech činné, tedyž když nejmenší učení věcích vyplaven jesem. Slibují, že všechny si, kteří když svým uzpůsobem mě prodej cíli budou, hojnou nebeských milostí po soběm dělají. Aby však lidé kontaktovali s jimi souplně porozuměli, upustili ho sami Prozřetel Spasitel své slavněckého učení slovy: „Teď, aby každou pobožnost vzdáte se rozvedenou a mějte všichni jí ležat od vrahův, nejen v lásce, ale i v poslašnosti a velice sladký proříkatech k všechnomu pročeštění Prozřetel. Odporuji těm křesťanům a scholasticům co nelze věřit, tedy, na kterých k dostihom slaví všechno svá, a všichni domi.“ (Vid. dalej „Nábož. etek, Křesťanské fesťování Sacratissimi Cor, dicit Iesu Christi Divitissimi Conclit. Marior.) Tento učenec zdejší František Křížek, mě proslavil bl. Margareta Albrechtovou. Co když světice sv. Anna Krista slov, řekla, když jsem se svým znamením, když když jsem svého duchovního výdaje a rádu znamenati dala, bylo od sv. Contrafaccio při jejím proklamaci za blaženou za praktické a hodnotné uznáno. Učiněme tedy a mimochodem když vidět když cíli zjevení věrili, mě, když sv. církev vyzkoušela, že když svým a podobným zjevením, který

Grat! a řečice Boží mivali, nic ne, slíjí na odpory aniž po vadi, pros by, kromě jenom vlastivé uprati. Prosah když jde zahotřebi, činí se rozdíl mezi zjevami evangelií, a jde, když řečim Prozřetem ve sv. písni Řave, když novělo zákonem obzajemným. Tétoho významu se dogmatu cíli základu své, které kame sv. Církev k většině křesťanové, ono se jenom představuje nebožitnemu měnění věcích co statkou pravda, a když, tedy nemůžeme věřit, že jest nemozna, když se nám říká po dogmatu k většině představoval. Toto když učení cíla, Apokalyptického cíli s křesťanem, když veni sv. Faustu; ono se může dělat až do posudu a je buď věrue.

Této můžete jist, že nemá mít mít, pravili když: pobožnost k Prozřetemu Řeči můžete proto konservi, protože je František bl. Margar., setě Albrecht Spasitel. Absolutně mohou zjeveni se vše medeje a pobožnost když Řeči Páně Mortala se jist dívno před Margaretem Albrechtovou. Týž sv. Jan Apolitol tento své lásky cíli Řeče Pánu, an proct sám o sobě, že, spocival na svou Františka. Týž sv. Augustin prav: in manuali: Unde genitor aperte mihi latut Christi lancea, et ego intrevi, et ibi requiesco secundus. Bl. Bernard, in tract. de Passione Domini: Sed quicquid semel venimus ad eum dulcissimumm Te, sed, et bonum est nos hinc esse, nec pro namus nos facit aucti ab eo. Am, ženre tedy vše, že všechni cíli zjeveni, mi, kterým mili Spasitel svobod cíli, zdejšího Margareta znamenat,

dalo vše jmenět k rozšíření této pohájení.  
A, ale mitholi původ a zájateček, a)  
protož bylo toto vidění užíváno při výstav-  
bách a národních na místě pohájením,  
mitholi ale na místě pronim.

2. Nesmíme počít s přeměnou  
realizací iili se pravem bělesným.  
Takový výklenek velel by k záhubné,  
nebo materialismu a vše by ohoval  
nejzprostřed.

3. Nesmíme se modlit k Božímu  
ale kromě Pániho Páně, jakkolby slavilo  
samo pro sebe, jakkolby bylo samo pro  
sebe osobou, a tovarem: nesmíme ho  
zsošovat. K té příčině nejvíc k tomu  
na místě obrazu představujícího Ježiše  
čejíce bez jeho zeleného láskového pouta  
by, Malí vidičem obraz našim  
kém Božího srdce přes Pavla, jest  
radno, aby se to stalo ve hřezených, t. j.,  
lym lidstvym křesťanům, jož Janovi Božímu  
český roba pro nás se všechni na  
sobe vzaly. Prakticky díjem čím má  
na takové obrazy, na kterých  
máme mít jiného vidiče, než jen boží.  
Když se měly odstranit, když se to bylo  
pohřebního by plati a na místě kde  
mohly by se dati takové obrazy, t. k.,  
že nám představují našeho Českého  
a p. Jana Prokopa a prostřednictvím

4. Právě základní (zohledněním těchto)  
a jinovat (affectionem) možnosti  
meho i pe mithlera k této pohájení,  
aby užil pohájení k Božímu křesťanovi  
Páni ještě vlastně pohájení k Páni  
čejíci samým, a tohožto, že můžeme  
to možnosti mít užit "Svatého Čejíci"  
vici pro vše, "Čejíci". Pravimel ale:  
"Božíste Svaté užij nás", jest to jen

zosobení a obrazné řečeno, což v. o.  
tak bez všech záhad schází. (Dokončení)

Traktát sv. Cypriana,  
biskupa v Kartagine o dobrobyt  
sílivosť. (Préklad z latinského.)

Moužu se v práci převést do řeči  
my překlad sv. Cypriana, biskupa  
v Kartagine, odo "bono patientiae",  
mocného jsem a jakkými obřími  
zájazdile mi Rude, když ani jsem  
se nemohl, jak mnoha jsem  
uložil tom. Víme, že byl sv. Cyprian  
první, který než písal svého sv.   
východem řečicem. Spouštěno jest  
od sv. Ondřeje, že je blízko se biskup  
obratné a s prospečnou hají sv.   
solichatu pravidlo a že je všechny, co  
žádanci nebyly překonani. Takhle  
moužu po Augustino, "doctorum  
exemplum et plurimum", Gaudemus  
victor, onen světovní Církev praví  
o něm: "erat ingenio facilis, copio-  
sus, suavis et quale sermonis massi;  
mox est virtus, aperto, ut disperne,  
ut non queas, abhunc orationis in  
eloquendo, an facilius in sapientia,  
an, an potentior in persuaderet  
querit". Nechci mnogo jiných uvést,  
včeli výrobu, kterým je jeho život.  
Aspiro se dícti Čejci, Pavlin zase  
pohájka ještě jednou sv. Hieronymus  
(Jeronymus), který spisy sv. Cypriana  
uvádí jmenuje "pote flaminum" což  
ejist kresadlo opera. Takhle byly řecky  
dostihl slibotnosti jeho myšlenek,  
jeho mnichovatné a Bohaté řeči,

jebo mimořádného slohu, jeho slávy, slibky a výdy nového obrytu sice iště. Jenž tajný slov obývajících a jediným výrazem celou řadu myšlenek nároku. Snážil jsem se příjemný členem a slovní výjimečností pochopit. Vím, že jsem hledal, abych dodal věnu příslušné ohledem k myslu i řeči. Hlásce ne, dalo posledního ucelit, snážil jsem se, bylo až o mysl jenž byl jen „dikt“. Proto žádám, abyste ne... dobrovolnosti mé přání omluveny pro neznačnost jeho samé řeči, obecně páněmu vysvětlené. To abych přednesl, zda se mi bude zapověti. Po.

Proces k bratrskému soudem.  
Počátkem v květnu z被捕ivosti  
Jiřího Cypriana, jak sám říká, žil ve prozatíčnosti, když byla na  
Mala Strana v roce 1938 palena  
všechno, co bylo všechno, jeli před  
odchodem utíkajíci, aby se  
pořídil užitkový platenec čili m. S.  
Papež Štěpán pájil věru, že platenec  
jde křesťanům, když Cyprian pořídil  
všechno, co bylo všechno, když  
pořídil užitkový platenec čili m. S.  
Takže již pořídil užitkový  
se pokoušení mítu jeho, a on už  
pořídil od statku hradby. Dříve k  
Emilu Janovi: Ne, pořídil nám být  
nebezpečné spona proti bratřem  
se pojmi vlastnosti a mimořádné řeči.  
Ame v Boží spravedlosti a v pokoji  
Bráni. Bratři vlastnosti被捕ivosti  
a mimořádné vlastnosti řečenou, řek řeč  
lesenou, řečenou, řečenou a řečenou  
mimořádnou. Protož bez napsa,  
že jíme mimořádnou o spravedlosti  
abduksi被捕ivosti vlastnosti Boží  
řeči, jichž to byla naše malichernost,

Aber tež vám důležitou verpolivou  
lásky poslati jsem. Vyšel jsem  
také na světo, jichž lásky podle  
výběru, když vám Monci r. 255  
mohu na záčátku r. 256, ve své  
sém čase nesvornosti a sporu  
a věční mire vysvětly.

I. Chátej o被捕ivosti k Vám,  
nejmílejší bratři, mluvici, řeči  
Váš Va prosíte z mě pochovat  
a vychovat, Mluvte jste mě  
z hrdosti životi, než abych Vám  
ubránil, že poznám všechno  
převrat, když potřebuji jiz ih  
vomu, abyste mne vyzkoušeli, když  
vše je vše, co slýcháte, a nemu  
se díváte, bez被捕ivosti jinde ne  
dovedete. Nebol tedy behou pou  
chopit se s prospechem spásitelnou  
řeči, když被捕ivé je vysvětlené  
a je pořád. A tak vám načázím,  
nejmílejší bratři, jiné božského  
zivotu, po kterých vedenia  
byla společnost, aby všechna  
odplaty za všechnu mrtvou a  
vše, co by všechnu významnou  
a zivotu a ne k věčné slávě  
všeho, než abychom, jenž se vztahuje  
k me a k vám, abojímo se od všechn  
poslání mrtvou zachovat, přivedi  
zam' Bráni, po všechnu čas novu,  
jeho jedinou zachovali被捕ivosti.

II. Drudci praví, že je  
zachovat, ale když záleží jist  
jejich被捕ivosti, jichž záleží jist  
jich mrtvou. Nebol jichž řeči  
vždy město mordijsko a被捕ivou  
Mluv nepronal ani mordrosti ani  
被捕ivosti Boží, ani Bráni sám krom  
Mluv se domýšlejší byli na světě

moudřimi, připomíná ihu: Uvádím  
moudrost moudřích a rozum opakem  
nich zavrhne. (Jes. 29, 14). Takhle tedy  
blahoslavený Apostol Pavl pln Bohu  
charov a poslán jeho, když získal  
a učil národy, potvrdil jeho učení.  
Ihu: Ať tedy jez, ab jeho žádost mi  
ochlame moudrosti (svedlosti) a  
marijím podvozem podle ustanova  
vení lidstvího, podle zákonů  
věci světa a ne podle lidstva,  
nebo v něm proslývá věcch pln  
nosti Boží. (Mklos. 2, 8). A tedy  
jiném místě praví: Kádmi sváma  
sebe nedoved. Zádali se proto vlast  
moudřím bytí, bláznom kdežto  
domu světu, aby byly moudřimi.  
Moudrost zajisté volala světa báš,  
znamením jest u Boha. Nebat' jen  
no jest: Polapím moudrost v lidi.  
Kdysi jejich! A opět: Kdož řek  
moudrost moudřích, že jsem moudřen  
jna. (1. Thoz. 3, 18, 19.) Tedy moud-  
rosti když moudrosti praví, nemají  
že bytí ani pravé Apelikosti. Ne,  
když Bohu z moudřím jest bon, když  
potvorných a mizivých jest, mno-  
duce všechno am potvorných ani  
mazivní bytí nedodáne nebož  
jen samolibými a proto, když  
se jen sám libí, Bohu nelibí je,  
když když Bohu, že nemají pravé  
Apelikosti tam, kde jest zpravidla  
vzávratnost tvářené (vzávratné)  
svobody, a mordy dala chloubu,  
vsetkdy když polohubého (a se vý-  
nášejícího).

III. My ale, kralici mě majejí!  
Měsí moudrosti jsme ne obrov řepe  
Oblastky ulazující moudrosti, ne

v osudu ale v pravdě, my jenžto  
gnáme vše vědomí člověka než chlou-  
by, které nemluvíme o delších  
věcech, nebož žijeme jallo sluzebnictví  
a v cítelech Boha, v nás vše se učí.  
Začti Apelikost, které jiné se ne  
beroucí návštěvou načež. Máme  
a v cílestech s Bohem obecen. A  
neho pachují Apelikost, On je  
především jeho chrám a důleži-  
ností. Pochybí v mohutnosti  
Apelikosti, mož Bohu jen pach  
především. Co Bohu míté jest,  
mož se libit když člověku. Do-  
pus, které mítlyje odporučuje  
velkostí Božího, když Boh  
jest našim Bohem a Bohem,  
nášedujme Apelikost Dáře pro  
onoz k Bohu, nebat' jallo maz'  
polohu když plazebníci, když  
když mordy když svým bytí  
hanebnými a mizivými. (Sohrajan)

Obolení z c. 4.  
Kralicího křesla na prahu nového  
roku. Velmi dobrý článek, když poe-  
nicku horujíci, mluví zpravidla, a silnou  
veruže správnu. Polito mítlo hrají "polož"  
se, když "m. milně" slají mylně, m. jin  
m. ne jeho, o když "o" hecem".  
Jar kralice kralky. Kádnicího křesla  
jest rodi zpravidla am po o m. kralicí  
myším když v mluvě přesné. Polito  
kralice kralky jest méně  
plavný a v krátké závěsi pály  
naplní. Polito když po mluvicička  
polohubého výkrovati slouží, mož  
když m. mohutě.  
Dipl. prof. Th. Procházka.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chodba,  
Slasti Christus, tužbou onosti krásá  
Choti církve a mzdou tidi spásu.  
Fr. Susek.

Krč 22. ledna 1871.

Smutné truchlověstné znily krany  
Kadimkoum, Brna praslawického.  
Telipastýř když se milovaný  
Odebral před tvin Všemocněho.

Přehojně proní volně prolévalo  
Slzy stádce, nyní osirelé -  
Plazidé srdce k Bohu zasílalo  
O pastýře znovu prosby víclé.

A hle, národi Král milostivý,  
I nebe zhlédnul na svých dítěch chrání,  
A již otec jim dán starostlivý,  
Penz je před outoky pekla chrání.

Svíže domu klakol zvoní slavný  
 K blankytu se vznáší nesměrnemu,  
 A chrám naplnuje starodávný  
 Zástup, vzdávají dík Všemocnému.

K oltáři se více předistojný,  
 Zbožné sluka Boha jediného,  
 Čeknaje tu zástup bohabojný,  
 Jenž se modlí za biskupa, svěho-

Ve hrudích vše bolest dítěk žhavá,  
 Obrací se v poklid přeblazený,  
 Tisícny jazyk provolává:  
 „Zdráv bud' Otče, církev zasnoubený!“  
 „Zdráv bud' a své chrání rády věrné stáde,  
 Pouzebný jež pokled k Tobě vznáší;  
 Při nás otcovský rády stíji co rádce,  
 Vboje za věnu a za vlast naši!“

Dic 8. januarii

Alta adhuc premit aoris membra acies, Aquiloni S.  
 Nonne alba regio pressa est sua veste hiemal I:  
 Nigris in tenebris tenet omnia dirus, Avernu S.  
 Omnes flent oculi, procella invehit aspera tui N  
 Haret in corpore sanguis et rubra squalis in canne E  
 Omittunt splendere et sidera tecta aliqui N  
 Carmina nos tamen omnes obruti facili ris U  
 Cantantes ardescimus suavis et additur humor R  
 Omisso moerore, qui pressit en arriter *Job* B  
 Nati sumus causam, qua gaudio candidus ut sol-  
 Scivit ornare hodie meritum primo corpore et auctor C  
 Ex tuis internis saliunt soni fataque donel  
 Causam scire velis mox isto hanc carmine prende  
 Regem hodie accipiunt oves orphana tamdiu omnes S  
 Accipit pastor almus gregem Dei praestita manus  
 Tractus a Numinis, pascat ut pastor, non ut Aristippus P  
 Unus amore lucrandi animas malas arduo codit  
 Salvare Agni instar pretiosam animam tibi, donel  
 Egrediam suo templo recipiat coelitus Agnus S  
 Perque Redemptor Jesus Christus in atria coel I  
 At quis est hic pastor amoenus? An anomila Philipps P  
 Taterimus draco coctum qui divum gravi furor E  
 Conteruit. Sine laude decesserat. Notus ne Irvinus G  
 Arctus illo malus. Bruma nuntium auribus aud I  
 Respicit divus Mos tibi custos. Si X tus (V) arisi T  
 Oblatam supera manu sedem elevatus adiuit T  
 Linguam animae pie solvite, precos In gurgite et aue E  
 Ut resonent ne desint et cantus, plaudite div O  
 Salve pater, vive rex bonus, au Cto tempore, Amet N.

Prati alumni.

# Slobodní žednici a jejich myšlky.

(Dokončení.)

Nez, proč pak je slobodní žednici těch roků mizí? Celé celém světě dobročinnost a přesvádání však, proč lidové státní proti němuž rok, stejný? Leží - leží spolehlivě tomu, na všecky lásoběností a povídání mě mravy, obálku svou přináší sv. církve? Proč pakéž opětovně spolehlivě ty zavrhli? Takhle bude se asi mnohým tázat. Hlavně jenom trochu pozor, milý přečítáci, že by tomu porozuměl. — Hned s pocitkou pravili jsme, že dobročinnost, humanita a srovnávání věci pěkné: to vše je je prob. že, dřívějším tolisko garnitukou, že, to prouze zevníjšího vyučka. Dále však v rámci jejich jara jiné, jsou to zámkely měšácké stáne, měšácké ženotvory, státem a celé společnosti namířující k modlitvě.

Předně je už velice pochybné, proč slob. žednici vnitřní záležitosti svého bratrstva, tedy křesťanství vlastivají? Když přiříkají už hned v poklatí své, v sebe přisahou zavázati, že něčeho o spolehlivosti nevražadit. Všakže tedy uplatní se, když voliv město z něčeho oddělení postupuje na modrost vysoké. — Nejsou-li tedy slob. žednici poklatí, vlastivě jin. sněšt nahléd do věci božstvých, proč toho nedělají? Už díky je povinnosti moudrců, aby moudrost svou učinil dobrém srovnáváním. —

Znají-li prostředky, jakými by se pokleslé mramostí pomohlo na rohy, proč jich neznamí? Nádyl je tedy nutné potřeba, aby se založily mramové a sociální rady člověčenstva. — A co do té rozkládající dobročinnosti, řekne, třetí dobrodinec všem nerad se chlubí. Než je známo všem, že spolehlivé pokladce tolisko všecky vše. Bylo by takhle nerozuměno všechno všechno, když by se tam do tamové tajnosti zahrávalo, tedy, když přisahání jej všechny všecky. Takhle se to tedy má s tím, že, chetnými všecky? Když-li tedy spise neplatí slova písma sv. "Kdo mení svého větla a mečeji, chaze ne větlo, aby nebyly zjeveny vlastnosti jeho"? —

Táheme-li se daleko, v jiném kontextu stojí slob. žednici vlastivě křesťanů katolické: tedy plavov spolehlivých mají písečný rok, pravy o mramostenství naprostě byly vyloučeny, a když mají možnost, tě věrným světku vyznání. Než slob. žednici sami praví, že se scházejí se, aby odložit své vlastivé formy, církve a státu tvorili jasly pravoz člověčenstva. Ne, vzhledem tedy do spolehlivé příjemnosti všecky vlastivé v Dřívějším dánecích všechny v pohraničí dovolat cíkert, zaujmavou Uniu, ve které

čicí pověr svob. zednického k věřitci a  
staře; mimo to uverojínuje městce,  
že zednického lásání. „Buduž mi do-  
voleno z vyborného díloho toho ně,  
které Vceši tuto podat. — Neži  
jiným uvádě sektu ryzantinské  
jisteho svob. zednicka: „V jejich  
společnosti nebyl jsem ani  
Lutheránem ani Calvinistou.  
ani Katolíkem, ba ani Křesťan-  
em.“ Dle učení zednického  
Křesťana Pán nerkol v myslu  
založiti náboženské positione  
antaž chtěl zdraviti církvi: to  
vše prosto slova řepru pořádají ne,  
věd smyslu lidskou. Tisí lidé  
radili přij se vespoleb, jahdy  
mohli nad ostatními panov-  
atati a vymyslitli k tomu ište,  
kto bude takový. Je tedy první  
a hlavní díloho svob. zednického  
Křesťana, aby zniciose církvi, roze-  
ličné vyznání spojili vše,  
vno náboženství přivítatne,  
aby zjednali všechny odlišných  
prab., stejných rozdílů, odj.  
měho filia křesťanského přisoteli.  
Proto několik let oce Křesťan  
Pána, nýbrž jahdo křeckého  
stvoření svět. Vceš, nadejí  
látkou, toho křesťané Křestan,  
s kterého začali prosaditse  
na jeho místo, „majestat,  
sil a krasu“. — Podobným  
vceš vise ještě svádi festant  
z autentických opisů zednické  
církvi. — Křesťanům politovat,  
ne náboženství, vlastnost a  
indifférentismus: tota jejich  
smyšl. Ostatne ale se stále

vyvětlili jona přísnost sv. věry  
a zaorhujíce dekrety římských  
papežů.

Te svob. zednické i statum  
římských papežů, že voláte mon-  
archie, když vzdálen zákonem  
hrací, to dosvedčuje jejich zá-  
vada nám očekáv dobrého,  
mož: „Dříve nebudete možné  
být, až slícovy posledního křesťana,  
že pustíte kruče posledního křesťana.  
Jednot učadi i kdy mělké vij-  
ticky, zednické s jejich poli-  
ticekdy s měrem vzdálení. Nápoj  
v. 1848 svou revoluční cílů  
býv. pojívat výsud výrobce,  
vala, takto říká D. C. řík,  
sobor v jisté německé kraj:  
„Veliká slova svobody a  
svornost zni nyní s větem.  
Ozvali kdo nemohla naše  
svobody? Svoj duch svobody/  
svornost vž mezi lóže mali!“  
A zednický křesťan v. 2. 1851  
prav: Demokracie je dílo  
zednické, my ji musíme  
co s vě dítko vznati a je  
to našim povinnostim, men-  
ševikům kdo odcهواتی k do-  
spělosti.

Kednici křesťané ne-  
zvou proti církvi a statum/  
velkého slovem, nýbrž i spis,  
říkem, glosarami jejich od-  
providat také život. Bohu-  
dněme jenomu na sej díl  
francouzských zednicků na  
konec předčeského věku. Než  
zavolají nýbrž neprátele církve:  
Alembecht, Diderot a statum

Enouž kladl jste, osudem tito na  
zádušek Voltaire - ového předchůdce.  
Liší se jedině tím, že i apodiz líniej.  
Svým zdrojnicím pracovali Schottky  
a Lichtenštejnem francouzských revolu-  
cií až v dálku. Po této Evropě  
podněcujíce. Avšem stále pod  
ochrankou českých patronů.  
Dílčí jim přemožení Achátov  
Pomádou a zvláště revoluční  
Chioček, Benáček, Klenový gruňek  
Ferulka. Ne všemelich kontak-  
tovaným hráčem ministrov Pomádou.  
A to je proza začátek revoluční  
santé! „Liberté, égalité, fraternité“,  
takto vykreslená slova,  
jsou hroznou eleninou jasné  
výkloadem jedničky! Byly  
jsou mithož jedničky jasné  
midrovsky umeli zhádzať.  
To s guillotinou! V tom  
ažli taky divadlo už své  
provázaly jedničky Divadla-  
ni bar. Independents; připra-  
vivše Štuky Karla a Kruž-  
na o život pomáhalo Cromwelu,  
když při jeho krovavém řízení,  
že to všecky přezáložíme,  
že minohdy kročí i Španělsko,  
jež Unízates svob. jedničky!  
prosívali. Moží pomáhat  
především množstvem svob., aby  
příští revoluce byla podporována.  
Nebudu jo. — A těho už má-  
tuji jedničky ve vlastech,  
jež jsou v grámu. Dílčí až  
jim tam „Carbonari“ a tak  
velmižtem ježich je ovšem  
povídají Maggiini. Zdejší,  
uhazuje ve svém pojednání,

Merath před Magdon evropskou  
revoluci vzbuzoval se všeobecný  
sjezd jednotlivců. Takh v Paříži  
v r. 1785, ve Štrasburku v r. 1807  
a ve Žvijcarsku 1848.  
Takh teď vyzradají vše,  
jedničky ve své „pravé“ podobě,  
Mahan teď sebe ptečechněji  
všeby přeholat, možná sebe  
tajněji své svobody utírat:  
„let jinakdnu eorum cognome-  
tis eos.“

Takh manne Morati  
pbožnost ih Božího krále  
Dáne.  
(Dobrancem.)

Slovo „srdce“ má dvojí význam:  
předně znamená o strašilském  
smyslu, mysl; také národní při-  
ejíjivce, kteří při oběti mří po-  
řebychové Upozdívku svou mysl  
až ih Bohov, když se modlí,  
„miserere corda!“ V tomto pří-  
kladě neznamená, což náro-  
dové tělesné krdce jež málož,  
svat. v kterém krev pojívanou  
postupně vylíhají a z nichž  
spět do všecky toudíl tělesných  
cház, nijdej zde jen „tě-  
lích po mysl!“ Správ význam,  
slova „srdce jen svare tělesné  
v pravém“ když slova mysl.

Srdce v myslu svos  
příkrmu a než jen abž řečeno  
srdce novidisklové jest to,

co v naši působí láska, naděje,  
radost, zámuček, trach, záj,  
vist, menovit, všecky když do  
vnitřního duchovního stavu. Telli  
Bože jsi s pobožností k řecké  
Božstvosti, rozumíme tím  
hlavně a především svaté  
mocti itelné, svaté a svaté  
třísvatosti. Kdyžlova lásky  
k nám nám člověkem svou po-  
kyla, která byla Božího  
spomněla slavu Boha neberce-  
ho opustiti. Vzpomínáme-li  
tedy sobě svaté lásky naše  
Božstvosti berouce si z nás pred,  
měl uctování této lásky Boží  
řecké Pánne, patří několik  
me nio jiného než pobožnost  
k božstvu Božstvosti Řecké.  
Je svatébožné Pánna Boží  
mnah na tom založelo, aby  
chom na jeho lásku nega-  
pomeli, o tom vedeni přede-  
všim to, že se rácií vzdáliti  
nov křesť uměstí a v Nejs.  
Svatoborci oltářní i náš  
zůstati.

Od toho jasod co naši  
první radice zhrotili, stala  
se ženské slavové m nádilni.  
Dřívina jsi byly a svatoborci  
a žalci jsi byly. Kterou  
krátku vřechu jsi přivedla  
sobecet. Nož, lasku neprasti,  
hlej pomulov naše spásu  
také k tomu, že nám dal  
hajných fiktiv. Za protřední  
proti tomuto zahubenímu  
vášenou Nož této hřichu,  
který je nám uranovil

mate! Svatoborci. A svaté, pobožnost  
k řecké Pánne nemá vidit,  
nebo, jistě jste již pravili,  
nemá pobožnost lásky k Pann  
Božstvosti. Tentož lásky svaté  
lásky spásy slovou k pobož-  
nosti snadže se a pobož-  
nosti dobřejších svatých  
ji splácati, právě myslíme,  
i směle jíci, že svatoborci  
nabojenosti tento pobožnost  
negr pripomíti nýbrž i vyu-  
žaduji.

Chcemeli pobožnost  
k Božstvosti řecké Pánne  
moceli ve známost a pános,  
až k populární, množ nám  
byli pred sejma řecké bě-  
heme křesťovo co označ  
(symbol) tého řeckého myslidla,  
kelného, aby chom se, krom  
co myslíme lidé učarovali  
pamatovati mož daleko pon  
božnost. Pravili jimi oise,  
že řecké Anaplište a novi,  
splatné jest především křes-  
tovním předmetem této pobož-  
nosti; krom ale reminimile  
tak, že krychom mne mels  
o remelis etiš i řecké  
splatné Pánna Marie. Am  
i jeho běhemennu řeckému  
slove se křesťeti, anž to jest  
tedy tého nejménějšeho s dnu  
hau Božstvou řeckou spásu  
jeho téla). A k té přesos,  
my podřícte také promě-  
něné této křesťovo po-  
všem Marie a hrádu  
neni Napim řecké řecké

učiněnoval na dílnu jistý  
velká. K nám byl dle Je-  
ho láska. Všeměnu, u-  
ží nám být Srdce té,  
lesné hřiby jen co s,  
znaků Ježišova nevíděli, a  
ho Srdce, nikoli ale hřib,  
vím před mětem rádo  
pobožnosti. Finální řeč:  
"chci památ, ani po-  
rozumět mnichovi mo-  
glišti, jallo na pro-  
hlad." Tím matis a  
humilis ponoř, fac cor me,  
um pecunia um cor tuum",  
Tzíži když a poslouhí,  
Srdcem vše prode me  
ale prode svého." Když  
prosíme Tzížiho Krista, a  
ky učiní Srdce naše jom,  
tlo bylo Ježišovo Srdce teče me,  
nýbrž aby všel oto prode našeho  
člous branci lásky, tichosti,  
poslouh a mnichy jom člensko,  
ubrati se nes něm co nejdo,  
šankalijímu vztahu a tajnosti,  
sí mire vševěly.

Tzížiho Krista pobožnost  
jež Bohu velice miloval jist  
že sem nařízal Spasitel Pán,  
garečé Alacague zjeviš, a  
pro nařízal Spasitel Pán: mame  
ji nejvíce vami žanat, až,  
aby by moži lid rozlučovat:  
Při sem by mirende kou na,  
stejšího kou, kde naře práve  
nebude bez vyspění, ažto

nás věthomoraostly lid mera'  
srdeč božství a lesové, kde,  
kdy bylo nelalo schopné lidové,  
toto Katolickoto pobožnost; mni,  
žeme se zavistí Apoteólovi,  
že v doběm a v lehém  
srdeč našeho lidu najdeme  
pídu mudi novu pro hojně  
osobé své snahy, a Skala  
Proz pánho Srdce! Dám' od  
D. P. Mattoni v Rajhradě  
prozbalila již mnoho rade  
lidového dle dleci. Největší  
žížiho Srdce Dám'. Proč  
chom nemeli pracovat píde  
ve věci tak Bohu mire, kdy  
ubratiž nám tento karafit  
srdeč připravil a usnadnil.  
Tent dalšího zapojení strátko,  
ho vysvětlili této pobožnosti  
vši a mireme když si kajíce-  
ni, že vži buše lid lidové;  
jist kajíce lidového pro-  
vzkluzení a napomenutí, a  
mireme když jistí je obraz  
překravují, našeho opa-  
vitele toho kaněným  
Srdcem bude v strátkém  
čase svého a obou a obou  
v mnichých větnicích, kde  
jistě zboží, Dána Tzíži  
členského lidového milující  
lidé přebývají.

Poz: Opolnou z čísla 5. uveřejnime až  
v budoucim čísle, které vyjde v únoru  
R.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tužbou onosti krásá  
Chotí církve a mezdou lidí spásá.

Fr. Šustl.

## Hrob v cizine.

Na planině širokosté stojí  
Na de hrobu můtnym mohyla,  
Pod níž syna stobuká smí vložila,  
Pro vlast svou jenž padl v krvalem boji.

Matičky tu není, jenž by svojí  
Ruskou vinetl na hrob uvila;  
Tz za své se dítka modlila  
Ktu močenemu, milosti všech zdroji.

Aviáck ještě v olčině tam dálne  
Zanechal svou druhou sestřičku,  
Taz pro bratra roni slzy žálné.

Tyto zefýr z tváří jejich snima,  
Tz je klade patk co rosičku  
Na hrob, v kterémž bratr sladce dřímá.

# Simon Petr.

Známo jest, s jakou bedlivostí a vytrvalostí pátrává se, jednáli se o to, můželi vín nějaký něčemu připočten byti, po rozhodujících úkla-zech, z nichž by prvněvodno bylo, že čin ten vůli jeho neodporuje, ný, že

brž ře z ní vyplývá. Těškoř vůle člověka doopělko dle vyslování a dle zkušenosti jeho jakkoli ustále, na býva' k jistým předmětům po převnosti jsouc obrácena, proto ta, kové pátrání mnohdy až podivnou, horných rozměrů nabývá. Patrný důkaz toho máme při rízení sou-činem; tu patří soudce až i po de-tinství obřákovánho, skouma' vše' jeho dozavádají život, jen aby dů-služebně sernal, v jakých poměrách duch jeho se vyvinoval, z poměru těch pak soudí, jaká' asi povaha se z nich utvoriti mohla. Pravím totiž: jaka' asi "utvoriti se mohla" vídly' rájisté protěklo jest, bys by poměry ty sebe lepe známy byly, spolehlivého se v této věci dodě-lati různou, nutně tu vzdyl ještě zapotřebí nějakého vodítká, ze-vnějších to ukláru, jenž by bava,

tele stále provázejíc při sladém krotkém ubexperiovaly, ře v učinitku svém se nemýli, poměry ty ře vstínkem na dušu osoby, o níž se jedná, takový dojem činily, ře se v něm jista' povaha vzdyl víc a více utvárovala.

Zemějšimi témoto ukláry, jex' vniternou povahu člověka nám rjevijí, mohou byti totiž vlastní jeho výslony, tomu po, hy by a z nich složené skusky, jakkoli jeliči jeho; tyto bezprostředně k tomu jsouce všechny, onyno rjade třebaž i bezdůk, mimovolně do nitra lidstva jinému nahledatnou dívají! Pozorováním tedy skusků řeči jisté osoby stavá se usvědčení o daječné její povaze, její ře poměru jejich čerpáme, mnohem spolehlivějším, a sice tím jistějším, čím četnějších, čím nepreručenějších stejněho druhu výjevů pozorovatele se nastýká.

Tato věholi spolehlivého poznání povahy osoby nějaké dosáhnut vůli, v jasné obrazu myšleni' její se pohybuje, past lze mu již s dostatečnou jistotou soudit; k jistým předmetům vůle její bývá obrácena, a tímž ře, kde' zdalek jistý čin za výplod vůle této po-mládati se mohre, čili nii. Malí středek základ a kořen svýj ve vůli toho, že měkou vysel, past se jistá, ře to byl címyol jeho,

tento skutek vykonáti.

Tatých dosahů nejen u sotva, ale i v rizikové výběru poznání úmystu mívá, kromu by to nebylo provedeno.<sup>2</sup> Proč zanechává dalsího věřitě otisk jinovní obratné se ráděj tam, kde nám takéž k pojednání úmystu vý, dležitě lze k utvoření jednoho ze svých výjevů nejsvětější vnitřek Kristovy křesťanské věrnosti naš. Je jenom k Bohu dležit k zachování nám u věce se sice snad tuto rozepsal o písni, když i sloužil, že se tak falešnem proto aby jazivost dívce mnich, že snad poslánovánčko tomu více byla patrná.

Když Kristus vteřeny Syn Boží, jíž oče na zemi meškal, aby protiče, ní lidství k poddanosti däbelství vyzprostil a s nebeským Otorem smířil, když přiším prohledáje větrním o to se postavil, aby záhuby výtlupné smrti své všem nazýdly lidem pojistil záboru církve IV, 18-20; sice však o tom vypovídají Svou, v nichž by lidé učeni Čeho vyznává, jíce vytoupení stávali se učastujími. Po něvázi ale zářena společnost vidělka nemůže obstatí běz hlavy, nolce se mítke rati domysleti do neskonale monrošti. Spasitele, aby církve svou uspíšil, ji kdy přijeti všech všudy lidí k všecku končin zemských, byl zanechal bez náčelníka, který by všeckové věřici u jeho.

te spravoval. Ustanovení tédy pře- dnesi v církvi výplně se shoduje s ostatní činností Kristovou, ba ještě více, ono z ní nutně vyplývá. Ze výkazu srovnovaná takto moc pravého Petrovi a ne-jinému z apostolů svěřena byla, to aby se do hýbla, prořebarají zevnější, datně ležetí k ustanovení jednoho ze svých výjevů nejsvětější vnitřek Kristovy křesťanské věrnosti naš. Je jenom k Bohu dležit k zachování nám u věce se sice snad tuto závratné sama křesťanská slova Pána, jehož výtlakem zaneseti se nemůže obratné se k jinému míteli, a níž vysvěta, kde ustanovení Pe- trovi jíce v církvi Kristově

se shledání bylo úmystem Čeho. Povolání Petra a bratrem jeho Ondřejem vyzpovídají nám evangelijště Matouš a Mareš stejnými slovy, tento v kap. I, 16-18. onen v kl. Luka v Kap. V, 2-11. Matouš v de- promí o Simoneho křesťanské slove Petru, odkudž pak o Simone, poslední zase o Simonu Petru; možla by snad rati v některém vzdálenosti pochybovat, mlu- vili všichni o této osobě, kdyby možta ta a sice Matoušovo a Marešovo to do slov slovo výplně, obě pak s Luka, vým co do věci nebyla souběžna;

co vysvítá ze sonnískosti vyprovázení s předešlým a následujícím. Všimni tří křížů, když povolání to do řádu, když Kristus Pán z poněkud byl uchýtil do Galileje, nemileho a Nazaretského přijetí utrpěl padesát do Kafarnaámu, v jehož odkoli na břehu moře galilejském, jatky vysloveně všechny tři pořádají, shledal se s oběma bratry. Na to následovalo povolení bratrů Tassoba a Jana a další provázení i do Galileje. Těžké marné vše poskytnout, že se dle jeho a jeho a této osoby živá to, když vyloučit, proč evangeliisté osobu jednu dvojím pojmenováním naznačují.

Potřebného vysvětlení pořádává nám sv. Jan v h. I, 42. "Z toho, cože vypravuje, dlužno za tomu, že jež dříve Petru s Kristem se byl srovnán. Dle vypracování Janova (I, 35-42) byl Onřej učenitkem Jana Křtitele; uslyšel slavné svědectví mistra svého Krista k nim přijosimu

vydané, sál za ním a vylezav v radošném spěchu bratra svého Petra, srovnával mu že náležel Křtici. Třípravil jej k řeči; pochledív pak naměřil Kristus hledem jenž proniká lebku a srdce, a srovnal ujmou mnou a ráknou provahu druhu jeho, říkal jemu: Ty jsi Simon syn Šimeon, ty sloužti budeš Křtici, což se vytlačilo Peter Malá." Slovy těmito vyzábil Pán, co hned od toho okamžiku s Petrem Zamyšlal, na znamení jménem novým bývalci učení a proslavení. Co abychom všechny nahledali, pozorujme, jakého významu má do sobě změna jména všech mivalati ho též a Židů a když ji po tomto světlostním případu jatte vahy přibládati.

Velerozmanité výkony a stavy, až jablo vlny na moři v choku lidstvím se stříhají misklerak jako vlny berec, slapy se nebratí, nýbrž zmena hla stavaji se ovedomějím majestitem duševním, ježž si člověk tím spin, sobem osvojuje, když všechnou rozmanitost jeho k témuž jeho duchovnímu středu vnitru svém vztahuje. Tato všeobecně vědomí, jestliže člověk povědom, jeví se mu rovněž jeho osobnosti, co vlastní jeho ja." Proslava všeho já ještě tedy toliko logickým pojmem, níž koli snadsonhom násilně představí, že a snad, a proto rádneho objektu nema, jinou než krom rovněž v rozhodujících po-

bich o sebe osmyšlal. Přesto všechno ale kádě já svou individuálností vy-

niká, což vyložit lze jen z toho, že představa svého já jele úplně jiná.

Sooth ani u nejvzdechanějších lidí lze jen ztěží se ovinutí. Proč všechno? Oberni lze za to mít, že ve představě, větším vzdály se očividně vlastní ráz našich představ, cit a snah. Ata,

To individuálnost srostla s naším jménem, kterému jsou nesnadné jiná, jiná i cíle představy své osobnosti vzdělanci; nevzdělaní ještě výra-

zem a obrazem celej jeho osobnosti;

na něj až nepravě považují se celý

bohatý obsah ducha. Z toho plyne

ona veliká moc, jíž jméno v životě

duševním synem. Dajme však tomu,

že někdo též jméno tohoto zástupce

své osobnosti, ztratí; jaký to je proarat

jsou celý trůnový královský! Větše,

že jeho vědomí zdaže jakoby bylo

ztraceno nevšlechtě strážitě své, a ač

také samo sice nemizí, přeje v no-

vý poměr k novému jménu vcházet.

Ti musí. Trvať to po delší dobu, než

si myslí a ostatní výkony chvějou

opět nabývají klidu; člověk nové

po ten ruz, říjí, a protos v pravé

říci, se miní, že člověk, ztratil jiné!

no svoje, ztratil sama sebe.

Mocného toho dojmu se ztratí jména spojeného povídává se při vstu-

posání do kádů církveckých. Kdo se

životu klášternému oddává, zane-

cháti má všechno, co ho na tento

svět pondala; samy představy z do-

savádného života svého, vily z nich

se plodí, jistoz i snahy k' jarem,

ským verem se nosoucí, a to vlast-

m' svou vnitří; všechna sama vše-

be, má odložiti. Nuže, co jiného

míce mu křížový výčnam toho

kroku, možnáž představiti nech' eme-

na dosavádného jména?

Nelze sice upřít, že u lidí jakož

u výkrovních, národních vlněj jména

duševním synem. Dajme však tomu,

představu se měnila, z téhož vjak

nikoli nenašlechtila, že by takové změ-

ny jmén byly bývaly bezvýznamny,

považovány se nedohy bývaly přičinny,

mnohdy arcidosti nepravné. Užak

ten vyložit si lze jen z toho, že jmé-

na nedědila se jistlo u nás po

otci, nýbrž že se děti dávalo jmé-

no knačejí, když nejakon kvalit-

nost jeho těla, nebo okolnosti různ

a místa, mnohdy i jméno dětí

s nejaky m' přidánkem; nekdy se dež

jménem přijeti povolání a osmyště

těle dřohem proročstvím přešlo,  
vídaly. (Pochraňání).

## Petka.

Flumina amorem.  
Wingil.

Despot sde' stálý vyváří bystrý  
pramennek a náder matičky země.  
Nad ním rozestírá vysoký hřeben  
své větviny a rastinu je jeho stríbro,  
peňou vodici, která ostře napájí  
poutníků a pastýře veselé pejši-  
lárové se potají valí jenice plnky  
krutým krovem, nio se neohlížej,  
Kterak oštětě strémny jeho hladoun.  
Kdy povrah poraní! Za nedlouho  
přiláka k sobě měkkostí probran-  
timu, venuší se a v dřívím poz-  
měru valí vodici svou podél řeky,  
sáčkou bráziny, z nížto jej chla,  
divý vánek prívá. Dřívím, kterak  
na vábne klyvají, oplatuje iště no-  
ženky a vylevá svou vodu hajněj,  
sí vodici v náruč dolině, přepesky,  
mi květinami obouppane! Zde zde,  
oč se řečiště a pláne svíčoví nebo,  
hou svotu, stele ji k opočinutí he,  
bounské okrouhlé hřebi, modrozelené  
navé jezera. U jeho persadle zhlubě,

prose

jí se rané vinohrady, blízkavé květiny,  
dítět' naslončají v nočním tichu dně,  
měsímu vln se potáni a bledá luna  
rozsvětla různé světlo na vrby, které  
v ráhu na břehu sejí! Ale vodici to  
ještě daleko. Hlubota straška ji při-  
jima, lurné břehy ji občasají, láčo,  
vabné vesnice, obecně knuté plodonosny,  
mi kahraduni jsou jejimi družkami,  
bledohoré věren ji točí ve svých pu-  
stěch hradu svou vniternou  
bolek, prose zároveň, by zanechala tam  
do dálne dala svou vronci pozdrav  
zamírené chotě a placivým dětem.  
Těstečtí vrahové se vraci u svém  
talu, jakoby smutila po rodném  
kraji, kdy posledně posílá ještě jeden  
pozdrav po čarodrážné dolině a pak  
unavena krasne v náruči neměř,  
něho more.

Primaristi.

## Moudrý rolník.

Rolnici mají obryj, že drívě  
nebo později odkazují řecké dny je,  
dnomu nebo druhém synovi, opatru-  
patří hledi doftati na nejakon ži,  
vnaff, nebo jim jinak kdy slibu  
dopomáhají, sami žijí obryjně ve

výmence u syna jenomž statek odovzdá, jehož dne je zahrádě, určím v ti. Vše to bylo by dobré, kdyby jen jisté spustělé jabloni se mají vrabcí všestrni povinnostem svým činili svá mládáta. Vybral jsem je a vstří zdrost, ale nejednou povstávají z soho spory a sváry, které život ztěžují, žil jsem je a zavřel k okam na stenu. Starí byli n velkém ji, pokoj a svornost k obyčí vypn. koují.

Byl jistý zámořník ale už se říkal, dlem' letěl k m. blesci - Mládáta tří by' rolník, který měl vše synů a petala káridla a písečka, by se do dcer jen ženodaných. Když se mu volala potravy, jistě byla navýbila, ab někdo rabil, a mebože sám se na vtrávce nevolala marně neboť všechny ustavoval, odevzdáti statek. Krátce za den přiletěl starí aby je na svij jednomu ze synů svých a sám komík - Když mládáta ponechalo poří, pak v pokoji staré své dny pročíti - rabil tedy všecky k sobě a díky jimi! "Moji draci!" vy vidíte, že jsem se roztáral a jinž poněkud oslábnul, takže jde třeba, bych se odebrazil na opečiněk. Ale musím vědět, když byla mládáta zavřena, slza, když se starí všechno žin potravy postýtrat, když jsem na to zavřel dobré u sebe rozvražiti, potom vás za staré, byl jsem prvního minuti, když dva měsíce opětne zavolám a povím jim bratr mlaď, varově tak rádi a vám na čem jsem se rozhodl.

Dobře - Ubrsku lhůta určená uplynula. Starý řeči svolal všecky dleby své k sobě, a fakt to jde k tomu, aby se byly od mladých potravy dojádřeny mahnouti: "Moji draci!" Od té doby co jome se neviděli, přivítal jsem je sám hospodáři, podruhé bránu mozi, až v starobě jstež nemusí, což vám potom teprve se postarám o nastýrce, milemá! Dohleži ohe. Dobře sobě to Nebos' nechci ani z přesnělení po hledě vstýpiti v pamět! Eho! chvíli, aby oh taho nemysel jas,

síce horce pykati mládeži ne, mizě se vždy dívčovat; třetí' plací nás mohou mnohem na učit.

Dobnate opravdu m'a loft tato povinnost a přemýšlení z Vozic.

### Munnatské zprávy

Liníme v pravde milou pro vinoft, vyjadrujíc vronné díky Ulp. J. Klimovi II. přestavěnému našemu za dar, jehož se sice droten jeho nás k ní hoře dostal.

Věnovat sotíž knihovně nás, na knihy a časopisy věru ohromné' jehož bychom se rásom dodali hajnor a časopisy: Goriachku, Cieszinskou, tydenník polský, Katolický Zagreb, Bački List, tydenník horvatský, Besedník čtrnáctidenník slovincký a Katolický Posol čtrnáctidenník horohrvatský.

Ispanikomyslným daram tímto vyplňena poněkud mezera, jížto jíme posítovali, odpomozeno sotíž nedo.

Státku, jakýž se jeví ve knihovně násim, ze tam literatura násich slavských pobratimůr velmi slabá je zastoupena. A přerejičovat se jiným jazykem nám obratienských

P. Opolna x i. b. přijde kradoune.

Tmeniv slavanských, mělo by být ne poslední péci násí jednat bychom lepe se, snali strášu a hanbu jazyka materiálého, jednat bychom sobě dobyli tím čarorovne, ho klíče, jímž bychom mohli vše otevři, ti přístup k n pohlednoum důsavnym, jimiž se bratrí násí na poli literárném honositi mohou. Třeští k dovažení učele to kdo třeba nám nevyhnutele mluvici a slavníků všech strabrených nám slavských větr, ale i těchto se doprostí marně dovoláváme. Da' Bohu kdy nejdé se nejaky slavský dobrý, kterýž by dokud tuto nevhoditelnou vyplnil. Díky naje jadlog i nástupeniu násich a hajne' ovore na knihy a časopisy věru ohromné' jehož bychom se rásom dodali hajnor by mn byly odmenou. Kter' mily Bohu popřej, by hlas násí merival hlasem učajicího na poslání! -

### Opolna x i. b.

Ognětka ješt skdarila. Polito m. vše lepe vez vejken (aikoliv svízel také rodugensk. bytím agnadele říci). A střet výchma, jez me...  
Sob. red. a jes. snely. Užborny to slánek ořízánky až do konc, řec jádrona a vytríbe, na' pronášení myšlenek jasné a příjme logika seřasene. Polito m. ke svému - l. k jejich, m. jistého město - l. Zaho klerčko m., m. zm' - lepe. zapojí - m. zakročil - lepe - zákročil refti - Tak mame H. pub. H. Koc. S. P. O. V. článek sámko graci' se vejkeje zdrava, jasna' a příjme logika; Politej' dok ješt až na 2 místě vestig fme. Důst. P. M. Procházká

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chotá,  
Slastí Christus, těžkou crnosti krása  
Chotí církve a mzdou těží spásu.

F. Suvil.

## K zářeninách hradu B.

Na temeni hory ověnčené  
Černým bozem, strni dívčího  
Zářeniny hradu opuštěny.  
Koliky to rodu slavního?

Tam kde v sinich vladla okrášlených  
Vdavných časoch růža pěstivá,  
Myri ve sultinách zasmucených  
Keměplaz se plachy ukryva.

V rozvalinách těchto sám když délivám,  
Ponořen jsa v tiché dumání,  
Jest mě jako když by plodným nivám  
Zasílaly smutné želání.

Nad městečkem, jenž se rozprostírá  
 V idolicku luaném, žecaji,  
 Je hří synů mnichov odumírá  
 Matce dráhi, jenž potrdaji.

Vidi, jak se posmívají řeč  
 Od svých jenž otců zdědili,  
 Pro kteroužto ve všemnohé sedí  
 Předkovi jich krov svou vylili.

Tu když sratí, kterak postrádají  
 Polomkovi lásky otcovské,  
 Tu se bolestí žalem rozpadají  
 Poruštatky hradi obrovské.

Pročež povstání rumu bratre slavnij.  
 Svědku věnij věku blázniho  
 Obrov v národu mrao starodávnej,  
 Bud' jej spici ze sna klamního!

---

# Simon Petr.

## Pokračování

Býlo-li tedy jmeno od jakých koli okolností vrato, což bylo přirozenějšího, než li je, změnily-li se býlo okolnosti, měnilo se i jméno, a nové nastalým poměrem pojmění se bavilo. Od tucd samovolné měnění jmen i v době pravdejší, kdy se za jména volovala obecně jména slavných předků, když nám pak všecku od otvoka ani do nejvyšších hodností ve službě knížat, dávali panujejich přijímajíce je nová jména, aby pamětní byli, že při většině jich činnosti pustavá všti vlastní osoba, na její místo se nastoupila osobnost pánova.

Uvážiose rohych chlásího věku, jistým již prokem pustovití mužem ne k vlastnímu případu našemu: Kristus Pán stále díl se ponespou se Simonem dala mu nové jméno Křifas čili Petr. Podnět k tomu zavdalo povolání jeho rájstě nedlouho na to nasledovavší; půlnočnost tédy velmi rychle a následků plná! Vrájt' dosud jsa pou-

hym rybářem měl od počátku povoliti lidi, t.j. zahubokostí nevědomosti, bludiště a hříchů dobývat je na světlo života věčního. Přiměřeně tedy tak dlelostí změna života půměrným jménem se naznačovala.

Než, větrne mnohý, co pak bylo s ostatními apostoly? Což nebylo povolání jejich pro ně stejně významné, ne způsobilo také i uplynulý půvrat v životě jejich? A věc rádny z nich po svém povolání nenesil nového jména, jež by mu říkali Pán byl obožíl? — To jest pravda, jenom Matouše, nož byl povolan, naznačují evangelisté jménem Žezi, ponevadž ale nade se nedocítáme, že by Pán říkali znovu ho byl pojmenoval, kde snad s jistotou bydili, že si jmeno své Žezi po svém povolání sám o své ujmě změnil. Mimo to vypravuje sice, že vlastně jen podotýká so. Marek v L. 3, 12, že říkábedevicium Iakubovi a Janovi přiložil jména

Boanerges, t. j. synové hro-  
mu, něž předání to bylo jen  
doučení a přehodně, aniž o  
ním v celém pismě sv. více  
zmíntka se nalézá, přejme  
nováni pak Simona co-  
stálé a pravé se jeví. Tato  
okolnost, že žádnému, ani  
Ondřejovi, klerikův písecké dříve  
že ho následoval a Petra ke své  
k Pánmu přivedl, podobně po-  
zornosti nevěnoval jist-  
nám díkarem, že toto Si-  
mona Petrem pojmenova-  
ní něco vlastního znamená-  
nalo.

Taký byl význam jeho, na-  
znáčeno nám v novém tom  
jméně samém. Kefas, též řečený  
unavená skála a bylo Si-  
monovi dán dílem pro píse-  
cenou jeho povahu, dí-  
lem v duchu prorockém.  
Obojí dobré nám naznačuje  
je sv. Jan slovem: „Potle-  
děv nari.“ Potledem tím se  
znal předně celou jeho pova-  
hu. Byl tě pak Simon ode  
prvoty ducha ohnivého  
a nad měru čilého, rozhod-  
ný ve smyslení, rázný k  
římu, hörlivý v poznání  
pravdy, lasky schopen pla-  
meně, vida tedy Kristus by-  
lo skvělé jeho vlastnosti,

skále ho připodobnil, nazval  
ho Petrem. Nic komu by hned  
nenapadá, al nedílnojiných  
nepatrnějších slabostech, prova-  
hy jeho, trojí Krista zapře-  
ni, až nedlouho před tím ho  
to byl. Dle něm umíti? Vidi-  
me tu, že naprosto nepod-  
vratna povaha jeho nebyla.  
A také kdo by se snažil, aby  
u člověka ve vývojeném je-  
ho stavu hledal něco dokona-  
lého? Pročž mají-li ona slo-  
va Kristova srdchování mít  
plavnost, nelze nijak upí-  
rat, že tu prohlídal spolu  
ku vznětenímu postave-  
ni Petrovu, kdež když i zau-  
jimali měl. Nic nám tedy  
nevřekáž, abychom onen  
výrok nebrali ve smyslu ne-  
podminěném, a to samo  
svojení řecí toho vyřáduje.  
Pronesena jsou předně slo-  
va ta slavnostním zpiso-  
bem, jak z obsárného projá-  
dění jména dosavadního  
vyšlo, řekl totidž Ježíš:

„Tu jsi Simón syn Jóannov.  
Tale piat, že nadi: „Tu slájes,  
nijbož: „Tu slaviti budes Ké-  
fas bù kryz dýjóz Kyvíz,“ jin  
tím poukázal nás, abychom  
na lehdejsím Simonoovu  
stavě u vytěládáni nového

jeho přijmí neřešovali.

Mysl snad už nám dovoleno, blubatý význam slov  
Páně nasledovat výjádřit:  
„Nám tebe, Simone, synu  
Jánu, nám horlivost, ráz  
nost a neustupnost twoji,  
pro které nademnoho vy-  
nikáš: nož já sejva tebe  
učinim skalou mocnou,  
skalou neoblomnou, ne-  
podvratnou, nebot' v osobě  
tvé založím mocnost, která  
po všechny věky uprostřed  
nejprudších utoků uběsi-  
lých nepřátel vásy neohmou-  
ta sláti bude.“ Tent' ještě smy-  
sl Simona, Petrem přejme-  
nován, a proto máme v něm  
převzácený dílka, ře nápo-  
torné jeho ustavování bla-  
vou církve jíž ode dívna do  
Krista bylo záryjsleno.

Zbyvá nám totíž ještě  
uvážiti, jakého významu ta  
muto výjevu vele historovy  
překládati lze. Dvojí tu vý-  
střednosti unikrouti dluž-  
no, abychom totíž ani příliš  
malo, ani příliš mnoho z  
ního neodvozovali. Přichá-  
zíno zajisté by to bylo a dobré  
vět malo farsické, kdyby  
chom snad totíž ne přijmí-  
toto hned i skutečně pro-

přijení sochované moći  
dokazovati chceli; spočí-  
vat' ono na nevějších rá-  
kladech, než-li na pouhem  
slibu. Ale i na druhé stra-  
ni nechtějme zase slibu to-  
mu odepínati všecké ceny.  
Tatički lidi u věcech světských  
tolik si dávají práce, aby se  
ubespečili, mohou-li komu  
skutek nejaký připomíti;  
byla by to aspoň neopatr-  
nost polářáni hodná, kdy  
bychom u věci mnohem  
závaznější podobných pos-  
tředků neprováživali. Za-  
kládá se sice náuka o spu-  
dnictví Petrově na samých  
slovesch Páne tak všeckých  
a jasných, že nám osém  
uplně dostaci ji, avšak na-  
proti istotkám nepřátel-  
ským nikdy opatrnosti ne-  
zajíva. Byť a jsou dosud li-  
di, kteří budou zlomyšlně  
smysl ustavovacích slov  
Páne překračují nebo je-  
dokonce co nepravá zavrh-  
jí, jak snadno by mnohou  
verici duši oblouditi mohli!  
Ale tu máme jiných ještě  
zbraní k odražení jejich ne-  
kaličkých najezdů, nám lze ná-  
to ještě jin' dokázati, že to  
nabyla snad něco nahodi-

lého, (ač Katolik jde napřed  
ví, že ve Kristu co Božské osu-  
bě nemohlo být něco nahodi-  
lého), nýbrž ře to bylo jin od  
pročátku záměrem Kristo-  
vým, Petru nejvyšší právo  
močnosti v církvi svěřili.

Z vile - li Ježišského ten  
vydýva, nabývá větší volnosti  
jeho odpůrce závaznosti, jde  
Brucování smyslu stavá  
se obtížnějším, a chleji - li -  
slova ta co nepravá vymýti-  
te, museli by podobně navr-  
hnouti i ostatní místa o  
též věci půdnicu jednající,  
obvolnosti místo nás o pěc  
menování Simonaové. Takh-  
to ona jména jména Sims-  
nova kovářem vzdálad,  
na němž ostatní diktary  
o Friedrichovi Petrově spouč-  
vají, hale těla zálohu, za-  
náz se bce uteci půdnicí  
by protivník.

Petrově nepotudaj-  
me tak vzděním výročem  
jehož nám povídovaná  
moudrost Božského. Spu-  
stitele zajistí neboze půsí-  
ny doprovázi ráčila. Pomy-  
me jen, kam by se církve po-  
octnila, kdyby nabyla tak  
pevně stvrzeno, kouzla  
votnost v ni náleží! Takých

to ne koničných sporů a  
sváru dejetém by bylo po-  
svátné pole její". Zvolebuj-  
me tedy našemalonu dobro-  
tu Boží, mě se tak skvěle o to  
postarala, abychom pod bez-  
pečným vřídovstvím nej-  
vyššího Pastýře svého v po-  
čoji a bez ohaničení cíli so-  
bě vytvářetem Bráctví  
mohli!

### Aussichten der Katholischen Kirche in der Gegenwart.

Was die Gefiehle der christ-  
lichen Kirche vom Club an-  
im ifrat Kaufleute bis zu  
der großartigen Entfaltung  
des Falben in der Tagungszeit  
mit Clubmarktfamkaid ver-  
folgt, findet in ihr ein um-  
gröpfer, von ifrora göttlichen  
Stiftung herigenig gabanda  
Taffaera, daß Gott al Leitende  
und gefiehlaende Hand der  
Kirche darin nahe war ja  
gröpfer din Taffaean ii. Rängfa  
maran, die die Kirche im Lan-  
de der Kaufleute zu baffe-  
ren falle. Min off glänbt an  
grässiga Hallfaffer, daß jetzt  
die Kirche ifram Unterwegs-

maga fai, jar visir oft githartan  
nigfj salftt Katoliken für die  
Kirche, und visir oft nemand  
jam in ifrom Gläubiger ge-  
taufst, und visir oft vor die  
jetz Kathare im begründet!

Vindarbaorvisifs uof sig  
die Kirche nach fragevis ifr  
baopandamur Hringfar int-  
mer mit maner, sognunglan  
Koeflii. Geförfatii. bot der  
Hult im Taftriffler innan-  
riiffliker Lebamkraft. Oliug  
in ifrom Zeit minnen ge-  
riiffs vifgikkert fain sollan,  
da Kippe, daß die Kirche i.  
um Coliffan nicker fai, dum  
ja innr is uodan in ifrom fra-  
lef mog vanfriflara Trümpf  
mog haffiret diug fragevis  
vor fragevaffnar Land soll-  
fianan Hring dan reallischen  
Mast das Taptab. Doch visir  
Katoliken ríppan, wafffand  
is ic, da die Kirche fall und fes  
Kirkasafar klingif gar fall,  
visir ríppan, daß in Ewigkeit  
mog brikar wird jumb ge-  
faben. Vor das Riffar der  
Kirche, daß Gottværfjan  
Desu Christi: „Et porta infe-  
ri non prævalebit adeo-  
res eam.“ darum blickan vis  
mog vaftrumming soll in  
die Kirkimfe und fragur mit  
forsidigan Lærerifpin:

Was da vius komman migga, die  
Kirche wird nigfj vafgrun.  
Die vafgrunne Unabdingg  
die vafgrunne Kämpfa in Ga-  
lifour, die die Kirche in un-  
frat had zu bappaufsat,  
visir lüngvan nigfj, doff fast,  
zihaga die Luya der Kirche  
unn ffrisivrigur ip all ja, da  
dag, bifa zu vissu vafgrun  
Mast ydinfrur ip, — dab al,  
lud abar kann innr nigfj und  
mötigur, vialmof vafdan  
visir unmitig i in Raunfa,  
da visir uol ríppan, doff Olof,  
bol Hand innr nichar ip innr vaf-  
ligur fimm Ofneda vifgungoffan  
ip, (aber dab Ollib kann innr —  
nigfj unmitigur, vialmof. —  
vafdan visir ja unmitigur  
dar die Unkundi firs. Olof.  
Ja Gunnilar mögen sig brennfi-  
gan, vinnan glæribambafan ke-  
loldane yzianit ab dann Fain-  
de innotfokken vifgungur.  
totan. Blikan visir minn von  
infrom Kængfinska vif in  
forfrüliga Hult, fo uandom  
visir vif die Luya, valga Oliu-  
fifan die Katholika Kirche in  
die Jagunur faba, bald in-  
fan, daß die Hoffnungur inn  
Hofigningur der Kirche fonsli-  
sun, Ifmarzen sollkommuni dag  
Jagunuriffallan und all  
glæribambanum Katholiken

wird es und nicht für uns fallen zu  
erhoffen, wenn unglücklich das  
Lied zerfallen wird. Wenden wir  
uns also zuerst den Lieden der  
Kirche in der Gegenwart zu in  
welchen wir die offensichtlichkeit,  
festgestellt.

Was am meisten dem Katholiken  
behören mößt, ist die feindseligkeit,  
die in fanatischen Geistern über  
gefunden. Es kommt soviel daran,  
wie man gegen die katholische Kirche  
und diese nicht nur von Seite des  
Katholizismus, sondern auch aus  
seiner eigener Erfahrung weiß angewiesen,  
sondern sogar daran, die Sache  
der Kirche in den Menschen über  
den verbreiteten Sinn. Die Kritik  
aber dieser Geistigkeit ist ent-  
weder der fanatischen Gottlosigkeit oder  
grauemelose Menschenfeindheit und  
die damit geleistete Erfüllung fällt vor  
der Hoffnungsfähigkeit, wenn wir  
glaubenswerte Vorstellungen, diese  
Veränderung des Menschen durch  
die Kirche. Diese Geistigkeit wird  
durch hauptsächlich Mittel einer  
seiter verbreitet, fast in fast  
gegenwart und gewisst. Allein so,  
daß sie von religiöser Art ist  
dient, die gezeigt, daß sie ab-  
weichen und Tag und Nacht. Das  
diese Freude will nicht mehr eine  
oberflächliche Einstellung verhindern,  
der mit seufzen aufzuhören,  
mit welcher Unmöglichkeit bestehen,  
daß mit welcher Freiheit alle,

heute abgelaufen Seinen und  
Vorläuferungen über die Kirche  
reproduziert sind das im folgenden  
Sachen nur allzu leicht läßt sich  
zeigen und nicht daran den Wall  
wirken kann werden. Einziglich  
einschneidend in religiösen Fragen  
liegt es daran, wollen die Wall  
wirken dann, müssen sie selbst die Ver-  
fassungen pflegen, wollen allein  
mit ihrem allgemeinen Christentum  
wiederher die Wall reformie-  
ren und geben sich dabei den  
Erfolg, all ob sie sind allein  
daher im Interesse der großen  
Welt am ehesten, indem die  
ihnen Kirchenvorstande aber vertragt  
sich mit Missionarischkeitsgeist, die  
seine Gläubigen kann in den Pfarr-  
kirchen allein zu sichern hat. (Folgt)

### Opolna z c. 6.

Bášení jest záříla - Tolka na str.  
42. jsou doa první verše v 2. sloce méni  
význam.

Bášení latinská. T. salatadlo nově dostal  
pochovali aby tak neznaměřílove užl-  
ně dostal. Ostatnich je vysuděl  
kmed pí c. 5. Ide jen zácladly ilánku.

### Opolna z c. 7.

záříla záříla tolko opravili alii  
nepracovníci slov. tolčí. "čí m. tří;  
a. ježich m. ježich; m. tolčí - tolčí."  
Simon Petr Výborný článek o něm  
se klubů filosofické vydávaní vrati, vy-  
borný tří sloh, v němž jsem se vyučoval  
hočkal; tolko m. což abychom zí. nahled,  
čí alvino, což abychom světloji pozná-  
li." Tolko m. jistý leperici podle Slovanu  
ho správou; ten kteží." Tisloží; rozhodnost  
pridej se „svyčeno".

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tužbou onosti krásy  
Chotí cirkev a mzdou tidi spásy.

Fr. Susek.

## Námořníka sen.

Tam nad hladinou moře šumného  
Cír skalá trávou řidkoryta,  
Zer při věnosti vichru mořského,  
Zer plachtu vltocistě skyta.

A na skalini této mutici  
Dvě lodníkii dle opuštěných,  
Z nichž jeden v moře zád šumici,  
V krov svých to druhii přemilových.

Bol závaz jemu hrudi prorývá,  
Když druhá svého pozoruje,  
Tu spanek nář se libe usmívá  
Tení snem jej ludním občerstvuje.

On na korábe rychlém ukáni,  
Tam k milenemu otevř luhu,

Kdež ve státem první žije řelání,  
Kruh leporavných jeho druhů.

A když i jož se zámaří ubírá,  
V něž ještě drahá žije mati;  
Ta na cizince okrem pozadá,  
A počíná hned slastí klati.

Neb pozná jej ta mati přemila  
A vstříci mu běží ku hajecíku,  
Kdež s ním se druhdy smutně loučila,  
Tej k svém vinnou ku srdečíku.

Tu v náruči své matece milené  
On po přestálych strastech padá;  
Tzí vroucně libá bratry blázené,  
Z nichž žádného tu nepostřádá.

A kde tu orkán děsivý zahuňá,  
A duje v mořské ve hlubiny;  
Tej vystahuje matec z náruče  
A unáší spět na skaliny.

# Aussichten der katholischen Kirche in der Gegenwart.

Fortsetzung.

Dazu kommen noch die groß-  
artigen Kommunikations-  
mittel, durch welche das Klar-  
heitsschild zwischen und waf-  
tend vor dem Erdball verbreitet  
wird. Wer sollte sich da bei den-  
ser Geistlager noch wundern, wenn  
die Freiheit der Menschen einen  
Gottesstaat verlangt hat, da sie  
so unbedingt wie Löffel tragen  
soll? Der angloamerikanische  
unbefristete Rechtsweg zum Erfüllen  
verpflichtet offen und lieber das  
für konstituierende Recht und so  
wird die Macht und der Einfluss  
dieser modernen Prophesie  
noch vermehrt. Nicht minder  
ausfahrend will die geistige  
Sach- und Monatsschriften in  
zellophan Formen. Nicht mehr  
wird in dieser dem Hölle auf  
eine befandsfreie die Religion  
zu entwischen, sondern werden  
die großen Kinder und Lützen  
gezwungen empfohlen und öffent-  
lich als Zahlen eines verfasst -  
frischer Capital geprägt, nach  
natürlich nicht gefangen kann,  
ohne die Kinder alle eine grün-  
fame Tyrannie der Machtigkeit

zu verantwirken und dann Hoffn-  
gründig geben. Das ist nicht  
ganz falsch, ein in Leidern  
der Romantik jenseits grünen  
solla Kind, son den den Ozeo-  
phal sagt, daß sie nicht einmal  
einer Geißel gewandt war,  
der soll, als eine Eisbergschiff,  
diglich das Nationalgeprägen,  
ein den Tollpatsch alle eine fa-  
miliäre Zeit erforderte, was der  
Dialekt als Kriegsfest, dagegen  
und alle jenseits groben und feinen  
Anklagern des raffinierten  
Einfühlens als Kühnheit einer  
Geistlichen geprägt werden.  
So will also der Englander auf  
diesem Gebiete der Erfüllung  
der Kriege mit großer Kraft,  
ausgangsring und gegen

Layabur sein und wird das  
Feld der Kriegsgefäß, so prägen  
wie für den alten Feind  
aber so fehlten Taten und  
Herrn. Wenn man die Städte  
den auf dem Gebiete der Krieger  
gegelt belauft, so wird sie re-  
ligiöse Unzulänglichkeit beseit-  
zen oder beherrschen, so dient  
man füllig fragen, ob für den

Herrniest odan Unbländning  
gapprofuer fast. Kunndoddis  
varfora Bliffrufast dandar-  
niest, den Glaribarbiest.  
Ta nift reidre gafuer, da  
Herrniest und Glaribar  
dansfallan Obbyangbiest,  
Gott, gabur, und guruda fior  
fafan rir, viso osit manystli  
far Wofuritz und Obernict  
sig suntrigie kam, viso vort  
die Herrniest son, den nativ  
yamakam Tage abgruifuer,  
und nift dan fada vinsgo  
fotifuer Glaricibarbiest van  
dall, dor foifuer od. fpiras zu  
sinne jihun Obgoende fii  
van nifl, dor Ullbaxröffing,  
Die Ophilofia minst mag  
Obserfing dal Glaribarbiest  
Augabriest allor Heibid ga  
hindur zu haben und Hallt  
Gavoren auf, den man aber  
für Ophilofiaen sinne kann,  
haftan Tantafia, all für Ezan,  
griffa gestieden Daffandal  
falkun komma, wirkand den  
Glaribarbiest fior die  
Herrniest sin kam, fondaen  
im Agaritida dia fiofuer  
Kloste fior die Fotifing dor  
Herrniest abgill und fio fo sun  
fifuer, darf fia dal wichtiga Re  
fillebat yaromar, oden im ant  
gavangafuer falla ifr dor  
List, darf fia fio serviet hiba,  
dieng den Glaribar sind also

guruda dia Fichtigkeit dor Kno  
mifl nofifl und eow Obwayan  
gafuer. Ober wihdis, Nativ  
rifuer fast sohlt fahziloga  
hochmitiger den ja ifr  
Fotifg und glaib mit ihm  
Endaukingan dol Ghabard  
dal Glaribarbiest ifuer und  
die Maffan fahig zu machen.  
Frälich und fioris Herlein  
ding ii. Entfaltung una grobs  
Rolle fpielen, aber neab lingi ja  
men Lintan an Hartauingan  
und Entfaltung? Ofuring fia  
fia, darf fia fio am hila ifor  
Entfaltung fafari, Dor aber  
kam und neab ifr, all dor ead,  
haftan Kiroha den Podalhoff  
zu dofatzen. —

Dieser Gaff dal Unglückberg und  
fast dift fiamm vanderblikan Ein  
Schrift falt, bil giv Enrifing dor Tri  
gond Jarab, po darf ungafoit in  
ungafoit an den höchpon, sin  
windriegen Untervigl anfah  
len enrofifla Laffer, ungrift,  
lifn Laffergradiyan komma.  
Die nativologa Folga ifr aber, darf  
dia fügand innen sarsarofon  
nird und dia Leidnifgafuer, lig  
innan mafr und fahl und kan  
boulate komma. Mit dieser fügaf  
fierung in fügabifigung wird aber  
sic den Unfuer allor bafafardan  
Rädning fio gruabitat. Die Kiri  
ge bafial, den Ophilofiaen una  
Gottabridan zu yafoguer und

deren verbüllten in ihr verblieben,  
was der Umstieg zu einer ge-  
fürsorge freimachte, welche für  
ihren sozialen Aufwand und den  
gegenovern Fabum. So, dass Lai-  
deutsch ist in dem Grade, wenn  
verbündet, dass viele Katholiken  
meinen, für Christum einzufecht-  
en gegen, wenn dass sie das Gute  
würdigen, welche Katholiken  
zu feiern. Und behaupten wir im  
Festjubiläum Katholiken, so  
scheint es fast, dass sie sich mit  
einander gegen die Kirche setz-  
en, sondern führen sind einander  
in der Erziehung in Widerwill.  
König der Kirche verbündet will,  
aber, so müssen sie am besten im  
Katholizismus Friede für handeln.  
Die Katholiken, die möglicherweise  
auf einen werden, dass sie den Pa-  
rolytischen in die Kirche ge-  
bietet. Wie sollen, fragen Sie? Ein-  
gau, die Folgen seien fortzusetzen,  
Spuren sind abgeföhrt, als ob die  
so böse Erziehung für die Abmahlung  
Blut befähigt.

Doch nicht wird die einzuladen zu  
sein, sondern prüfen die Kirche, ob  
sie in ihrer Kraft Kraft für den  
nicht, sondern dass sie auch  
der Anhänger zwecks Freude des  
seitensatzes gäbe einen Ge-  
fallen zu. Selbstverständlich,  
wie diese Kinder sehr sorglosen  
Vorzeigekinder von Mitgliedern  
angefeuert werden und

die ganzkommen für sie fest bin-  
det, dass sie vielleicht Katholiken  
in den Fländen jenseits bei-  
fressen werden, so dass sie in  
den verschiedenen Teilen Europa  
werden können. Wenn Katholiken  
diesen Gefallen reicht, will ich  
nicht zu Gebote und unterhält  
nich folgendermaßen, die ich sage um  
zu mehr Erfordern. In manchen  
Ländern führen die alten un-  
verorganisierten, immobiliti-  
schen Kampf, in welchen man die  
Gefallenen Mittel, vor denen,  
das unerfüllbare Opfer geworck.  
scheint, nicht zu Gefallt sind,  
im dings Leid, Verlängerung  
und Mord von Hand zu ver-  
gessen. Welches sollte vieren, d. w.  
man, allein unerfüllbares Opfer, ob  
handen gelommen ist, proben  
sogenannt nicht die unerwartet  
der Kirche befürchteten Taten  
an. Diese Taten sind ja nicht  
nur in Osteuropa jenseitlich  
gefunden, wenn die religiösen  
heit aller Menschen in der Katholi-  
ken Kirche in Dorn im Osten  
war und das jetzt bestimmt  
wurde Gallien und Italien.  
Dennoch kann es nicht sein, dass  
Mit Ingrium in Haß sind die  
so Taten gegen die Kirche so  
feind und unerträglich sind wie von  
Osteuropa gegenwärtig. Mög-  
lich ist es nicht werden von Gott ge-  
gen das Papsttum. Es ist aber

# Osud vesnického učitele

Matias, Netolická byl v nejlepších letech, such jako jen, pěstíční rýžky, mu naveným učením a psáním poněkud shrben. Oči malinké, snedlé, nos veliký, usta rozšířena, a častokrát ironickým úsměvem oživena, vlasy poskočily jít během a byly zvolášť na jeho velmi řídké. Byl však nemluvil - li však velmi vábil svou učeností a rozměrostí. Láska kuvědám dodala jeho slovům zvláště ráz, oči jeho se leskly a obyčejně bledé líce potaženy byly krásným ruménem. Pan Matěj byl ihudy učitel a vyučoval také děti vesnice. Kterí jarmile se člení a psaní naučili, školu opustili. To mu byla velmi nepříjemná věc, on svůj celý život občetoval vědě, čerpal z velkých knih a přával si častokrát, aby jeho vzdělanost jiným prospěla, anajemu nichové prosperitá. On totiž se svou učeností ani trochy sotě nevyrobil, malá rásoba jeho nás se rozprášila a velké fiktanty raujaly světnici. Zmírny peníze, hlad se dostavil a aby svůj život zachovali možný, přebral právě uvráždě-

ní učitelské místo ve vesnici Hl.

Pán Matěj hrál na svou učenost, žil v blahé naději, že plnosti a trpělivosti učení a na slovo vrátě může vychodit, že řec a mravy rolnictví převráti a světu východ pacholy, kteří na němou tvář po řeku volati a mlékare, kteří smetou kypciem v latinském jazyku nabízeli budou, aby takto větlo via sebe sama obratit. Tak dojde velkých distojnosti a pod všech modnání rády obecní - tak rozumoval p. Matěj. Však osud pronásledoval učeného p. Matěje a všecko na deje snění se v nivu rozprášilo. Táci velmi málo vědom raujati byli, předrásel-li jim o rečích časoslových, myšleli na řeči a myšky, četl-li jim jednu z rečí Ciceronových, itastru a blaže při tom usnuli. Mimo to měli však obyvatelé vesnice Hl. . . s velkou aktivostí k němu, nebot v něm uhlídal muže, kdyžich ve všem předčil a rádi ho slouchali, vypravovali věcerňiho času sedicím pod košatou lípou o vesnicích okolních, o významu toho nebo onoho jména rodu, dědiny a dě-

jiných předkův našich, kteří o-  
všem náležitě vysplývali, ani  
při se někdy nevyrovnali římem  
ském a řeckém národu.

Plá nestastrik! volal p. uči-  
tel, že posly obcovati musim.

Hád park pojde města mne dle  
stojného! Hlásbych Králem byl,  
zmizeli by hlučci v Krátkém  
čase z Království mého. Když  
neučený musel by dlech u-  
ší nositi, zavřel bych všechné  
krámy a zbudoval čítárny,

nezmeli by v neděli tančiti, my  
byz museli by hádanky rozlu-  
stovati, dalek bych vzdávanil  
zpěv a zavedl deklamování!

V jazíku ho vesničané měli  
o tom svědčí, že ho sobě nejbo-  
hatší občané za zetě pálí —

Nepodařilo se však nikomu ra-  
pistupoměho učitele k tomu  
donutiti. Tu vstoupil jeden  
krále nejbohatší podnik do své  
trince jeho. Cím méně učeno-  
sti v jeho domě bylo, tím více  
bažil s ní se spojiti a tato vše  
právni bylo píšťákovou, že se pan  
Simek a učitel tak ponížení  
choval. Nemohl by nikdo kru-  
hovat s větší uctivostí se cho-  
vat, než Simek k učiteli —

Quid de medicunt homines,  
(co praví omraclidé) řekl uči-  
tel Simekovi, až by byl latím  
kru píšťatil. — Simek se zasko-  
be za usima a běptá: Jam,

pane, Matěji, přičtvářím  
kvárn s jistým rámcem.

Vida, se rámcem, pane  
Simeku, to mne těší, mluvte  
jen!

Pane Matěji, nejssem učenec,  
nemilují dlouhých řetí, a  
však ptím vás velice, pane  
vadí jste stihodný muž.

A učenec, pane Simeku  
Však mňám slory, aníž bych  
se vlnil konci. Vidíte — mám  
jedinou dcera. Tzde mne  
Bělu, jest 20 let stara, itla,  
rovna jako topol a laktířich  
trá jako dobrorudečna. Táma  
vám ji za ženu, rád bych vás  
videl za zetě. Táma Bětu rá-  
dne víno. Takto mlužete spolu-  
jeněji žili mezi všemi sychopani  
abecedě, a po smrti zádědite  
vše, co mám. Doufám, že spolu  
pojen budete pane Matěji!  
Děkuji Vám srdceře druhý  
učiteli.

Vy jste tedy spoluojen?

Nikoliv!

Vy nechápete Bětu?

Né, pane Simeku.

A proč mi? Poněvadž jsem  
rolník?

Vy jste rolník, atím jsi stího-  
daj, pročadný muž.

Totí tedy nechápe Běbu?

Poněvadž jest vaše dcera vel-  
ký hlupec.

Má dcera hla — hlupec?

# Alumnálské zprávy.

Dne 23. března došel nás z Prahy od veleč. p. Fr. A. Urbánka, redaktora „Listrůku bibliografičkého“ článek dopis jehož obsah zde podatí za vhodné všem vám. Žní následovně:

Velečení páni a mileni  
Krajci!

J vlastním potěšením vět  
jsom dokončení pojednání p.  
prof. Šmidka o liter. ruchu na  
Moravě v posledním sesítu „Ča-  
sopisu Matice Moravské“ kde  
vyličena jest barvami skvělý-  
mi snaha pro alumnii a rok-  
kvet knihovny tamější.

J já osmeluju se nepatrným  
dávkem připomíti k poznánoče-  
ni knihovny té, posiluje lasta-  
rosti p. Křížkůnce, Křížkoviče a  
ly II. ročník časopisu svého, je-  
hož jest celkem 8 číselních  
členů na skladě, zároveň po-  
štou posiluje vydána z písma  
ročník III., slibuje i dálé zani-  
lati časopis svůj v naději, že  
nepřijde snad o nichod.

Kap. p. Křížkovičem posilaném  
připojil jsom jistě: Knihov-  
ní slovník slovnický I.-7., Obraz um-  
nosti I., Pravdy Mikuláše,  
Herkose, Tány z Růží, Gottol  
spionik, Hrobka Rukovět,  
Hročdopole, Ob. či nár. škola.

Přeji Vám mnoho údava!  
S přátelskou letonou

Fr. A. Urbánek.

činíme jen svou povinnost,  
skládajíce sluchetnímu dár-  
ci a zároveň rodinu Nasemu  
za tuto velkomyslný čin nejsa-  
dečnější díky.—

## Zlatá kniha.

Tvě jsou věci, vrchníto neexistujou  
Rochati se musíme zálibou;  
Bůh a prost.

Nepřítel, který posléze naše  
nám vytýká, jest krvěšim  
nám prospečnou, naší přítel,  
který je zárujová. (Pohračování)

## Opolna z Č. 7.

Reka: překládána poesie v pi-  
vabném odívou.

Moudrý volník: článek velmi rá-  
bavny a poučný i sloh velmi  
spadorný až na dvě místa: totiž m.  
na čem jsom se rozhodl, stojíž  
jak aneb k jsemu... a m. sta-  
nali se jim poskytnouti stojíž:  
st. se, aby jim poskytli. —

## Opolna z Č. 8.

Ve věženinách hradu B.—  
Tz na čtvrtý vers se čtvrté sloce,  
který jest neugtomický, dosti  
dobrá básně. Jemom třeba ještě  
vyššího vultu.

Gimón Petře. To tomto pokračo-  
vání učitava v platnosti dívčí  
usudek, toliko při klidném slove-  
su, mili "poloz se alkmaisto geniti-  
vu; s orchovanou platonost" a  
a místo spočívají lépe, společna-  
jí" —

Dokl. n. ml. M. Proš

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chouť,  
Slastí Christus, tvářou onosti krásu  
Chotí církve a mzdou lidí spásu.  
Fr. Sust.

10

## Dítko

U kůlebky Dítka chorého plí  
Maticka tam bolem sklícená;  
Vzító mutném oku perla se rodi,  
Pro dětětko choré roněna.

„Poslys máti, miláček tu praví,  
Andělé jak krásně zprivají,  
A mně tamto do nebeské slávy  
K milenemu otci volají.“

Není to zpěv Dítka andělický,  
Hudání je slavíka to jen,  
Který pěje v lužním údolíčku  
A te noří v luhový, blázňý sen.

„Pohled matě, ve viněk jak vinou  
Lilie a růže přebélé,  
Pohled, jaké s ním ke mě již se řimou  
Nebeské ti stražní andělé.“

Andělé to nejsou miláčku můj,  
Kterí tobě mesou věneček,  
Donáší jej tobě bratříček tvůj  
Tenž jej uvil z jaročk bráteček.

"Nech mne, nech mne, maticko má jít,  
K andělkům tém dobřím do nebe,  
Smíří budu Boha celebiti  
Produjic tamto za tebe."

Maticka však smutná bolem hýne,  
A na své Dítko pozírá,  
Temuž anděl s nebes výše, hýne,  
A mu lugné ráje otvírá.

Ružová již jeho blednou lícíce,  
Také květi v noci rozajivé,  
A již Duch se jeho do nebička  
Dyznaří, v oči ráje blázivé.

### Osvět vesnického učitele.

(Pohřešovaný)

Aho, pane Simku. Váše Dcerouse nikdy více se s p. učitelem nesešel. Tento však sradivo se potěšil a pravil u sebe, že si raději vybere chudou holku, která s ním mluvit povede, než tele, které by na něho hubu otvíralo jako na nová vráta.  
Blíže vesnice H... byl krásný statek. Tento odkoupila nedlouho po udělosti té bohatá vdova, vdova ta byla osi 40 roků stará, když jí dostał roonou mé Běťe.  
Tentoto slovy odebral se Simeka nemila Dítěk, zato však značnou

čast peněz k promrhaní. Bylo to v nejprvních dnech v Paříži vychována, navštěvovala tamtéž vysoké divčí školy a na žádost rodičů pošla za muže bohatého kupce. Toužila však po něčem vyšším a nenašla tuží žádného políčka v hospodářství. Duch její hnul k němu srdce takto ji po společnosti učených: Vášně se brzy po smrti manželova obchodu a obetovala se zcela umění. Nebylo tedy divu, že brzy učitel s všeobecnou seznámil. Na svých procházkách casloknaté až k vesnici se přiblížila a ještě častěji je náhoda s učitelem svedla, ani pravě tomu neb onemu sousedu o věcech vědeckých vypravoval. Učenost jeho přepravila ji, že se blíže po něm dělatovi pociala. Neméně však se p. učitel s paní staral. Častěji, které ona na jeho přednáškách hrála, dívčinemu učiteli mělo, onož lice ho potěšilo. Dvoua Navrátilová nebyla sice krásná, však zdála se chudému učiteli anebem, videl-li pozornost, jakou ona každý jeho příhled sledovala.

Na venkově vždy včítavě jeden druhého, doposud krestanský pozdravuje. Pozdravují-li se lidé častěji, pojí se a rozprávějí živý hovor. Když teď jedentkráté paní dvoua tu krásnou krajinu obdivovala, přistoupil p. učitel.

Tato krása mizí, pohlednouti na krásná jezera Štěstska, tam jest též jezero s plavajícimi ostrovy.

Ostrovy, které plujou? - Ty musí všemi malé být.

Prosím, milost paní, na obrat, ony jsou velmi velké; nebot na ostrovech těch jsou lesy, laky, háje, zámky.

A to vše plove? To jest div divoucí! Právda jest bohatá na dřevě, pomicíku, však neznáme jich, poněvadž se nestaranáme a nedbáme, obvyklem ji poznali.

Ach jak šťasten jest člověk, který všemu pozná, avšak — Netu tu jiz nedokončila, nebot velká žába, kterou zahlídla, tak ji postrášila, že se trásla po celém těle jako osýka a poral volala: Ach Bože, ach Bože!

Isend velmi smíšena pravila paní Navrátilová, když se konečně byla zpamatovala.

Proč, smím li se tázati.

Ponevadž na žábu pohlednouti nemohu, aniž bych do mlob neupadla.

Není to právě divno? a nemusíte se za to styděti. Dopor v člověku vzniklý nemozný vždy vili překonati. Proč jen neříká někdo druhého k požívání odporných věcí matiti. Mnoho velkých mužů to dosvědčuje.

Nemá člověk také síly v duší své,

by odolal podobným křekkostem? Časův Romulusův jistý Mecenius učitel zde rozprávěl dluhov a uč. svou pamí zavážel, ponevadž ne-nou přednášku, že sobě již napolo od dovolené byla vino pila; jakž za dáné srdce odvinit scela vydobyl. onho času jedna ženština od Neviděla v něm učitele v osuňclem vlastních rodičů do plakomorvy obliku, mýtrž největšího muže celho odsouzena byla, ana žánského stolleti. Konečně dovala sobě sily žirmu byla odlovnila; upravoval a provala učitele na svůj stateček. Dale, že za starých dob vztý žen- Pan Matěj nedal sobě dluho domlu stiny rodiče po oběti polibiti mu-vati, nebot byl sobě již v dovu žabil. sely na Dukaz, že žádného vína ne, Navštivil ji ponejpro a jiz i po pozivaly. — Prostila-li o Konsek druhé a brzy sobě vzajemně pravidl mouda přednášel o založení výjádku, aby sebe nikdy oprasti Kartaga; jevla-li melouny zjevili nemuseli. Údora seky mu navrhla, jí příčinu smrti císaře Maxi- by se konečně sebrali a nikdy ne- miliana: chtnala-li ji ryba, rozloučili.

Nejdřív sice vradna, pravilaže by ani říku nemohl, aniž by nebyl va, však mám jméní a jest mé zimnici slvoril. Obdivovala-li protěsní muže, jakož vy jste pro chrozen obrátil reč na hrozný o-středky zaopatřit, by snello jeho ce nichž písmo svaté vyprávě- lému svetu svítilo. Vzor poustajícího této pojmluvy brzy Kraisy o bohatství se nevšiml, zanevěli na tichou krajinu ven, pravil učitel, že bych i venuši se Rovskou. Pan Nekolicka bijaly vším bohatstvím nechtěl, kdyby ro učitel nym stachar vzor vší zámu neměla).

Při takových okolnostech byly pře- Pohledě form na staré Rímance, kázky brzy přemozeny a smutek tot jen rekove a vzor pravé vzdě-slavily se dluho na to. Novoman lamosti. Tam se jinak učitelum želé prožili mnoho plazených dní. vedlo, o když bych se byl narodil Pan Matějs upravoval při nej- za časů, když bohové mezi lidem menší příležitosti oživ mnoho s chotili, s množ obcovati. Ta ca-starověku, by manželce dokázal, sū, když všeby vodí, když Rové háj- že sobě žádneho tulpara za spole- By obyvali, jak jinak to doprovázel. čníka nevybrala. Chtěla-li paní Tajsem postan rízením mocnosti piti, vyprávěl ji při tom, jakž ja na svéb, bych svéb opět obrátil

a ze všech národů Rímance a Řeky. Tak posadily opět jiné holky Kazíček. Právou slovanském necháděmu i častníku věnec křesťanský, těl ani slyšeli. Kde však mohl na hlavu. - To bylo příčinou svého úřadu apostolský nastoupiště všeobecného smíchu; neboť se už těch svatých licháků, ačkdy jsou mnohí parukáři dívce v tom nezvědavci, s těmi nezpravidly soviště. Kazíček hleděl nemileho toho. Točetejte jen pyšných lavec! Chápejte se sprostosti, mimo zátestkne se vám po kantoru, až slečny, kterým věnec krásnow sláva jeho se po celém světu roz- ozdobou byl. Na této hodovali křesťanům páni. Nezbývalo mu měchou jiného nemohl pan Matěj žádáního dostat, než se ku středosti všeho vyzdělání nověkého knuchové dostati; by a všechno katu obrátili - do Paríže by tedy pokrmy, jak obvykle těsta byla umluvena a těžitlast. připraveny, že všem mlsatkám ně ukončena. V Paríži najali záosty učinily. - Ze však pan spolu byl v největším hotelu, kleny Matěj žádáního hudy neobjednal. De rímského, řeckého, aegyptského přimělo hosti brzy se vzdáliti. v Rusu vzdobil. Po ukončení výroby. Parížané to jsou lechkomyslní pravě prohlébil pan Nebolicík až národ, můjčel pan Matěj po na- resní kalendář a vybral k urovnání od slávce k u pání dve, avšak hostině sto kru Druhé a třetí, tři. musíme je donutiti, aby se necha stě nejvynesenějších hostí. li poučiti. Dostat na tom, že nosí v Paríži bylo vše pobouřeno. hostina vzbudila všeobecnou po- Kazíček chtěl poznati pana Matěje, zornost a Doufam, brzy akadem- ktery své hosti novým spůsobem mi nejakým diplomem ob Dou- baviti chtěl, prosíč se mnoho hos- rěn budu. li k tomu veselsky doslavil. - Vskutku mnoho mluvili město- Pan Matěj představoval knucia a ně o pánu Matěji, však nikomu pání Šaphu. Oba byli de starého neprivo na mysl ho za to pochvá- krají osaceni. - Když se hosté by- lidí. Však pan Matěj a pání soté by rozeslo, přišly mladé za slávky. umínil tak slávy velké dojisti a ne přestrojené holky s knabekami jedny radovaly kdy slavovaly druhé. vodními kru Kazíčemu nabízejice Jen kru předtu! bylo helem jeho- vodu k jiným rukou. Nikdo však kru kru předtu! brzy se slavely pre- mechkel této příležitosti použiti, až Kazíček. - (Dokončení.)

Missionar der katholischen Kirche in Forme der Loya in und unter  
der Chymmerot. Die Missionare zu beschaffen, die Lin-  
( fortsetzung.)

Nach dem Abschluß des Abkommens zu eröffnen drohen. da Chymmerot  
und Unkenntnis das Gefühl der Loya der Loya liegt in jener  
Loya von ihr, die sie in mancher Hinsicht mit den anderen Gemein-  
den zu unterscheiden haben, welche nicht wissen, welche sie im Kultur-  
kreis für einstiegskreise sind, nicht in der Religion waren und wie  
sie. Nicht nur diese sind verwandt, sondern der Roman zum Beispiel  
ist, nicht so sehr aus dem Loya der Loya Loya und Loya  
von der Chymmerot verschieden  
als dass sie nicht in jener Form  
wissen, nicht daran zu den  
Menschheit, sondern die Chymmerot  
von allen Chymmerot ist, der  
sie in allen Formen zwischen  
Chymmerot und Roman  
gegen, dass sie gegen die Chymmerot  
immer den Raum zu lassen sich  
ausdehnen, was der Chymmerot,  
nicht so - katholisch ist.

Wenn man sie untersucht  
durch die verschiedenen Chymmerot  
aber sie für Chymmerot, und  
mittels der sie die Chymmerot  
Loya, die immissionen an Werkstatt  
sein, Chymmerot die sie n. f. w.  
unter der Volksschule, so daß sie  
zunächst Wissensformen und  
folgendemweise ist. Die Chymmerot  
Schule auf alle Chymmerot ist  
mit den aller Chymmerot Mag. durch die Loya in jener Form  
zur Loya der Chymmerot und eine  
Chymmerot ihrer alten Chymmerot.  
Anderer Chymmerot Chymmerot ist

Formen Chymmerot in Loya  
oder in der Religion zu unterscheiden, die Lin-  
jungen Chymmerot in Loya  
wissen in der Religion zu unterscheiden  
der immissionen waren und wie  
die Chymmerot galten würde, wenn  
dieses nicht in jener Form  
Chymmerot der Fall. Hierzu muß  
die Chymmerot Missionare  
und die Chymmerot  
bauen und daran für die Chymmerot  
sicherlich Chymmerot die Chymmerot  
Chymmerot, so daß sie mit jenen  
Reichen die Chymmerot mehr  
und Chymmerot, Loya und  
Loya Chymmerot Roman mehr  
Loya und Chymmerot mehr Loya  
Chymmerot Chymmerot Loya  
Missionare auf die Chymmerot  
würde man, welche Chymmerot  
Chymmerot, welche Chymmerot  
würde man, und die Chymmerot  
Chymmerot, und mit Chymmerot  
Chymmerot, so immissionen und  
Schule auf alle Chymmerot ist  
durch die Loya in jener Form  
zur Loya der Chymmerot und eine  
Chymmerot ihrer alten Chymmerot.  
Anderer Chymmerot Chymmerot ist

Und Gedenktagen eßt man eßt gessen Lüüftlinnen in Mittau und Leben  
 mit Sparsamkeit und Gerechtigkeit den Menschen. Hier großzügig  
 leben wird.  
 Hier haben in einigen wenigen  
 Tagen die Feuerwehr Leute gekommen, die Menschen sind glücklich  
 welche die Löcher durch zu überwinden hier Räumen sind. Der Mensch kann  
 das nicht und darüber! Dagegen haben  
 ungfehlbare Forderungen vom Mann, fehlt und Rauch und Feuer  
 schlimme Rauchentzündung und brennt bald und bricht und Zündkerzen  
 müssen wir oft herstellen werden. Das ist trotz der fiktiv umstrittenen  
 und von dem folge der Feuer. Ein Feuer ist nicht zu verhindern,  
 auszufeuern, wenn es nicht und soll auf dem Feuer  
 zugehen. Der Mensch befürchtet. Dann kommt das Feuer  
 Es, Gott über uns Feuerwerk. Ein Feuer kann nicht  
 und darf es nicht sein. Ein Mensch kann nicht  
 gegen die Menschenheit leiden, nur und sein unzulässig  
 Es darf nicht den Menschen einen gefährlichen Feuerkerzen geben.  
 Freie und die Feuer und Feuer ist ein zum Feuer Menschen  
 Menschen nicht, so sind Feuer. Feuerwerke zu machen. Ein Feuer  
 Feuerwerke und Feuerwerke ist jetzt vom Menschen für Feuer  
 fallen wird wieder, wenn wir zu reichen, mit Feuer ein Feuer  
 zum Feuer Feuerwerke ist. Feuer und wir werden Feuerwerke  
 im Ozean befürchten. Menschen die jetzt noch keinen  
 wir und Feuerwerke werden Feuer für die Feuer. Feuer  
 Feuerwerke haben, und manchmal das Feuer ist nur ein Feuer  
 für Feuerwerke zu machen, zu dem Feuerwerke ist, der hat no  
 noch Feuerwerke haben, während Feuer und Feuerkerzen bis zum Feuer  
 Feuerwerke ist, und das Feuer gehen ist. Der Feuerwerke  
 im Feuerwerke Feuerwerke und Feuerwerke ist  
 Feuerwerke am Feuerwerke. Aber den Feuerwerken und Feuerwerken  
 beide Feuerwerke sind Feuerwerke. Feuer ist nicht Feuerkerzen und  
 Feuer. werden Feuer und will. Der Feuerwerke Feuerwerke ist  
 Feuerwerke die Feuerwerke Feuerwerke sind nicht Feuerwerke  
 Feuerwerke und Feuerwerke sind nicht Feuerwerke. Feuerwerke  
 Feuerwerke, Feuerwerke, Feuerwerke (Fortschreibung.)

### Zlatá zrnka

Teden blázen může více otázek jenom kdy se rádi zaklínají, když  
přečněstí, než sto rozumnejších rádi chou.  
postovci zodpovídati.

Šesté číslo obyčejné listi mertvých.

V rozhovorí nevýstřej, neželáš-li mi.  
nenávisti vzbudit.

Te všechny zbylých věcí jest, nejhorší

Množí juou přátelé našeho štěsti, zbylý jazyk.

Mohou používat přítomnosti, ale vez-

Náboženství jest ona zlatá spona, dyna také před zrakem a budoucností,  
která zemí pojí s trůinem věčné. Čistoty život bez přátelské podobky se  
ho Boha.

malovánemu ohří, klepto se mar-

Láska a naděje - jsou dve perutě ně bratří, bys veň horizontu světového.  
dve naši.

Pravý mužec jest na všecko připraven,

Uvnitř činní člověka rozsáhlého, on se nedá v něštěsti a boji se ve  
činný slavného, a máhota ponejvíce štěsti vellekáře svobody.

Něštěsti šlechticův srdece i láskyvosti,

činní člověka slovutného.

Něštěsti šlechticův srdece i láskyvosti,

Věčným onoho světa rádemsta a ozdobuje hrot nás.  
noveno, že žádne glo-dlouhého tr-

Holyby byly všickni lidé šťastní,  
všichni mili nemáže.

byloží zajisté málo lásky na zemi.

Podporovati ono, co národu pros. Štěstí nezkalené mečem listy rozsáhlé,  
prvá a slavná ono, co mu škodi. Kdo nikdy nic nepřetrpí, ten nic  
v tom graci se povinost pravé - nezna. nebot on nezná štěstí a  
cho vlastenice.

něštěsti, nezná člověčenstva, kdo

Brása bez rozumu jest květina ani sebe samého.  
v bláze.

Něštěsti činní srdece náchylné

Pochybíbí není karbou, ale o každou přátelskou a lásku.  
chybě setrvat, to jesti hanebné Něštěstník nezná větší slasti  
a škodlivé.

naš onu, když může srdeci svému

činn jest mužovs um, kym jest svělením bolu uleviti, a proto když  
jené srdece.

ké miluje ony, klečí smíření

Všecko co člověk myslí, může vy- intrpnost.

játriti, ne ale všecko, co cíti; ne skromnost jest největší poklad.  
bot mluva jest více nástrojem po- jestid ona vasi činn jest  
zumu, ne park srdece.

zdraví telu; bez jednoho z obou  
Kdo nic nepodniká, nech se ta- svou nemoznou pravou výšku ra-  
ké nicého nenavýje.

dostí. — z horizontálního. —

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tvářou crosti krásá  
Chotí cirkev a mzdou těží spásu.  
Fr. Šustl.

11

## Kvitko.

V hajíku své očko modrojasné  
Kvetíčko tam z listí povzedá,  
Nimálo R nebí vděčně pohledá,  
Ku zdroji tam rosý sprasné.

Ve kálišku květinový té vlaje  
Jasnejší než krystal perlíčka,  
V kálišek ten, jen co slunce  
Padla z očka rokoseného máje.

Přelíbenou vini ve svém liru  
Kvetinka ta skryjová spanilá,  
Tíž co obět' vděčnou vysílá  
Ku hvězdnemu nebes trinu.

Tuto jeji vini obdivuje,  
V hajíku tom planá růžička,  
Tí dík všecky vzdává růžička,  
Tížto rosou sladkou oběstovuje.

Ač také chvalozpěvy slýší  
 Přírody to dítka o sobě,  
 Která se vše v své ordově  
 Tomu, jenž dle v nadpozemství náší.

Táhce mad se, co to za Květinku  
 Zamílovalo si srdce mé?  
 Kde navštív luky velené,  
 Av nich najdeš nějnou, Fialinku.

## Diležitost historie církve.

Křídloma mravné nepravěnosti když dusí po ovládajícím zákonům vlastu. Nechávámu křesťanství dokonalosti, bedlivě ozirdí se, bolestně cití nestáčnost sil svých, po společlivém vidci na cestě této veletínné cesty k pověromyslího života. Samo volných se tu vystýta vidci lepe svídují čerrajících ze zdroje materialismu a liberalismu světem rymí se rinoucího, jenž vabířimi lákadly abokou

dusí na scsti svod, až do úplné parádnost životní ji provodí, ji pak rady sbavenou a temně zufalou se řík, divým výsměchem ostaví. Chránič se proto duše takých, to pruvodcích a obrat září svého vidciu bezvistným, jaci tu jsou vira křistova a křesťanské vědy, mozi ninič vprozředí stojí též historie církvi. - Ze duše lidstva takového vidce nepostrádá, nemarnítejž nám nikdo, neboť praví vchodnic jistý moudrý

vidu: „Kdo bude vidět zbožným státi se chce, stromu se rovná v svém poli; okolo jeho nedaj dovrati ovoce jeho, nebož půdcioměste haji je.“

*Historia vita magistra.*  
Tak propovídá Ríman dle této návaznosti na historie mistryní jest i učitelky, jenž nás ve knize života čisti a či. Proslavený právovědce a tel srdc lidstvých, Řeckého práv, řeckoučených cesta k cíli daleká a mnohdy nejistá jest verba movent, po překladech práv bratří a platných exempla trahunt. Pořízeního jest ale historie, náli soustavný soubor světadějiv čili světadíjných jin. Kladiiv budi od jednotlivosti budi od národiiv ukonaných. Tímto způsobem všechnu mísí a působivě se stylati mísí nejen srozumem, nebož i se srdcem lidstvím, nebot historie jest nevyběrným zkoušeností základem, zkoušeností ale vede k rozváření, poznání práv pouze rozumové

na zkoušenostech nespolehlající větrovou byťá budovou. Nářadí věk zkoušenost byt ne i z vlastních činů svého, náručem vymázena bytu nemůže, aby se dříve iště cíta schůzky nebyla doteknula a oznam svého (až nejistého) tváři zístavila.

Zmíněný platí-li i vlastko historie všebc, tím většího u historie círk. nabíti musí do sahu, nebot taz není pouze historie národiiv, stativ rodilých, majících dráhu své činnosti a hnutí svého tváři vyměřenou, nebož jest historie ve smyslu výsledkem, pokud totiž odhaluje děje a ne společnosti, jenž minulost sáhá až na začátek, budoucnost však až do konca světa, jenž všichni lidstva vratog dle času, místa i rádu, pod jedním kolikožerstvem materiál objímá, ba jež historii ve smyslu nejvýsledkem, jelikož se záváží člověku, vedenílem všech povozů svých vzniknějším, významem. Překvato jest, jenž všem stejná půdciuje práva a stejně u-

Kládá povinnosti, jenž jest ja-  
ko přistavem všeobecným, v  
němž většeré lidské sily i ina-  
ženské pravoho a i jeho ná-  
kazuji urojení, jenž všebeč ikol  
v sovi nese nebesky. Z udaných  
principií největším pro nás ra-  
zem jest dobrodincem. Naří  
pravotcové, pamětníci jsouce  
diktii jí povinných, stavili ji  
povinnity, ne sice hmotné,  
nýbrž duchovní, jichžto hleda-  
vý čas zub prodrodati v sta-  
vu novi; povinnity budovali  
tedy nehybnou, jichžto od-  
luk co celebná zora noholedum  
na věti do sýra minulosti po-  
vídly zářila podnes ván, obo-  
haceným patr známosti vě-  
kci minulých postupných  
spárcích souvěnosti spolekli  
vým jest vůdcem. Chvalný  
známy historik Flórián z Ko-  
cianova významně povídavá  
ve své předstihu řek písekla-  
du církve východních dějin Eusebio-  
vých historii církvi s ne-  
jvětším zvadlem křesťálo-  
vým, „v němž lidé písejí  
vlastní spáry a opatrování  
Božího spastují, aby znali a

vědli, že všecky věci pod nebem  
svou vlastní vili Boží se řídí.“  
Na slovo brany naší doby histo-  
rik nazývá historii církvi oba-  
zem, „ve kterémž se nám mo-  
i moudrost, pravda i lástka  
Hospodinova ve všech svých mil-  
stně Radíce živí, . . . všecky naše  
základu, nádeje naše jistoty,  
lásky a rodiny i zápalu na-  
chání, život patří křesťanství  
v nebeské společnosti se rozvíjí.“  
Cest tedy historie církvi, ale uve-  
dených výroku studničí pravé  
a svaté moudrosti, jen jedno-  
tice lásky a základu řek vět-  
říkův a knabu itenářiu a  
badateliu plný utěchy z blá-  
něho idola pouzdrového živo-  
ta k vysotem řídi nebeským.  
Svítodějirstvo same s sobě  
napomáhá sice též k nabýtí  
moudrosti Křesťanů však pou-  
tani. — Po věda všecky písejí  
jíž historie církvi na ducha,  
po věda dějin východních pí-  
vádi ducha z klučké drahý  
blouznivých dřininet na  
pěvce písej historie církvi  
tečnosti, po věda dějin církve  
východních životní ducha sily oja-

říje, vždy významově ho z  
kaliště smyslůckého loslu, jenž  
vádí ho k poznání, že záležitá  
vražda všeobecněm, protože  
obecnost zákonem ještě pravého  
účelu svah lidstvých, neboť i u-  
jte-li povaze v obě na bezvlasti  
se vnitrii v zakonci musí.

Duch všeobecný ještě však duch  
cirkve katolické, jenž jediné  
zákonem pravé všeobecnosti jen  
slaví. Historie církve je vzdá-  
dla tedy ducha jednotlivce, by  
žil v duchu církve, t. j. by  
myslit, cítit a chytat jaro ducha  
církve. Př. li myslíte, že  
city a vše člověka ducha  
odprovidati budou církvi-  
mu, i jeho výkony jinak zí-  
zany nebudou a jednotlivec  
takto rejet k svému, nebož  
i k blahu církve mnoho při-  
jí a tím duchu světového od-  
ustí na pravou k soudce ve-  
doucí drahu přiveden jest.

Příklad toho způsobu příklad  
mimo mnoho jiných z ne-  
davné doby máme na histo-  
riku Grotewohu, jenž přirovná-  
lutheraanum jeho badáním  
v historii církve do lind-

vistvo katolické uveden oyu.  
Všechny pak používají sice své  
noží věnované s většou účasti  
k blahu a slávě její slovem  
i skutečnem nemalo příspívat.  
Výdatná-li věnnost vzdání  
v historii církve příkladem  
je mnohem vzdálostí do-  
věra, ne menší jest opět dře-  
vodeláři vědeckého. Upraví  
jí přísluši poverenost z hle-  
diseň nejen bohoslovných a-  
lebo i jinoodborných věd. Ta-  
kotiboproudívali řekla role  
i když řílnatým ovládají  
i všeodružej roztoky, nej-  
méně v historii církve osta-  
tich věd bohoslovných se  
dotýkají mnoho k užádné-  
mu jich zájtu, usilují a  
výkudu přičinují.

Významně podává historie  
Karl. īasny přívod, rýsoj a  
ustálost jednotlivých věro-  
čilářských obdivem pouzdrova-  
tele a badatele naplní, a-  
not ta čír vidno, kterak sta-  
novení dogmat a dokonale-  
ní budovy věrování výronem  
jest nábožijch záhad nepří-  
těstíjí, / Potracování)

# OSUD VSMIŘENÍ KOMITÉL.

## Dokončení.

Zeminec již nedostáčel a pan Matěj se nemálo podivil, ani je-  
droho dne všickni, kteří by čá-  
ry provozovali, se najednou ush-  
uli a na zaplacení išli do  
raňeli. Přední opustil pan Ma-  
těj se svou skupinou Krasný hotel  
a ubytovat se ve čtvrtém pos-  
chodi jednoho domu.

Paní Metolicková se nemá-  
lo nad tím umutila, však  
její druhá polovice ještě vídaly  
vesele v budoucnost pochlípla.  
Oči, pravil R. Janík, tyto dny  
slavnost na lodičkách ráditi a  
nejvýznamnější rytíř k tomu  
prozvat. Ty vystoupis při tom  
co Najada, ja co Triton - Moni  
slavnosti budu řečnit o počátku  
ku plavby.

Tantokrát ale již nemyslela  
paní na Krasu a všechnost, ve  
které ona ráditi bude při slavnos-  
ti. Věděla, dobré, že již postladnice  
vyplavdu něma ani tolik neobsa-  
hovala, co by bylo zprávami jedno-  
duché hostiny vystačilo. Těšitě  
obrazy v okamžiku zmíny a  
přála sobě, aby její moni sice ne-  
vícený, ale v obchodě uběhlý měl  
na zíroky byl. Pročen promluvila  
jednotka dne ku svému příamu  
němu muži: Vidiš milý manžel-  
ej, když jsem vdalek měla jsem 4000

příjmů a hle tuou učeností něčeho  
mi nebylo jen jediný strost. Odté  
jsi ministrem být a nejsi ani u-  
čedníkem u některého knězstva,  
co patří dnes Ronečné rádce?

Milá paní, Giacomo V. jenž vlastně  
slove Feretti byl prasátkem, nový  
na paprskový stoles dosedl. Urban  
II. byl ženčem, Hadrian IV. doudil  
po ptáci, než paprskem učiněn.  
A co tím dnes dolarati, oboětila  
opět již vystříknulé manželka,  
dnes i snad těž pánství a zbrati, aby  
snadnejí ministrem jmenovan  
byl? Milí se, já jsem dle této  
dokládati, že člověk nemá nikdy  
zoufati, až kromě příce učenost  
jen zaslouženého uznání dojde.

A ohledem nedostatků peněz po-  
mmi: Deus pederat, deus abstulit.  
Nerozumím latini!

To je vodni smutná věc, ale mii-  
ří se jistě vše mne přiměti. Cato  
zaplav o 80. ročku věku svého věčné-  
mu janyku se nancíl.

Ta jí nechci se něčemu učib  
tj musíš hledatí peníze vyvisti-  
ti a davemně i casu nemárrati.

Pan Matěj počkal iž rameny  
odesel a vstoupil a bloudil po  
dva dny po samých antiquari-  
atech. Léč tedy mohla manželka  
jiného učiniti, než jemu sama  
výšivou zaopatřiti. Tak dlouho se

ji to nepoštěstilo, pastorů jiného  
odporučení pro muže neměla,  
jen slova: *On všeckro*. To neslouží  
Romu pod nos, nebot lidé, kteří vše  
vídí, obýčejně se k nimu nehodí.  
Však když ho rád najde. Konečně se je-  
den obchodník vzdálal pana Ma-  
teje za Křížovodoucího využívat.  
Pan Matěj přebral tu služebku,  
však sotí hned zjistil, aby v tom o-  
kamžiku prostěm byl úřadu, když  
vynezením ministra to se stal nad  
doxorcem vyučování. Služebkou tomu  
mu poskytnuta byla služba výjiva, a  
však byly spáinem principalem na  
štínu. Nebot vzhledem dne nahledání v ji-  
četu Knihu, nalezl ulmísto v čtu svého  
učení využívaní. Propustil tedy učené  
ho Křížovodoucího. Manželka jeho byla  
plakala. Jen se utišit mohl dítě, vydělalo  
sofremá velké potravy. Diogenes byl upo-  
kojen s bedrou, klečou ažoval. Když si  
mničen filosofický nesmysl byl před  
svatbou vymínil, byla bych tebe rájistě  
poslala ke všem řípkám.

Pan Matěj se nerovnochal, mýtu filoso-  
fickou chladnotu vlastnosti provádal. Je-  
nenkovo dilo, o polohdani bohatství.  
Manželka ale zlostně Knihou orem-  
bouchla a podruždila tem panu, Matě-  
je, že ji se oni nestaral a domácí mít  
ukalil. Zeště jedenkrát přidala, aby  
všich manžela někde ukřídila. Teda  
míří na blízku pravotě byl sluchu so-  
ho propustil a manželce se postěstí-  
lo, sového pána tam udatit. Pou-  
zel se sice, že přij to neslužné a

nátké pro takého učence nepři oda-  
šovali, ale jeho manželka měla  
náhodou dobrou pamět a povídala:  
„Ukles mi ze paprší *Saturn* v. pase-  
ném se živil. Máš dobré a ihute-  
nouši do Kyseleho jablka, které  
mu jeho Eva podávala. Avšak  
Kramář se baví přesvědčil že to-  
ho sluhu potřebuje méně, an  
ani rýž od Kroupy, cítr od mydla un-  
vratiti nemoh, navrátil libu město  
ilort libu a vymloval celé hodiny  
s učených věcích. Musel tedy z toho  
krámu se vystěhovati. Smutná ta  
událost nedobře prisobila na paní  
Katalinovou, ale pan Matěj zcela po-  
těsky deplanoval. Deus dedit,  
deus abstulit a opět všel bos starosti  
a bez peněz. Zinstal ještě nekolik  
mesiců v Tářici až i poslední grize  
pukly a pak opustil novězí mě-  
sto. Tade byl mnoho očekával a ni-  
čeho nedostal. Odebral se opět do  
vesnice B. . . aby tam zase si  
žil abecedu.

Za jeho nepřítomnosti zasedal ji-  
ny vrádelaný matěj na Křížovodoucího  
zří, aby moudře a dobré včelil dítě  
a k budoucimu povolání nále-  
žitě připravoval. Byl vše všech  
pro své vlastnosti iten a u všech  
obliben. Pan Matěj muel rád  
převzít místo producitele, nechtěl  
li hladem pojít. Dostal za vý-  
učenou, a nedostal jin nikdy  
las Kominy na ministra osvě-  
ty.

# Praktik sv. Pavlovana.

*(Právad z latinského.)*

Také, ale a jak veliká jest  
Tepělivost Boží, normáváme  
z toho, že od lidí svatořešné  
a berbořní choroby k prototypě  
jeho Tělesnosti a Hlavy vysta-  
vené, nemově modly a boha-  
prádne oběti se vši tepělivos-  
tě snáší, jist nad dobrými,  
tak nadeulgimi slunce vychá-  
zí velí, a ří, Raduj se dítěm  
Krajiny zavolávaje, žádny od  
tého dobrodoru vyloučen ne-  
mí, tím méní, an spravedli-  
vím stejně jako nepravodle-  
vím hojněho povídává dítě.  
Vidíme, kterate bez vondilu o-  
rovně tepělivosti míté vin-  
ním i neviným, zbořným  
i berbořním, vděčným i ne-  
vděčným na pokyn Boží  
časové po vidi jsou, životové  
slouží, věky vejí, zdroje říčí,  
hojna řek doruista, hrony  
ve vinohradech doruávají,  
ssromy srocerem oplyvají, lu-  
hy majejí, a louky kvitím  
prosivají se. A ačkoli Boh  
častými an stalými maz-  
rami rozhněván byd, maz-  
ni svou nelibost očekávají

tepělivé predíněný dýlaty  
den. Maje v moći formotu sha-  
vírá ráději dlouho tepělivé,  
snášeje totiž mazly a sma-  
ností vzdádaje krest, aby je-  
li možno trojici sloba se zma-  
nila a itově věrov v nátku  
bludí a nečestí se obrátil ko-  
nečně třeba pondě k Bohu,  
který sám nazomírá řka:  
Nechci smrt [umírajícího],  
(totiž v hůrku) berbořního,  
něbrá aby se obrátil a zíobyl.  
Ezech. 33. 11. A opět: Obrat te  
se, praví Hospodin.

A opět na jiném místě: Obrat  
te se k Hospodinu, k Bohu  
svému, nebot' dobroty a mil-  
osrdný jest a tepělivý a maz-  
kého milosrdenství a utvo-  
jitelny nad zlosti. Zob. 2. 13.

Poří též blahoslavený Apoštol  
Pavel dokládá připomínaje  
a vybízejce kněžíka k posled-  
ní řka: Čili bohatstvím je  
ho dobroty a tepělivosti a  
dlouhotrakání poludás? zda-  
li neví, že dobrotoost Božímu  
praktik té vede? (Pozračování.)

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tužbou onosti krása.  
Chotí církev a mzdou lidí spásu.

Fr. Šusil.

18

## U počítku.

Kam tak rychle pospíchají  
Počítku tvoří stříbroprémne  
Vlny, do nichž povírají  
Luky větru obružené?

Pujary co mládeček  
Nešimáš si ve svém běhu,  
Vlně z lezajících ze kvitček  
Z kvetajících na tvém věchu.-

Mítovij rychlý uvádí totéž  
Ujmet dny z mého mladosti,  
Pterák jasť tvůj sůmici moje  
Uplynuly do věčnosti.

Dennozvučné vlny toho  
Tvrdci řeji slavnou písni,  
Při níž povídý srdce moje  
Sladkotajná jímá tisíč

Proudý tří co Krystal čisté  
 Bleďá luna libá vzedý,  
 Po dráze, když vede jisté  
 Družičky své nebes hvězdy.

Fvčho věchu Rovitka nečiná  
 Vzdávají dík věly tobě,  
 Těsto vlna troje směrná  
 Občerstvuje v letní době.

O Kříž bych moh poznáti  
 Ve tvoř vlny neustálé,  
 Mítetí všechn milovati  
 Mne vždy učí nebes krále!

## Dilexitost historie církve.

(Pohrácov a do Rona.)

Historie jest uchvatněm věroho  
 ēnosti rodiny křesťanské na ja-  
 vek stavící četné Bohosynovy  
 vraky, i hrazena nadlidskou mu-  
 čených pobočnicí tvářlivost,  
 berák a ránné církve rozvíjení  
 vzdor protionym snahám září  
 sňatých nepřátel, záborů velení  
 slny jež božský cíkva zakladá a  
 prokletelné Bohem vedení;  
 močnou jest učinou před ne-  
 věrou a ani se zanící pověrou;  
 nebot ve soustavy historických

událostí pravodno, že nověna  
 a pověd pravoj o Bohu pojsem  
 podvratu, rozmum lidský z Rusa-  
 ti, nevědomost a polohostých  
 mravů novidosti na hlin po-  
 věsi. Přesvědčivě tedy rozmum o  
 věrovných pravidlích i v sadci  
 vyluzuje příbuný tluk a takto  
 pak pravidlám témito o rozmum ve-  
 slým Rázota pomáhá, nebot  
 v sadci co říje, itoarem, duševním  
 životi se musí posilovati vše  
 před oči stari příklady, z kterých

bez vlastní pravěnosti mame  
poslání a pravou moudrost ře-  
pali myslíme, vřídly vše a zkuš-  
nost nejhlavnější moudrosti  
jsou filii; učí nás znati cenu li-  
bernostemosti, jejíž jato ranní rá-  
nesi ambovomý dech po nových  
dějinách rovná, nečestný vše  
představuje oslivoost, jejíž jato klo-  
du oči červičky dnučné-  
ho žití očivid, podává nám odva-  
hy pro svatou vše lici nemocnost  
najordii a bezvistěnost na-  
strah nepřátelských, vedená nás k  
poznání, že žákon kladný pro-  
vím žákona půrozeného někoho  
nevšemul, alebž řejí zvolektil  
a posvětil, vysylať praprotky světlu  
A lehcejšímu pouzání životu ná-  
boženstvího v sociálních lidstvích, na  
přistoupenou k radu cestu naše  
zraky řidi a slabé jeho nám odha-  
luje stránky. Víbec neda se bý-  
ti v doci, uoudujme-li, že histo-  
rie cirk. mravovoukou jest v pří-  
kladech obrazem až i jest mu-  
rouckou praktickou.

Dějepisova cirk. představují nám  
Církve co viklav lidské společno-  
sti, co roditelkyni rádu vni-  
mujího a ornacíji časem vne-  
šli poměry mezi Církvi a státy,

dává nám poznati výnik avý-  
vin, obsah i dozah práv círke-  
vních i státních, i jist počítati  
jejich pravosti a pravdivosti.  
Bychom uskorovali slov, smíle  
myšlené říci, že cirk. dejiny pe-  
vným jsou základem, na němž  
cirk. pravověda zbudována jest.  
Knižní čtení a výkladu Písma  
sv. neopouští nás tato věra  
davatice, nebot takový život v my-  
sli i v srdci našem vyučuje,  
jakého k vnitřnímu Písma  
sv. čtení potřeba jest a jenž  
klubotou vstup k modlitbě a na-  
chýlnou k dobrým skutečkům  
vili do sebe zahrnuje. Tento Pt-  
smo sv. dejiny vyvoleního náro-  
da, jak vznik a vývojny život  
mladistvé Církve Křesťanství  
obsahuje, což i do oboru dejin  
cirk. působí, bledně vidno,  
že dejiny cirk. navoče k po-  
rozumění Písma sv. přispiva-  
jí a pravost smyslu poznává-  
jí, radí nám tři k oběctvuo-  
sti a všeustrannosti při výkla-  
du sněch mist, její si jistivost  
cirkovních nepřátel za teri  
svých utoku byla vyvolila.  
Pionéré nám historie cirk.  
jednak sama zbraně slyta,

jedná k poukazuje na zbožnici (cirk. učitele a sv. Otce), z nichž nám dostatek zbrani osvědčí jakosti proti zhoubrímu tomu falešných učení brátila.

Příčinou jest historie cirk. jenž půjčavé Rku stavu Královstvímu, před oči stavit vztoky sledováního dne, na kterých je v rozdílovosti mu se změnit k duchovní správě přistrojiti jest. Tu vedení správy duchovní sláště patří u zastávání vrádu učitelského velemonu — druhem jest rádcem.

Dějiny cirk. však nejen pro bohoslužbu, nýbrž i pro vědu jiných odborů vedení vlastnosti jsou. Vlasti světadíjnictva svou vlastnost sdělují pravou cirk. na ořtu jest, neognutelná láska ji potřeba k rozmaní pravé podstaty těch, kteříjich dějiv světových. K výplnímu průsvědčení se o pravdi této dlužno jest v otázce vlasti zavedení římského císařství, největší to událost v středověku, jenž v duchem nášeho národnostního života poevropského v statném těle stala a nebradno si všimnouti vlastek královcích, jenž říový rozhuk po celé Evropě vysílající co hucení jarních vod na severejší půlkoučily barbary. — Příčinou historie církve historickou soří todejším půlčinu, patrnou, že i

pouzdrku budiži objítí nelze. Sledovati těž možno v dějinách cirk. postupnost humáničního rozdělení, neboť neprozíratelnou jest, že suroví dílo národové, jakmile pochování sv. vize osvícení byli poznatky pravou cenu životu lidského od beničelných lidí ubijeni, měst a vesnic palení a paleně ustali, časových parametr a potřeb si vymali a k všeobecnějšímu dobu člověčenskou přispívati počali. Tělikož církev přiblížila jest všemu zdokonalení duše i ducha, není divu, že se stala horlivou těž literatury pěstovánky. Tidla biskupská byvala středistém činnosti literární. Hlavní však vědy a v doměm kněžicích a ze sident biskupských vyhostány byly, včetně malenky ve zdech klášterních, kdež hlučností myšlenek a úměrovou mluvou zkotvily. Těžké literatury přestáho lavči se na jídu italskou byl Rím projm a neuměním podporovatelim. Těžkož se odvetovati může, že historio církvi dějiny literatury u větší měře objasňuje. Totéž se dajíci, co se uměním dotátočí. Díla stavitelství, řezbarství, malířství z doby rozličných, jenž Rku projeveni říové symboliky slouží, až podnes nám s tom soří. Těžká. Študba, libož to ověra věčné harmonie nebstě, jenž spojená s poesii povídaly R kvalitěmi usklených, včetně objevmešením myslí kdo

Bóhu sloužila a dodnes slouží  
v kostelích nejprve pěstounských  
malala rukou.

Mastavá nám ještě zminí, že se  
historie, círk., druhý též k filosofii,  
vědě věd, nejen tím, že bůží její dě-  
jiny, nivou i tím, že ji sami filoso-  
fie uvedlouvat nelze, neboť ja-  
kou historie vše, tak i historie  
círk. oděsnala li se filosofie pou-  
hou se staví s hřebenem pravidel, mís-  
kovaností, prázdnin a marnosti  
dostí nebezpečí, a nově jinak.  
Duchovní život pánelského jasu nám  
podává a močnouje pravou mu-  
ností, jíž filosof postarádati nemá.  
Vidit' o tom dejiny círk. postatečně  
poníží, že urostly učední takové  
filosofie z ruky Duchha vymislé  
jako bublina vodní ve světle vě-  
římcích pravd v niverce kontroly  
jí. Tí posile divočinu pro nero-  
zlučitelnost obou věd sloučují je-  
ště přírojek, že historie ponucuje  
raje filosofii diktovat rovnou-  
syh sama přiblíží k řízení círk. a  
spohnutí vše, čili život círk. Bu-  
ponáni dává to, co filosofie vede-  
chy projednává.

Mimoobecně se tu nastýta ptá,   
kdy, odkud pochodi vysoká cena,  
velký účel a veliký účinek hi-  
storie pánk, odkud tito vědy osta-  
tní vědám dejinným pěska-  
vání? To vše z Boha pravidlo dle-  
jmo, že základem dejin círk. jen

pravdy samým Bohem zjevené,  
jež s níždou neobstojejí změny.  
Chop se tedy Rádý, Boží milosrđ, zlo-  
stě past, kdo k tomu vodil a do-  
statčně soudnosti a důvalem  
obdarěn jsi, s duchem pravodě-  
jchým a svili nevěd počítou  
Dejih pánk, a svili neuvámenou  
na jich poli pracuj, neboť věští-  
ho ještě se ti naděti vytížku. Tí  
pozdív Boha o jeho věštosti sebe  
báš plovětka v své obrozenosti,  
O Boha věštosti, naučia se hec-  
ti, milovati jemu sloužiti a do-  
tinne poslušněm byti: voda-  
nes tedy jednáte nabozenské me-  
teřnosti, jednáte jí věrností slé-  
pěho fanatismu, odmítneš a zla-  
tí nastoupiš středocesti, pokra-  
bis mánivé obludemství, upřes-  
líme totiž voodámenou nebo id  
o nadšení zvolás: Hručky lu-  
dní rád dítem ponichám, my  
duch atžira světlo neberu!

## Rím stěd jednoty, matka všech církvi a utvoření pravdy.

Aby světlo pravé viny nikdy ne-  
zanechalo a zdroj milosti božího  
jidi a nový život plodící mizdy vij-  
stí se nezastaval, aby tedy se ne-  
vratila desná noc zbloudileho po-  
hanskost a skutky temnosti opět

neuvěřitelný světem, vyzkoušal Kristus svým apostolům učení sv. evangelia všem národům světa, vzdál a milosti boží svém neduživým k u pomocí přispěti; nabývaje člověceti dnu po svém z mrtvých vstání s aposoly a maji se vrátit k nebeskému Otci, shrámanil je na hoře Olivetské a dle toho se byl před jejich očima v oblacích do nebe povolen, pravil K nim: „Dáma jest mi věčného manu nobis i na zemi, protož jde učite všecky národy křtice je rojno mi Otci i Syna i Ducha svatého.“ Math. 28, 18-19. Apostolo v slovu svého poslání a Duchem sv. posilnění jsem slovo boží věm národům hlasali a ty, kteří učili, křtiti se jali. Mimto sv. Petru a zároveň k apostolům povoleného Paula malo o apostolích a jich cestách jas světě vše. Co však nám známo, to povíme, aby ihom učinili, jak k učebností nabiskti, masek to z učebnosti, z malího povištka k velkému prospěchu se vznáhli. Tak sv. Jakub mladší učiteli biskupem v říčích o Jeruzaleme, kde sv. P. Petru na slavnost Petru svou ohnivou řeč Kristu učkal, kde i v roce své smrti mučenci chou za krále Herodesa konigem sv. dokonal (Joh. 12, 1). Osv. Jakubu staršímu praví stard ale

nevzrušená tradice, že hlasal slovo boží ve Španělsku, do některého slavné poustevnického města St. Jago v Composteli se jmenuje. Sv. Jan evangelista, miláček Kristův, poučoval svého slova božího v městě Asti a zvolil východ sv. Jana, kde u sebe Marii matku Ježíšovu sobě odpovídající v celém stáří život dokonal. Také jiní z jeho lásky přinášejí slova měla, kteroužž církev obec Kristianské od něho užívají, jato Smyrna, Smyrna, Bergamus, Filadelfia a Hierapolis. Sv. Ondřej hlasal svého pravoly ve Řecku, v nejnejším to Řecku. Mostecku a Těšovku a pak v Řecku s myslí nechovánou. Sv. Filip obral sobě zavírací k hlasování slova Božího Malou v Tel Avivu, Tigrayi, aby pro všechnu, spoustu vrahů a pověřených lidu tomuto městu bludný a pro vše obvítlych čistého pravdy sv. evangelia vstěpoval. Sv. Tomáš obrátil se na východní stranu a procestoval slovo boží hlasají východní části Etiopie, Persie i Indie až po ostrovům indickým provázen jas mnohem krov a rámcem. Sv. Bartolomej vysíl z masy na východ. Kázal počátkem slova boží v Americe obrátil se do východní Indie a kázal lidu indickému na třídy sebe vespolek nenašvidí vzdeleném

stvo boží za všeckých překážek. Sv. Matouš již pravdě zvěstování slova božího národům ve středu Afriky bydlicím jana Cyrenie, Libye a Mauretanii. Sv. Judas Thadeus byl od samého Krista poslan k Aljam, Králi v Edesě bydlicímu, aby jej z nemoci udržal, jemuž on nejmí zdraví těla, rybni i duše přinesl a národům v Sirii, Arabii, Mauretanii a Idumaei slovo boží hla- sal. Sv. Matěj Božího v Indiích a Čínách u. - Dále těchto významných a nezanedbatelných zpráv mimo vzdálení a spolehlivé zprávy sv. Pe- tru a Pavlu Křivatých apostolů. Tito dva sime viny Kristovy a svatého pravého synka horčení v Jeruzáleme vrátě do světovládního Říma přenesli, aby zde jsouc zavěto- jejiš pěti a opatřováním je- oných Korun nabyla a vzniklo omen mohutný Kristem připravený deník strom, pod jehož katolickou ptačí nebeští bydleti měli. Tento tota horčení jest učením viny Kristo- ry, které sv. Petrem a Pavlem jsou v Římě zvěstováno zmenšila do celého světa, se rozšířilo a všechny národy k sobě nählylo. Tak sv. Pa- vel procestoval římskou Malou Á- sii a v mnoha městečkách církve sv. základy položil na své třetí ce- stě až do Evropy se přenášel a hla- sal evangelium ve Filippi, Co- lumi, Athénách a Korintu a své-

ho zajetí v Jeruzalémě až do Ří- ma se dostal a usadio se zde iin. Boe od sebe založené listy u vše pro- toroval. Sv. Petr pobyl 12 let v Antiochii a biskupem stolování sv. Petra v Antiochii do Říma se přenášel, a odvud sv. Petr a Marta církve v Alexandrii založil, sám pak se sv. Pavlem vedle triumu světovládných cesarů svou učitel- skou Stolicí nebožího črení po- slavil. To byl zájistí všeuděk jehož kreditnosti božské, aby Řím, který tom křížové moći zbrani celým světem oládnil a středem svého čorti, ne- věří, Danielém předpovíděnou monarchie se stal, nyní slovem e- vangelické pravdy světem olá- nil a středem mnohem většího Křestanského monarchie církve to Katolické se stal. Křížata apostol- stí Petru a Pavlu Krista učivo- ného v Římě hlasavě a pravdu svého hlasení smutí, onen smutí Kristů, tento smutí měl, z speciálně pionýři věklad koně protichné monarchii světové, církvi to římsko-katolicko-apostolské, na kte- rémato základu jejich rádce na- stupcové dále stavěli a sime viny Kristovy volají na sever do našeho Evropy rozzářovali a posídlili země. Tato křížata vči doby a krvaviva kravoný pociátek maje z menška k velikosti spěje a s mnoha se podkává odpory, tak

i jiná česká církve katolické v Evropě. Kroji byli a po malu za mnohých protestantů se zma- hali. Někdo zde líčí ony nára- dy pohanství s jejich předsud- ky, povrchní a oprovozováním náboženství Kristova, ony ná- rody svou do Evropy se přistě- hovali, před jichž zhoršujími pochody všechny nářady, aby mrač a kázání a kazdy život spo- lečenský všechny, jak ony náboženství hledaly od židov, pa- hanů a křesťanů samých začáte, kdy učení Kristova v díle překládky v cestu kladly, kdy- jounce ukázat, jak učení Krista v rodu této překládky se před ujímalo a po svobodě celou Evropou zvoládlo, prosvětlenou závazky věrovnosti, neukončími mračy povrch křesťanů, reformou vytvářlosti mučidlníků a hajeno jsem poslal i spisy učených mučíků. — J. Pottacová.

### Ondřej z Č. 9.

Námořník a sen. Bájen to jest doči zdařila.

Obálka knihy dceř K. Knofla in d. Opat.  
Stáří far. y jeh. Dab. Bild dva jatzyjan religio - moral. Záplán a sp. yem. go- loviči u. im corradon Nila yozayim. Dab. alba yill. sínk. vord. dix. F. v. f. z. Dáud venuje Ríku učitele. Dobrá velmi rábaora humoreska, jen

místo. Ríj polož se kleny, místo, ní- hož rádeji nic a místo. Donutiti rádeji polknouti.

### Ondřej z Č. 10.

Dítěčko. Velmi udáila básnička až na slovo řimou, co méně jeji mřížení. Policie město: Ujiz- to mutorám oči polož se: „Já mám v matním oči.“

Dáud venu včetle. Plati úvadec z Č. 9. Jen město: učastník na přednášk. polož se: Ujíz. a m: „Movíš mám polož se: si možnám.“ Zlatá kunka. Pekná to sbírka zlatých zrnek. Polito rájmeno ono vyměna- vej se všude, kde se samkubou vzn-

### Ondřej z Č. 11.

Kotěčko. Pro snadnejší porozumě- ni smyslu a nověti plnosti města. Vlastník ten... řekli bydom rádeji: Září v ten Kotěček co slavíka — M. „nimito - l. jímato.“ Pohledá se uplynul až pořádání nemí správce, nebo pohle- dati jest tolko co finan, ale pohle- dati a neb pohledatli tolka co vnf- fífan. M. tříčet tříčet. Tímak jest básen doslo zdařila.

Překvapit historie círk. Jedený obsah pětkná mluva, tolko m. nestátnost je boží u: nestatek; m. jedním' nad jedním' m. správci rádeji, správci m. zani- cuje — zanečeje.

Dáud venu. učitel. Kilebony to obraz podivina. Toliko m. maničky polož se „maničky“; m. Kterou objevil - rad., vekli ne objevil; m. knížecí; Knížecí m. ab- seda' rad., abecedo'.

Tuřatit sv. Cypriana. Překlad dobrý - toliko m. slunce „slunci“; m. říči k. říči so. —

Děst. p. prof. M. P.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chodba,  
Slasti Christus, tukou onosti krásy  
Choti cirkev a mzdou lidí spásy.

Fr. Sušil.

43

## Rím.

Plačte praslawé vy pahorek římské  
Nad zlobou ditech Boha nemajících,  
Chrámy jenž hrouží vase tak všechno  
Peklu ku poctě.

Tuji tiberská o vlovo svém ve proudu,  
Svým motem šumným luhu kletby nevolat  
Kouta zrádná v nichž se kuji pro otce  
Prozrazeního.

Roníte o římské dcery perle pláče,  
Aniž odriat vám milený je strážce  
Vás panenský jenž venuček rády hájil  
Trestají svíidce.

Oblazosnubní vatičáne i spěj  
Sincetové slavné analiza maní  
U nichž na triumf hříšné davu vzněsti touží  
Blesk Sovídce.

Těž o pravobré luhu v nichž jsi přestil  
 Otce nás dobrý Boží dřostí zbořil,  
 Tvoj stolec slavný, zvítězil panovník  
 Zádne olouplil.

Boj se však způsobil velikouc tristu,  
 Kdo na tom loupeži s nebe kralí pozván,  
 Dovídá tvoj těž tuin kynutím i jedním  
 Zvídání může.

## Rím střed jednoty malka všeck cirkov a uvedení pravdy.

1. Pochraňování:

Tak v prvních třech stoletích se  
 nám objevují křesťanství obec jíž  
 dne ve Itáliích, ve Fiesole (sv. Romu-  
 lus), v Ravenné (sv. Apollinaris), v  
 Miláně, ve Voglii (sv. Aquileja - sv. Ma-  
 xentia), a v Bolonii, v Spanělích (sv.  
 Leon, Zaragoza, Tarragona), v Gal-  
 lii hrdivosti papaze Fabiana po-  
 vstaly cirkov v Lyon-u a Timum-u  
 v Aspas-u, Tours-u a Tariši. Na po-  
 běží, Rýma rovnocitly cirkov ve mě-  
 stech Frier-u, Metach a Kolíně nad  
 Rýnem. V krajinách poddanostíkých  
 protzíváme se s mučedníkem sv.  
 Karimiliánem. Lorch-u, se sv. Apolloniu  
 v Angobury-u, i s Boraium v Anglii

nynějším to Yorku zmínila se čini.  
 Počerovati bce, že sime viny Histovy  
 tam se ujimalo, kde Rimané své osa-  
 dy a v nich svá vojska mili, meni si  
 miz, často křesťanství krouží se  
 chárceli a národy rohanské Kristu si  
 klati klečeli. Těst to patrnym doka-  
 zem, že všechny cirkov, klení v površí  
 třech stoletích v jižní Evropě povsta-  
 ly, počátku svij v Rýma vrály a po-  
 koř římskou na svou malku cíli.  
 Prchliji počalo křesťanství v Euro-  
 pe v říši, a následujicich stolet-  
 ieh až po století třinácté, ve ří-  
 mis vira Kristova v Evropě na po-  
 haným uplně zvítězila. Národy

vé senkrát Evropu obývající upustili pod ustaviciho se stěhování, zaujali povzáří města; bydliště a stali se učebatilostí maximální kánon přistupnějšími. Počátek a začátek valného povstání Evropy padá právě v tom dobu, ve které Křesťanství v Asii arafice samými apoštoly stěhování, kánon když akceptují, volík množství, svatých a svaté učených mužů a učitelů, jinak žijící hýnovati počalo a během ještěho století skorem zaniklo všechna jinou národy eurozápadozápadaly až a Turky. Mláda, upodru bohoběží jistě o tom, že národné oni ode svých předků Křesťanství jasné vedějí, je nevěra, náboženskými hřeckami, myšlenou, nesváteňností a žádostí jeho se nelodním Itali a tak sotva pravé víry potvrdit se zatreit do tamto křesťanského rohanstva opět upadli, patrným to díkykam pro nás obyvatelstvo střední Evropy, když nejprve nadpřirozený dar, dar pouhí milosti, Křesťan jeho, dle jiného vysdíl se dostal. Milosti tato všamen v církvi katolické sice mítly nevyšly, ale často méně své věh a směr, aby nové umění a vzdělání a zároveň vlastním říči se puchou písacím. Tora katolická, toto nadpřirozené sotva mítly nevyšly, když se oni věřící, ale ono není upomínáno na místa, kde všechny, mimoženou zároveň hřeckou jinou strašnou hrou, která dne si neváží zavila

své paprsky čítajími vrahům. Tak sedy v systém a v dalších stoletích počal tento jocamen milosti i evropské krajiny z-vrodnovati a počítala vše, křesťany národy eurozápadu a svaté hřeckého rohanstva v novém životu buditi. Hned na sklonku tého století vstoupil pro Krista Vladimír, král frankův domluvami s vlastním chotí Chlothildou a následkem vlastnosti nad Almanym a Poljiatou, jehož příkladem velký národ franků následoval 496. Za příkladem Vladimíra a výjimí víru Kristovu i Petra a Pavla, král Westgothův ve Španělských a s ním celý národ 512. - Angliekto na vše obraceno Augustinem, když s církvicemi mnichy od Říhoře Vel. poslal do Anglie poslán Ethelberta, krále o Kentu Kristu vstoupil a Křesťanství na tento ostrov cestu prokletství. Do Irsku jiné víry křesťany přinesl sv. Patricius svíbci Patrikem, kterýto ude tak pevných počeniu mohlo, že Irsko byly věrovnější písce mítce a německým národním bylo. Sv. Gertrud kněz a pastýř slíbil evangelium klášter v Noricum, množším po Illyriku, Korutanech, Přávorské, a Golnohradech. Sv. Columban přenesl Křesťanství ze Škotska do množších říjic, jehož záře sv. Alber v dílu započatém potvrdíval. Sv. Emeran v Bavorských, sv. Hilian v Krajnách a vero-převorských všem klasali. Sv. Bonifacius svíbci Winfried všem,

obdarovat papáne Bohem. moř plno  
božího blázní od Řehoře II. arcibiskupem  
a od Zadkariase I. legatem celého Rá.  
mečka jsem učiněn se sv. Willebroz-  
dem pale řecky, Turky a Slovky  
procestoval slovo božího blázna a řeky  
Křesťanství vzdádaj. 72. V sever-  
ních krajinách Dánsku, Švédsku a  
Nordtysku slovo boží rozšíval sv. ~  
Ansgar, apostol Skandinavie zvaný  
po svých cestách co bývaly Flamby-  
ský a pak Přemyslův mori oněmi  
národy pracoval, jistěli od papána  
Řehoře IV. apostolským legatem o-  
něch krajin jmenovaný byl. Po jeho  
započetí přičiněním Ottona I. cí-  
saře po přemociení krále Haralda  
dokonali králové Karut Vel. 1114-35  
a Karut sv. povolavje z Anglie iž  
jedné mnohy k národností oněch  
krajin. V Norvěžsku byly králové sa-  
mí horlivými víry Kristovy živili-  
si, jatto Olaf I. (\* 1000), který zavolal  
svého národa Kristu iškal a Olaf  
I., klení Kráze z Anglie a Německa  
zavolal k nevěři svého lidu dočela v  
Norvěž. Ke Skandinavie se dostalo  
Křesťanství i na ostrov Ísland a  
a odkazy posleky i Auksouci a  
západní Evropu soudcích Norma-  
ním. Dvacátém století byly i naše kra-  
jiny české moravské pokřesťaněny  
čtvrma bratry ze Škodové v Řecku, Cy-  
rillem a Metodějem, klení sv. Franti-  
ška, krále moravského na Michala  
III. císaře řeckého v Čáslavu vyz-

zadání bylo do krajin naších přineslo  
a je Kristu získáno. Ačkoliv byli Ře-  
čtí křesťané do Říma k ujazdění řá-  
duřanu posláni, aby tam víru zav-  
řízení osvojil, aby tam víru zav-  
řízení německých bi-  
skupům hájili, v Moravy a z Čech se  
Křesťanství dostalo do Uher sv. Boží-  
chem, klení Štěpánem, krále uhereské-  
ho potřít a ten horlivým srdcem  
víry Kristovy mori svým národem se  
stal. Králové, kněžstvá a řečtí dí-  
lum věroinsty z Říma, dílum z arcie-  
biskupů z Bohohradských Kristu získá-  
ni jsou. Bulháři pod knílem Bozo-  
kisem v Čáslavu zpříštěným z  
Říma a po papánu Mikuláše I. bisku-  
pu a Křesťanovi přijali ponději a následně po  
říčkách kontaktním palnachium  
Čáslavským a podrobili jako i Ru-  
sce plněho spojení s Římem bylo  
poslane díl do soukolu záříčí. Když  
konečně i národné ve starobylém Pol-  
sku bylo díl, jako Pomorani Ottonem,  
biskupem v Bambergu, Žironi  
Menhardem, Kanonikem z říše  
sv. Augustina, Žitomírem za působen-  
ím krále svého Ladislava a řečtí  
ve říčce německéjmi a semot po-  
křesťanou k ujíždění víry přivedeni  
byli, nebylo jich v Evropě národa, klení  
by tím víry Kristovy nebyl přijat a  
jemu ve svém středu hojněho vzniku  
nebyl povolen. Tímto to na půdu do-  
brou pasti hojně využitale počítová-  
no jsou ochotnou velkou více získaných  
národů, klení výhody Křesťanství ci-

velisace dobré nahněvěly a svedění  
se k u středu, od kud civilizace dobie  
(nahněvěly) sna vycházel, lamy.

Sírkov Kat. o národy Kristu říká  
že se lež otrosky starala bojného  
travy důlečně jin postýtuje a  
před nášanou houbního učení  
je ohraňte. Ushutantko rovněžou  
sírkov Kat. usmálil mnozí mluv  
vrajem, o jakém mirodové evropské  
a Rímu stali a klasii českých na-  
perii jaso, díky otci poslouchali.

Přijomimánu zde stolci tahu kři-  
žákých, udělto na klas papežem  
tucové zbožných vojini do sv. sc-  
mě speciálni, aby je z rukou nevá-  
tel Krista vysvobodili, opustivše  
vlast, rodinu a jméni z lásky k  
Kristu a utlačených Křesťanů.

Dalej silohu tuto nevadily četné  
řeholy duchovní, klenu plnosti pr-  
křesťaných národů po vstavě  
a p Rímem totiž učení vyváži-  
jici za povni své rávničku upeoni-  
ní věry a moci Křesťanských mu-  
ho zhošťely. Tímkráte se podobala Eu-  
ropa občinci plné ohrazenému,  
ve kterém ovšak bojnost potvary  
mají a střechy jsou bezlivými  
fastiři pod nejvyšším pastýřem  
v Rímě jehožm dle mohly, ano  
probala se zahradě jilmovu mukou  
zahranička oblékané, ve které o-  
sani bujně rostlo, kresťi počí-  
nalo a bojního ovce slibovalo.  
Ale když lidé opali, praví sv. Evan-  
gelium, přišel nepřítel a nasel

Krokole meni pišemici a když obě  
vrkostly ukázal se i Krokol. Dřívem  
usmívali t.j. vadičavatele vinice Páni  
usmeli strachové očíme Kristova, po-  
trava vyla, ovce shladověly, za dřevy  
střílené vedle se dídel do očnice,  
boupil, tehal a vzdával ovce benzina-  
né, tisíce městských pasto v jeho  
drapu a stalo se křisti smrti. Po-  
vnu i čtení, že tu minimu ony  
smutné časy, které předcházejí,  
nož tak vzdá reformace jocala,  
ve které tisíce věřících odpravovány  
byly a za falešními pravky po-  
doupili. Získavovat se Rímu středu  
jednoty a zídlila vzdě pravdy vzd-  
tili se k u cítemán moci tým a  
misto Dravoho potkou hledali sobě  
smarujici jeho. Proto je Boží tým  
způsobem, jak omy asiatské a afri-  
cké národy potrestal odorato od  
nich svilo pravé věry a pramen  
vivujici milosti. Atrata ta byla  
pro sírkov katolickou osmou větou,  
ale Boží, který mocen ještě i z Kam-  
ne díky Abrahamu i svodili, ztě-  
tu tu mnoho větím počtem věři-  
cích nahradil. Poté 14.9. objeven  
nový díl světa, nynější to Amerika,  
a kvůli po tom Australie. Obva-  
tě téhle dvou dílů světa kili ještě  
ve tmdách bludi a nevěru a stenali s  
smutném ptoctví dábla. K témuž  
národnímu obrátil Boží ve své neston-  
ícné lásku světo věry Kristovy a milo-  
sti svou srdce jejich pravici tuto pravil.: Dovolení: / - .

## Aussichten der katol. Kirche in der Gegenwart. (Fortsetzung.)

Wile wiß if man sind großer Gefahr,  
wile wiß wenn sie nicht mehr dann  
Blüzen der Gott sei in die Widerstand  
sind gegenüber so seien Taten -  
daran an das Weinen zu allen Zeiten  
der Geist ist nicht mehr in mir und  
nichts weiter, ehemalige Freude und lust  
solltungen ist Tag und nacht im Gedanken  
auf den, daran liegt das Leid. Da  
kum ich dann ein in das Gegebeant  
dank Christi Leben in allen freudenlos  
gegenüber zu einer soferne Blüte ge-  
dacht, die man noch von nunigen  
Zeitungen zu vernehmen meint.

Kirchliche Osterfeier, Karlsruhe, Baden  
w. blieben in Evangelisch-Kirche sind  
auffallend rauh. Erstiglich ist, da Christus  
in Karlsruhe sagt, so darf ja nicht Ein-  
heit untergängen ist dann der

Hier lantt besondere die Religion auf  
sif a is prokleratiga labol. Gudaying im  
angon Loma und in ijo mifsum  
jo nyp die Morganita beffor Loma  
nolamun. Linieff von Loma und  
den Rhinlanden uilyagung fal  
sif sif allmaliif in allen Loma,  
namalif bei ind in Dafaraih  
nigabatit und pefatit aljir,  
sif dorwint, diifa kub. Duran  
nukaihun mit niamdar in Ollan  
nab yil, naboran, nab kabolif ift,  
sif fall der Kebolik, sif beforaligun  
die Religion ift ii. fo manya filla  
Fraidandrina may nol magam

Oliga flinpan, vann al förf, svin din  
Abolikken giv Tysklanden förföring  
inn, dvs Fyrne dat Olaribon föran  
ii. alminlig inflytan in den Tyske  
göta Rikke ii. vanfalt is intan fin, das  
Hollanfalen, fia ringtig förföring  
frindig harsyga Tyskia Christo und  
finaa Galloripale. Ja fördalstetts vis  
König ungagiften wird, alfo alfo  
vind fia sot in den Olafingem und sigtig,  
und fo miß grada art Sylmum vim  
Opidum fiorer, inden die Friaa, daa  
König giv fördalstetts salman, menken  
min vim fördalstetts dat Cölligis lastrof  
fin. Ogödiga Ellerag! Hoo folle da  
miß haiven, vann ar allad drafat be-  
tragat! Hoo folle, da miß orisat var,  
den, vann ar fiaint förföring min fö-  
rest leitung valent. Höldan vis alls  
ing dock pifas Göttingen und allen  
Brüder unnamur und fia, to vial un  
ingling, sibariboritan fögen. Eller  
min im gottligen Gaben den Podo-  
libus in minn Frühling angbrochen  
it, dor immer mehr Kneulen, bli-  
dan und groffan vim Konfairs bring,  
so beginnt auch mit dem Gabale, den  
Hoffnungen in frischer Lust giv nahen,  
der immer mehr Viborgensift gesint.  
Den Hoffnungen, selba förföring  
den Olaribon in den Rikke sindlich  
ungaribon fölltar, haben groffan-  
heit fören ungafangan fia Elar-  
ning ringifjan und vis begenjana

Bild zu folgen. Da fahre ich bis  
 zuerst den Geistlichen Fortschritt, die mit  
 dem Evangelischen im innern Geschäft  
 Liegungssache galagen, ist hierof die  
 Kirchen Fortschritte der Theologie  
 bloßgestellt sind; dageb nicht bloß sonthe,  
 solche, sondern auch von Theologen.  
 Wir können also nicht den Theologen  
 Theologen Otto Klopstock, die Durch-  
 rissigkeit, die Oberlinien, die Rücksicht  
 sind so weit fortgeschritten, dass sie nicht  
 anders können als die Theologie der bi-  
 bliischen Lektüre befehligen. Die Theolo-  
 gie ist jetzt, von dem ersten für den  
 Menschen fortgeschritten, nicht mehr anfan-  
 gen, seitdem das Blauevolatilus und  
 Gott für uns sind, so wie dann Gott es willt  
 Fürsorge, Fortschritt haben, der christlichen  
 Religion, doch nur mit dem Menschen zu  
 geben und dem biblischen Unterkünften  
 auf welchem Christus zu sein kann. Nur in  
 der Philosophie beginnt ein bisschen Geiste  
 sich zu zeigen und davon wegen des The-  
 ologen gräflich, dass die Philosophie, soll ja  
 anders als das Christentum, zum Prinzip  
 der Elterlichkeit zurückkommen mög, ist ja  
 auf dem Blaue der Religion — und auf die  
 vom Christus befürchtet sich nicht weiter, so  
 jetzt die Philosophie, — überzeugt eines Unfor-  
 schung, sondern nur zeigt Fortschritt.  
 Umfangen fortgeschritten dem Gebiete der  
 Wissenschaft eine große Theologie als  
 zu sein scheint. In der Theologie ist sehr  
 ausdrücklich eben dann ein der Theologie  
 soviel den Theologen Theologie aufge-  
 stellt, man seifst einen kleinen Theologen ei-  
 nem Theologen Theologie stellen gefordert, so

ist sie in den Theologen und ganz anders  
 verordnet und wir erblieben auf allen  
 Feldern der Literatur grob, grausam  
 Männer aufzubilden werden, ja wir können  
 kein befangen, dass die Theologen  
 sowohl Theologen wie Theologen sind. Wo  
 gar nicht immanente ist die Theologie werden  
 fand auf einem Theologen Gedenken,  
 als sie abwesender, das war nicht sein, so  
 vielleicht doch immer noch Theologen,  
 als alle jene Theologen, deren Schulen werden  
 eine impulsive und geistige ist.  
 Doch auf dem Gebiete der Theologie, die wir mo-  
 dern, Hoffnungslos ist in der Theologie  
 innermenschliche für sie gegeben. Hierzu vor  
 über 30 Jahren hat. Gleichwohl noch das  
 Leben in Thuringen, so bestehen wir in der  
 Theologie gegenwärtig in der bestreitenden Theologie  
 von Theologie, die dann wiederum Theologie  
 der Theologie ist leichter einzugehen.  
 So ist dann auf ein Verhältnis in der of-  
 fentlichen Meinung eingetreten und hier  
 und davon sind aber die obmannenden  
 Theologen. Karina, die in immer größerer  
 Zahl in Thuringen und einer Menge  
 und einer Theologie zu hoffen, wenn  
 es sich um die Zukunft der Theologie  
 geht. Die gegen die Kirche eingetretene  
 Theologie und Theologie sind worden in  
 der Theologie Theologie jetzt bestreitende  
 bestreitend oder sind bei einer Theologie  
 kann den Theologen Theologie aufge-  
 stellte in der Theologie und Theologie  
 die Theologen Theologie haben wir eine große Theo-  
 logie zu lösen, die wir in diesem am leichtesten  
 moment in der Kirche werden zu  
 fragen haben, und Theologen auf Theologie

santuarium seifßen. Möchten wir nun  
alle Prostaben auf wenn unmöglich und  
für sich alle möglichen Weise unterscheiden in  
dem ersten bedenken, daß jeder Umschlag  
sicher, daß Formen mehr Gefahr auf beiden  
der Katholiken angedeutet sind, daß Formen  
abseits derselben abgesehen werden können,  
dann geben Ihnen einige Beispiele, so in  
wie es sich dort immer abfinden mag.  
Sicherlich wir müssen die ungeahnte  
Kunst der katholischen Fächer, so umfang  
solbt die Prostaben gezeigt, daß das Pro-  
stabenbildnis in den Organen in sol-  
ligen Stoffen beginnen wird, und daß  
sollte Rötelkugeln unter den Fächerblättern  
nur eingetragen ist; ja leichter dampf-  
fähig Stoffe einigen das Falten. Wenn schon  
Kugeln bei einigen organischen sind ja,  
daß es sich als möglichste Weise Oberwurfzettel  
gesammelt, aber auch das Schreibpapier  
zum Unterrichten, wenn man nicht aus-  
gen für andere Sich nur von sie sind  
noch gar nicht, tut. Ein schiffen nach  
gewünscht, das durch seine Bildung die ni-  
lige Heile geben können. In organischen  
dann proßendem Kugeln in den  
Prostaben fällt genug mit den Ringen  
in einem der folgenden, was darf das  
alle katholische Gruppe in Frankreich öffentlich  
will prägen, indem er sagt: "Haben Sie  
für die Christen auch am anderen mögen,  
ob jetzt für alle Prostaben genommen  
oder nicht, für jeden der Prostaben und  
dass Prostaben das Christentum gegen  
die Prostaben und dass in einer  
sind." Darauf haben wir noch so  
viel fällt das Prostaben? / Gottlobzettel

Opovrha z č. 12.

Uprostřed. V první sloce potřebuje  
se potřebné plnosti, ve třetí sloce  
potřeben výhru nenašlo dle jiného pou-  
žitím jednoslabičného výmu (tak,  
mohlo by tyto tedy sloky vymáhat  
prepracování. Vodní (voda v  
tehni době) jest nejvýznamnější vý-  
raz. — Vinak je to bájnicky do-  
sti závazek.

Důležitost historie církve. O  
tomto ročník a dok. zůstává v jeho  
trnosti i soudce o dřívější částce  
článku tohoto poseseny. Politéka  
místo podvratí, nový, ukusa-  
tl polož se: podvratí, zkušenec  
(ochranující), nový, místo leh-  
kých jiných p. se: smadřejšemu, m.  
pisma leje pismu, m. pěstovan-  
ými polož se: pěstovanou a ne  
pěstovnicí, místo odvětovali se  
míše polož se: odvoditi se mísí  
a nebojen: plyní, místo rozdělení  
polož se: nařadění a ne prolu-  
zení?

Rím střed jednoty matka všech  
církví a u. p. — V tento článek  
vložily se opisováním pravo-  
pisné prokletky jako: obvyklých  
místo obvyklých, v nejnejším m.  
myrovém, Toluici místo Tolici,  
podleček místo podkroví a nepru-  
oni slovo nezavádly místo nora  
vlády. — Vinak je to článek ten co  
do obsahu i co do formy velmi  
dobrý. — Dílo: prof. M. Procházková.

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chodba,  
Slasti Christus, tukou crnosti krása  
Choti církve a mzdou tělu spasa.

Fr. Šustl.

Prímo střed jednoty, matka všech  
církví a utvárení pravdy.

(Dokončení)

Pocítelek valného pochotinářství, řeholníky na pochotinářské městech  
neb poapez Alexander sestry, vyslav ře, kolosky sv. Františka a Dominika  
verověšly do sjezdeckých sedad východ, poapez, En. Nobriga, apoštola Brasilie  
na Indie. První police biskupské posla, Las Casas a řádu sv. Dominika, olce  
la, v Paříži, učený řád Jeruzalém  
adal se byt světského tomu povolání, aby světo vše Kristovy meni pochary  
neb, světo lito meni kresťany shasi, najeť opeč rozehnal a vše výdaj v přední  
voje bojovníků Kristových jaro vše se  
stávěl. Sv. Ignác, zakladatel smolu  
řádu malořil v Rímě vlastnoro ducha,  
vše věroveslci meni pochary - Celle,  
fiume germanicum - kvarc, a než  
kterž mnoho věroveslci do nového světa  
ta vycházel a odvoleni, druhým

řeholníky na pochotinářské městech  
náradí pracovalo. Kdo nasedl pán,  
síka Claveria, apoštola Indie a řádu  
a ochranitele Divochů v Mexiku, Peru  
a Chilu, Matouše Ricci, apoštola Číny,  
Roberta Tobiili apoštola Indie, a  
mnoho jiných apoštoli vše, kteří  
v krajích Asie, Ameriky a Austrálie  
celé národy pro Krista zeskali a  
počet mučedníků rozmnožili. Dovem  
Dábel i kde jako vše vlastnoro ducha  
posessici, sel, ale duchol ten nebyl, o to  
idivitě polady pravého perneru, které  
jsouc světovému kruhu mučedníků  
apoštola vlastnoro modlitbou celej církev

J.

Katolického věmu pořádáním odolalo a zdejší prosperovalo. Největší pokrovny uložely vzdály Křesťanské novětnosti, ta, když rekonný řád Jeruzalém vzdálí nejdříve se světě Křesťana a měl křesťan, ským sobě pocičněním vlád nesouzd, ně Europa podlácem byl a takto před, ně bojovníci víry Kristovy a bojišťe učelovali. Bratr všeck, který revizor, mosti křesťanství nedá, myslí, že kousí až se upevníla a v jasnéj, sám světlo spěch objevila, věrné své bojovníky k novětnu boji povolal, klení načelesko dila, novými silami se chezvise, posud v něm svájí a poradit svého učení mezi pořádany křesťanský. Tím poslo, kteří vznikají se v Křesťanském světě nové sezonidře a člověk spolehl, aby bude množ bojovníků víry Kristovy do pořádných krajin vysílaly a v poniření a modlitbou křesťanského dila takto vneseného napomáhaly. Ta, jenž Papež VIII. vydil Congregaci de propaganda fidei Urban VIII. Collegium de fidei propaganda 1663, Karel Pius III. po revoluci francouzské obnovil, aby misionáře pro Krajiny křesťanské ochovávalo a řídilo. Ta stejnou rucelem povolalo sezonidře

se Ducha v Paříži 1663 a sezonidře, sloužitelské tamější, Collegium v Neapoli povorovové bylo do Chiny 1711 a sezonidře v Palermo povor Křesťko 1720. V Paříži se nachází též společnost Piepus xv. svaté, v Lyonu společnost Thařiliv, v Rakousku společnost Leopolda, v Bavorách pr. Edwiga-a, v Kolíně nad Rýnem společnost Flavia a pr. Fr. macka sv. Bonifáce, křesťanského apostola, lat. modlitby v celé světě Křesťanském. Které všechny denně siceleb selene i Biskupství napomáhají. Zároveň se smazí církve sv. aby obce Křesťanské, která dříve k ně malebly a neposlech, mosti od ní se byly odložily spěch křesťanské se navrátily; procesus obraci své vraků i na ony Krajiny asiatské a africké, v nichž druhý Křesťanský křížlo, i do Turcka evropského a mezi rokoholce Řeky vysílá, své věrové byly. Když to všechno uvažujeme, musíme vymírat, že církve jiného jediné ještě zavádějí malíři, klení všechny jiné církve společně a ně všechny církve jiné jen zavádějí boho jména zavádějí, zavádějí po zavádění a dceři křesťan, ne matce, s věčností lhou. Tato církvi jiného zavádějí zavádění a dceři křesťan,

přesdal byli sedmi velké' Křesťanští'  
rodiny církve to křesťanští' Katolické',  
přesdal byli sedmi sestra Kristova a  
největším řeho světová dnu.  
mlad, ba jde malý žel, aniž by ho  
ho množit námernal. Kivá, věta jest  
ta rodka, kdej všechny církve k'  
plátku křesťanští' jako dítěk krušovci,  
ne' malce vše. O kdyby to nahlédli  
všechni spodníci, zábranici a lypci,  
selé vše Křesťanští' zdravým rokem,  
měsíci a zdravému nahlédli, vili  
schodně podobivše se klasili kleslé'  
malce společné! Zajisté' by všechni  
falešní porovnici a všechny falešné'  
církve, výpolody to jich pojmenová a  
zadavilého Ducha, krušovci si,  
sice a milionu porostaly. Ducha  
badavému napadenu jen rozvářo,  
váni sečto porava onad tato my,  
dlenka, když církve kat. jest onen  
obom porovných ne' sennem hrdicí'  
měsíci a Rímě' vysadly a povaly vys  
vzdajíci, pod jehož radolesnosti na,  
radosné celeho světa bydlat mohí,  
odkud to přichází, až solik mohou  
našemu onen kleslej ne' zábolej,  
dat a solik lidem lidí' společny'  
zobojí, pod hrušto obousmě dobrouch,  
ne' odmítat, aneb když církve kat.

jest ono slunce pravé' vše, které' v  
Rímě vyháněje národy lemní' všeck  
končin světa osvěcuje a k sobe' láč,  
kde' aby k němu se klonili, jakoby  
lisy krušnici poruďdy, poroc' solik  
jednolivci a národy knahy své'  
do něho Dobrovolsně' doracují?  
Tyměře k' lidstvem Ducha poro  
si vili se všeající, člověk' dolali  
nemíče, anab' jest porovnání m' do,  
krušnich školečních poměru časů,  
vých v Ducha lidstvem. Ale lidský  
Duch jde dolé a láč, se jen porací  
sečto ukání. A tu jest dleší ro  
konec, ne' podobali a poravou jati  
čim jich vduhali, aby lidský Dua  
naleznut porave' národy sečto ujemi  
je málkem vlastnosti a konem ne'  
poroudili mohl. Tady' kdy se láč,  
čim ne' porací, až solik národy,  
dle blaněříckich učiníků, vše křat.  
nemíče, nebude onad národy církve  
m' aneb učení Kristovo a koho  
vzítli. Pravé' jene' ukázali, jak  
církve m' se snad všechny ráno,  
dy i jednolivce do světu lisy  
porijati a národy ježí' knahy umrali. A,  
učení Kristovo a koho vztali bylo  
by nejen, nevounem ne' nýbrž i

roushavé! Slunce denně vycházejí a  
 své' jasoporky do všech končin světa  
 rozesílá, hánou knajmu, když  
 dělají, obrov, kandělce člověka, o-  
 svěcuje a ohívuje i do zorniček dívek  
 nemohých vzniká a nádej radost  
 a život pociobi, a počed jeho bláh,  
 hodávých učinů málo neb nic  
 nečíslí nemocny, který jsou na lodi  
 upoutané manu a po jasoporkách  
 jeho bouří, zrcadlí dělník evropský,  
 jehož v lidumorné lodi dne ducha  
 i této mori a jeho učinů se ubaví,  
 je, maličké koncové učiníci, který  
 v Izraele v Kalci podkovenem  
 přikován, svěla božího ani navi,  
 že! A konu a lekce nechal své  
 napodre obviňovali slunce, že  
 dolito sily nemá aby tak kním  
 dorazilo. A tak se to má, i když  
 všem a jejími blakorasy učinky  
 učiníky. I tato neoblatnice ještě  
 my moudry, kteřím ještě dle myz,  
 způsobitelni, vše Slovítelé loko  
 klestí se nedodal nadchati její  
 neocenitelným parandom. Všichni  
 cíhli když také rozvídla k tomu,  
 kdo ji učinil, slunce učinil, aby  
 dle svých moudřivostí lásatym  
 kouči mohl. Ona se nechvalí lep"

u toho, kdo de svých říčených rád,  
 dozdí podmanit bez velkého náručí,  
 když jakého slata vyčaduje, a nich  
 se vynásili množství jeho sladce  
 chamecely kanděl křest, parandé, odpoz,  
 rá, a slato milosti boží vzdoruje  
 sám do nahuby se vrhd sám klost  
 spodí do sebe zadrží. Učení Krista,  
 co vyzaduje Dobrou věli, slály  
 boží parandé světu, řelu a Dálku, vyslo,  
 vlast a v parandé do konce setrvač,  
 ní dle slov, věrn. bednáka zkonalho.  
 „Dum mißt Dumfachet ist noch dom,  
 blaudat mißt fruchtet Dum Puff mißt  
 Lufschit wiß, Dumifit wiß, Dum zum  
 Luff fijf blaudat, unifit wiß  
 Gott und Gott galiabt und fiff.“  
 Dobyby včichni moudře jasoporní,  
 že cíhli když jste, že společná matka  
 ha, která všechny jahy dlebly všem  
 moudře pojížti bouří, kdyby jen pro  
 králi, že Krim ještě ten před a následuj.  
 svěla křest, jahy jasoporky slunec,  
 ní do všech končin světa se rozpore,  
 olíč, kdyby to jasoporný všechny  
 cíhli vzdoučené, že tam spojíši s  
 Rímem pivo, v sobě marnají my,  
 když je vzdoučeny do Ríma, jasoporn  
 věverni suchými, ktere se slavní  
 spodly. Kdyby to malediby ale pozní"

v tomto čase všeobecného smíru  
vítězného a naradily se do límeč-  
kůvky, od některých se byly požádaly  
republikomanské důloučily a aby na-  
vídli se se svými slály říkají, že  
dy sela Křislova a Jekho Dukem  
přiveli janců, modrého synce Revolu-  
cie své dnuži pojednaly.

## Aussichten der Kalk.

# Kirche in der Gegenwart.

(Tiffin 10)

so kann es sich dasen nicht befreien,  
dass, dass sie nicht selbst in England  
kann, als in England im Besitz des  
Königshandels mit Canterbury  
und Bischöpfen und Bischöflichen  
die zulässt in dem Besitz der Kanzlei.  
Ring zu gewünscht gewesen. Wenn jürgen  
sie so, dass sie den von Oberholde  
den Oberhaupten König nicht gewünscht  
hat innerhalb seines Reiches, darüber  
nachzudenken, die jürgen ob mich ließ  
dem Königshandels Brixton, dass sie dies  
den Jürgen darin nicht innehatten,  
König Brixton findet sie die Landesfürst  
ihm Brixton, König Brixton die jürgen für die  
fundierung des jürgen Brixton handelt & so  
kann sie jürgen nicht in dem befreigenden  
Besitz der Kanzlei nicht gewesen.

finnelydelen sind die geistlichen Com-  
panionen zum Kuffeliffen William Kings.  
In Nordfland, Ingland, Frankreich, Spanien  
ja auch nach Spanien Angel zurück ist der  
in Spanien und den nördlichen Landen  
durch das Ganze in den zu verschaffenden  
Reichsvertrag; diese Reise sind jetzt wieder in  
England, Caffar nebst anderen Oberen,  
Südgallia ist oft nach Spanien gereist.  
Die freudendankende Mission nach Spanien  
der Bischöfe ist, als Bischöfe alle Freuden  
mitteilen in den protestantischen Städten, zu-  
gleich zum Aufenthalte und zum Tode  
Vorher. Diese Condemnation sind aber  
dann auf die römisch-katholische Religion, und  
für den Thron und das katholische Reich gemacht  
zu schaffen, sie kann nicht gleichzeitig gegen  
einen protestantischen Bischof, der nicht  
nicht gegen Katholiken geschossen werden,  
ganz. Es genügt vielmehr auf alle nach  
seiner Reise zu gehen in die Bischöfe, die  
will die Leute lehren, alle von Luther weggehen,  
so wie es der französische General Gobet  
in den Kuff. Bischöfe, alle katholischen  
in ganz. Katholiken, die in Frankreich sind  
in den Kuff. Bischöfe, alle katholischen Geistlichen in  
den protestantischen Städten. Wenn es jetzt  
nicht mehr geht, daß noch ein Bischöf  
oder anderer geistlicher nicht mehr  
mehr protestantisch ist, dann ist das al-

Sicut, ubi nissi anglicus Regis  
vixit in vicinum postulans ipsius Officium,  
missa per mea, in iunctu latrone Obata  
interficiatur. O Domine Deus, speravi in  
Te, o pax mihi Jesus nunc libera me! -

Ob nun nicht mein Jesus, der jetzt nimmermehr in  
dem Himmel sei. Wenn, kommen allmälig  
in den Hoff und Stille Frieden zurück, sondern  
daß Glaubens Frey ungkrizt, und wenn  
mein Jesus wieder kommt und willkommen ist,  
der Wandel, die der von Gott erlangt ist,  
so, wenn die Erkenntung des Missionar  
ist, zu einem Frieden aufzufinden, als in  
der Freyheit. Eine ungöttliche Worte  
meinen Missionären vilum in allen Städten  
wurde, und viele Menschen Glaubens Christus  
den Christen, sie für uns Christen Christus,  
Kreuz Christus, Christus nicht Frey und Friede, ja  
falls dass Gott nicht, will, ob wir - unfehlbar,  
ja Frieden zu machen, Frey und Friede, und  
die ganze Welt Friede Welt, zum Dienst an  
gottloben Dank zu danken Frieden ist  
Oberst ist aufzunehmen der Erkenntung  
daß Glaubens Christus nicht mehr sein  
so wundrer Menschen, wenn schon seinem  
der Kurfürst Friede, zu jähren, die freigebogen  
zu jähren den Menschen, und das aufzufassen  
et. Wenn ich - eine Lieder und Lieder  
den Frey Friede haben dem Frieden und Frieden

den Buchen. Gründen ab jetzt alle neue Begegnungen  
moment das niedrige Alter der jüngsten geflügten Vögel.  
Hells, das ist früher bewiesen, ist jetzt ein Röteljung,  
Sonne & Röteljung sind eine Rötelvögel zu  
benennen, wenn sie ungefähr gleich wie die Röteljung  
manz im Alter von einer Woche zu verfüllen sind  
in Größe mit dem jungen Rötelvögeln der Röteljung  
ist aber dem Rötelvogel gleich groß und gleich  
wie das jüngste Rötelvogel ist der Röteljung  
nun ungefähr so groß wie das jüngste Rötelvogel  
und kann nicht den Rötelvögeln entsprechen.  
Die Röteljung ist ein Rötelvogel. 2. Bd. 114  
Reichenb. Röteljung ist ein Rötelvogel und  
ist gleich groß wie das Rötelvogel  
140 Röteljung ist ein Rötelvogel und  
Röteljung ist ein Rötelvogel, 154 Rötelvogel  
636 Rötelvogel, 101 Röteljung ist Rötelvogel, 11  
ausf. Rötelvogel ist 3. August. Rötelvogel  
zählen. Wenn es den Vogel in die Rötelvögel. Das  
Rötelvogel ist ein Rötelvogel. Rötelvogel  
ist ein Rötelvogel und ein Rötelvogel. Rötelvogel  
ist ein Rötelvogel und ein Rötelvogel.

Zifferschreibmaschine der Firma Ottmar Schmitz  
in Darmstadt, funktioniert nicht mehr und  
wurde, da ich den Firmenrechtsbeffragung gleichzeitig  
bedarf habe, auf mein eigenes Konto übertragen.  
Die Firma ist jedoch wieder in Betrieb und steht  
nicht mehr zur Verfügung, wodurch ich die Befragung  
nicht mehr durchführen kann, da ich sie auf meine Kosten  
durchführen muss.

frisch bildet, daß von dem Lande der neue  
und alte zusammenkämen und zugemessen,  
aber dann die Münzen und Goldstücke des Reiches.  
Die ganze auf die Thugia hinzuwies Gattin  
der Philippin Fabius auf den Platz umher,  
sag, möge er für das Land zu den Amtstagen  
Anfang, ein Antrittsgeschenk zu freigeben;  
Den Guru, den im Befehlshof verblieb, wobei  
sich unter den Pilgern das Gezag, und  
wenn sie auf dem Lande aufzuhören, auf  
der Höhe des Reingang, und wenn das  
Wiedersehen dem Mann zukommen und  
Benedictionen des Willkommenes. Die  
auf das Volkshaus nach geboren sind,  
dort oben sitzen, und voller der auf solche  
Kinder, den Rauch, den Fall, die die Feuer,  
kunstvoll und fein geschnitten, das  
Fest und die Freude, die folgen an den Tagen,  
gelingt es Königreich, als Grund das Gezag  
ist Gott in dem Menschenkönig, der auf solche  
die Menschen zum Erfüllung in Jesu Christo  
gewünscht, den so wie Romanus der  
Zirkusfeier loben und dem ersten Platz  
für sie und fanden Rauch. Und in einem  
der geistigen und in das Gezag, und die  
Kinder schauten alle Gemeinsam, alle Kinder  
das auf sie den Erwähnungen, auf solche  
und mit dem Romanus der St. Augustinus  
in die Weltkunst und dem der Stadt  
espielen und die Kinder waren sehr glücklich.

zins, freilich, auf solche ist allgemein, da es  
für ein einzelnen geschäftes ist, so dass man  
finnt, wie das Capital eines jährlichen Betrages  
im damaligen und die Rente freilich, bringt  
dass finnt. Wenn es hingegen nicht  
mehr an die Rente angeknüpft ist, so ist  
alle Rente eine Rente zu einem gewissen  
gewissem auf einer bestimmten Stütze des  
kann zu Ende legen, zulosem der den  
Basis ist, die Basis ist die größte  
Rente ist, welche die Rente zu  
sein. Wenn die Rente ist, dann  
müssen, um sie zu erzielen, sind  
wenn man bildet, mit dem Rente nichts,  
gegenwartig, also man mit der Rente  
gegenwartig, in einem Punkt müssen  
die Rente mindestens die Rente dar

gößteren Aufzugsit unblieben, sondern  
als Friedhof für ein so vielerorts, und  
soviel oft, verstreut liegenden und noch nicht  
graben dem Ringf feindlichen. Aber  
die selben sollte dann nicht mehr, da die  
Foltern sie nicht förmlich, sondern  
geradezu als Zornesleid auf sie herabkom-  
men, sozus. also als Künftige Belohnungen  
dafür, daß sie gegen jene und andere, so  
sogenannte Freunde und Mitgenossen  
des Ringf und demselben als Feind und Bruderkämpfer,  
sozus. daß Graf, Oberstleutnant &c. Im  
Jahre 1780 wiederum die Marfan  
nugagroßköniglich, im Jahre 1800  
dann Goldene Ritter geschmückt dor-  
den. "Dagehalten Gott!"

Sova a kirkut (Bobadka x slovinskij).

Počkávání nebylo celodenní a nemajíce se všechna srovnat s běžným předstihem. Počítalo se však něméně dospělých kouzlení, kouzlení vlastních obávaných, prosilců i poslance, by měly mladého jejich neoblíbenoval. „Kdo“ odcílí běžit, „mladou nechávej poslatačku své novozrozené, ale, aby ho se nemyslil, prosím tě, poopis mi je zavřeného jehla jsem.“ „Nemůže se myslit, druhoušku můj zahovorí sova, na svého, resel ladvížských podobách nad mé mladé. Časem to překvapína mladá, a jejich čarodravný a rozměrný rozsířenému povídají je země slavíkovo.“ Zareduko se řekl sova na lev, blázen jsem domněl.

Bírákut učil v katedre v rámci díla s plánem jednoho dne v slavnostním pořadu klavír, jazzového sektu nebo společného souboru a naše hudební jezdecké povídání a výrovný výkon. Toto vystoupení bylo nazváno "Děčín v katedře", vydalo se až v roce 1990, v roce 1991 vystoupili v rozhlasovém pořadu "Dny života", jehož název je sice výrazně levatelský. Děčínská katedra je rovněž významnou kulturní památkou, která má vlastní muzeum, knihovnu a výstavní prostory.

Moroho-li rodicíce oláva nesíklo, kleré Dlžkam krojného prigořevyjí vlastnosti, nevěříklo, až jíce k tomu, zdalise jimi lade, a paravde horosí cíli nuc, a poradě lebn smadnoje vrhají v oddubu. —

# MUSEUM.

Bud' víc život jedna Boží chvála,  
Slasti Christus, tvůrbou crnosti krásá  
Chotě církve a mzdou lidí spásá.  
Fr. Šust.

15

## K 10. červnu.

Hastav církvi svatá proudy slzí žhavých,  
Nad grádou so synu svých v bohu jež ponios,  
S plém fesť se svatým, an jemu kral světu  
Popřal zrůti dny Petrovy.

Pekráč pět hle se jar rozvilo nad luhy,  
Jenž Kol Ríma se strou stověžatého tam,  
Pekráč pět hle roků doplulo, žežlo co  
Prijmul Petra jsi otce nás.

Tak mlh závoje tam na břehu řek tichých  
Před sluncem plameným v débře se ohývají,  
Tak pověst, gratty Tebe Petra že nikdy již  
Nespatri, se lichou stala.

Nepřátele davu ac' použily zkrátki  
Věk Tvoj krali svatý nás hanobice Te,  
Pec věčný zachoval Pich Tebe národním  
Věrným, jenž milují Tebe.

Marní jsi vše zlost pekla vy otroci,  
 Jenž zhroubit' chceš trůn, hož s nebe král stréží,  
 Jenž Mazdeho, který zvrátili jef baží,  
 Bleskem může vzdý zahratit'.

Vyskyt Dobrotivý sum v nebesích pane  
 Dílek svých milených prosby to skroušené,  
 Popřej ještě mnohé verry by Trojí viděl  
 Nejvýši na pozemsku kněz.

Dovrat bídou a strastí od Noho o' pane,  
 Před nepřáteli jej ohraň vzdý milostivě,  
 Až pak jej povoláš k sobě ve ráji své  
 Svěřej jej korunou svatých.

## Nemylrost papržl.

Castokrátko a mnohými způsoby mluvil n. kdy Bich  
 svému okře prosky, v lete posledních dnech mluvil Králem  
 svého syna.

Ep. K Hebr. I. 1.

Když se Bohu zalíbilo dle nevyzpytatelného  
 úmyslu Jeho člověka stvořiti, vyzvala ne,  
 skončení moudrost Jeho, aby člověku označí,  
 mil, proč jej na zemi mítichce. Protož pro,  
 žrťelost býšku i postavala nejen c po,  
 zemský blahobyt člověka, myblž poručila jej,  
 že k mnohem růži blázenství povolen jest,  
 Když povolím n. k. Bohem sta rovené zde na  
 zemi vyz. sv. Pro v sebe Bich, svorního člo,  
 věra, postavil jej do ráje, pøerozkošného za,  
 hrady, v níž se nacházelstrom vedení Dobre,  
 ho a zlého,strom života, a jiz pramen z ní,  
 sta rozkoše vycházející volagoval a pak na  
 čversi řek se rozlival. Bich sam stoupil s  
 nebe, odevzdal jemu panství nad rájem a  
 žárově celou přírodu, poučil jej, jak se  
 má chovati, aby co pun přírody panství po,  
 hoto k u svému prospěchu užíti a cíle svého

Doviti mohl, tij on vtipil v jádce jeho zákon  
 přirozený. Mimo tento zákon dal Bich první,  
 mu člověku i přikázání positivné, aby totíž  
 nejdř ze Stromu vedení Dobrého a zlého, osvět,  
 bil jeho rozum aby vili tvorce svého tím sma,  
 dněji poznati, sibil jej svou milosti, aby je,  
 ho vili tím snadnejší plniti a takto bez obšív,  
 že cíle svého dosahnuti mohl. Bich kdy sám  
 se smíjil, prvního člověka vyučoval, všechny  
 potřeby dneš i kela jemu co laskavý otec pve,  
 mu dílku poskytnul, a člověk maje takové,  
 ho učitele mohl dokonale vili Jeho poznati,  
 dle ní se řiditi a ji úplně díverovati. První  
 člověk také úplně vili tvorce svého poznal,  
 vysvěta po ze slov od Egy K svádennému hadu  
 pronesených, že všeck strojní dovolil nám  
 Bich jisti, toliko ats. a pak z onoho trosku, ja,  
 kdy Bich na první rodice vystřínil, cožby nebyl

mohl učiniti jísa nejvíť spravedlivým. Ale ani padlého člověka Boh říká milostný nebo, nechal jeho osudu, mybrž dříkaje že moudrého soudku svého člověka padlého vykoupiti, i na, potom vili svorí jemu zjevoval, co otec laská, vý díky nepodlušné kru pooslušnosti vybízel, zavrzely krestal, jak to v potopě vidíme, a pak člověčenstvo kru své velké ulože připravoval. Tak nám psímo sv. vypravuje, že v Noemem před i po potopě světa bezprostředně obcoval, sedě v úmluvu s Ibrahimem, Isakem a Ja, Kabelem Drávené obcování věd, že s Mojsísem, věrným sluhou svým, cele dny na hoře Sinaí pravil a lidu izraelskému Desátero božích přikázání po něm doručil. Pohané, kterým se této obcovaté péče v krátké jako lidem ne, dostávalo, nebyli docela své ponecháni, my, brž majíce přirozený zákon v srdcích na, psaný, že něho poměrně žítia a Bohu nevidí sedlneho z věci vidičekých poznávajíce též co Boha chtít mohli, pokud rozum lidský má, čoval. Te, koho pohané neucinili, že měnili pravdu za lež a slávu Boha neporušitelného v podobenství obrazu porovitelného člověka, že sloužili stvoření rádeji než tvůrce, vý, dal je Boh v žádosti ohavné (k Rim I. 23). Byl to jedy spravedlivý krest za jich Bohu se zproneverení a Díkag pro ně a více pro nás potomky, kam rozum lidský dospeje zřeknu se světa pravdy. Podobně by se bylo i národní vyvolenému vedlo, když Boh zvolátním je, ho vůdcem nebyl býval a úmluvu s ním učí, němou až do příchozí dyna svého věrně ne, byl dodržel. Když i národ vyvolený svými hřichy více a více od Boha se odvracel a bezprostředního obcování v Něm nechodným se stal, volil Boh za slunočníky své více k lidu prorotky. Zároveň obmyšlela božská prorozie,

plnou tímto jednáním svu v pravidlost svých slov vzbudit a vírou, tímto budoucím prostředkem spravedlnění, člověčenstvo o, před K sobě nakloniti. Nagorný obraz, jak Boh v S. T. skrze proroky Klidu svému mluvil, vidíme na proroku Isaiaše, jehož ruka Boh žhá, vým uhem očistil, aby české slovo boží čistými rty Ráhal, a zvoláš na proroka Jeremiáše, který vám vypravuje, jakým způsobem od Boha K, rádov prorockému povolan byl. Jerem. I, 4-12: „Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řknou: „Dív, ve zemi zem k zpovídil o životě, z nál jsem k,“ výne nežli jsi vysel ze života, pověstil jsem té a za proroka v národech dal jsem k.“ Jeremiáš slov těch se ulektvuo pravil: „Ach Pa n. Pojde nemohu mluvit, nebo díké jsem já!“ Téžké Hospodin ke mně: „Neníky. Díké nebo díké jsem já! nebo ke včemu, k čemu ké podílu, pojdeš a všecky věci, které rozplázn, mluvit, budeš. Neboj se před tváří jejich, ne, bo já jsem s tebou, abych k vytřhl.“ Vzpalil Hospodin ruku svou a řekl se miel mojich a řekl ke mně Hospodin: „Aj Dal jsem slova mā v ústa svá.“ Ale ustanovil jsem té dnes nad ná dny i nad královnami, aby vyplenil ... stavel a vypil. Tímto způsobem mluvil Boh v S. T. k lidu. Vyvolil jde K komu své sluhy, byl při nich je svou milostí, že dal jim sily všechno vymlouvat, co jím kladl, do něj a na jazyk. Protož bylo i so, co mluvili, slovo boží, neb Boh mluvil sám skrze ně. A jazyk včiněk toto slovo boží u národu vyvoleného mělo, poznáme, když stav jeho mravní s oním světa pohan, když porovnává s psímem sv. vyznati musí, me, že národ židovský, pokud slovem božím ne, pohlednul, o skutku se podobal vinici u prostřed pouště ovoce nesoucí. Když konečně čas připra, vy uplynul a prorotky o příchozí Mesiáše se

vyplnila, poslal Boh syna svého jednoroze, něho na svět, aby zvešťoval zákon pravdy a milosti zpracený ráj lidu opět navrátil a tajemným způsobem mezi ním přebývají onoho bezprostředného obcování hodným učinil, jak to sv. Pavel v ep. R. Křídum vypravuje: „Nápostle, dy v pečkách dnech mluvil Boh skrze syna ...“ To je ten velký rozdíl mezi ř. a N.L. Tam mluvil Boh skrze proroky, zde mluví skrze syna, kteří jest odlesk slávy a obraz podstaty Boha a jeho sném Nyc. praví: „Který jest Boh z Boha, světlo ze světla atd. cíjakým učincem syn Boží k lidem mluvil, toho diktaq nám podává sv. Mat., když vypravuje, jaký dojem Kazání horské na poslouhače učinilo, kdo v k. VII. 28.: „Kdo se pak, když dokonal Ježíš řeči tyto, že se divili převelmí zástu, pové učení Boha.“ Zásluhové li nedivili se uznání, nosti předneseného učení aneb snad místní mluví Boh, sv. evangelista udalá žinou příci, nu, když dále praví: „Nebo učil je jako moc má, je a ne jako zákonnici.“ Boh sedy mluví opět sám k lidem ve svém synu a chce svým slovem Duha a slovem jejich k sobě vésti, jak po druhoy vráji činil. Nyní mluví k nám pravdu mezi lidmi objevend: „Sá jsem pravda, cesta a život ...“ Nyní k nám mluví světlo lidem vzesle: „Sá jsem světlo světa ...“ Proto upozornňuje apoštol na velké odpovídání, jaké na sebe uvalujeme, když Kristu a Jeho slovím nevěříme. Když totiž byl upozorněn, že mluvení toho skrze Krista k nám mnohem hodinověrnější jest, než bylo skrze proroka v d. z. a než když byl Boh anděla svatého k nám poslal, potháčí s důsledností. Dale: „Protě mu, sime my k tomu smagnejí sčítli toho, což jeme díky, chali, aby nám to nevymizelo; nebo poněvadž skrze to anděly mluvené slovo bylo pevné a Kazdě přesoupené a nepodloušenství vžalo spravedlivou odplatu pomsty, kterakž my učíme, faktového

zanebdávajice spasení.“ (Kříd. II 1-3)

Aby pravda faks Kristem klasána mísily nevyhnutelnou a klas boží na velký věkou národiem zavzníval, odevzdal božský učitel před odchodem k nebeskému Ucici také moc, jakou sám měl, církvi učici grádu iřad učitelský, na sv. Petra a na apostolich založeny, nebo dříve než se byl pozván v oblacích k nebi na řecké Olivetské, pravil k schromážděným apostolům: „Dána jest mi vceliká moc na nebi i na zemi, protož jdoucí po všem světě, učte všechny národy ...“ A ej jde s vám jsem po všecky dny až do skonání světa; a z jiného dříve k apostolům pravil: „Kdo vás slysí, mne slysí, kdo vám pohledá, mnou pohledá.“ Odtud pak, když klas Kristův v církvi Katolické až po naše časy zavznívá u církve učici, věřící jej slysí a když i jinou dobré věle, následují ho, jak následovali klasu Kristova sloupujicího shory, na které byl osmero blahoslavenství Kazal. Císnad klas tento onemel v církvi Katolické? Když Boh k promí, mu člověku vráji sám mluvil, ročí d. z. tak důvěrně obcoval, když i padělku člověku klas boží skrze proroky se ozýval, když konečně Boh skrze syna svého jednorozencovo činem zákon psal, dy zveřejoval a vinnu, která člověka kritická od Boha dělila, milostivě s něho snál, měl by na jednonou otcovský Tělo klas oneměti a národnové Drakov kroví Krista vykoupení opět ve tmách po pravdě se sháněti? V církvi Kat. pravim, tomto obnoveném ráji pozemském, v němž Boh strom vedení dobrého a zlého, živé to učení církve Kat., na Petru a jeho následujících založené obnovil, v němž i strom života, největšího to svatosti oltářní, věřící k životu večernímu kroví a sedmerý prav, men posvečující milosti požádali se nepřestávají, v této církvi Kat. měl by klas boží umlkouniti a snad mrkvá litera, jak po odpadlici praví, jeho místo zaújati? Když v d. z. k lidu mluvil inuž, jehož rty Boh sám očistil, aby čisté slovo

boží klásal a jemuž on sám slova svá na jin, zjedl klad, měl by v N.Z., v němž dán a obraz ve skutečné, snad světenské pergament zdro, jenž slova božího byly, jehož mětron číru by Kazdý de svého smyslu a k u své potřebě vykládati mohl, jak po u jinověrců vidíme? Tu by mimo mětron pismenu rád rozum jediným prame, nem pravy božské se stal a jakých výsledků by, to slabý rozum sám ze sebe u věcech všecky doma, kde se je slo, vidíme na čtyřticové zkušeno, a i v počtu, vidíme i v počtu díly a způsob, kterých soustavách mudrců našeho věku, kdež se nestydí ohavné výplody svého ducha za čí, slov pravdu, za učení všecky vydávat. Kdyby tomu tak bylo, kdy církev Kat. v celou svou dobu minulosti by byla jen výplodem téhož po, bloudilého ducha, jíž smutný konec by nebyl da, leko, slova Gamalielova v nepříznivém ji smy, kdy by se jíž slzozvala, svět Kristanský by stal skorem na tímž stupni, na jakémž stal svět pohanský v úplné své ohavnosti mravu a Kristus její zakladatel by byl největším lha, řem. Něco katkového voditi by bylo nezdravý rozum mibi a v ústech Kristana by to bylo rou, hání se Bohu. Máli pravdivost slov Kristových:

Ta svámi jsem až do konání světa obdrželi a ne, mali moci pekelné nad církvi zvítěziti, musí v církvi Kat. tentýž živý hlas, jatky z našeho Krista, slovo božského učitele vycházel, se ozývat a pravé svědecové vydávat, tentýž živý hlas, který bez vět pochybnosti ve jméně božím odpovídá, když zklamý rozmamibým klemem a lidetkým nařizovatmi zmitaný rozum ustavičně se báje: Kde je pravda? Máli konečně člověk vypočít posledního svědku za čistou pravdu vzít, aby nemusel Kristus opět přijíti, v našich školach gasadati aneb resnice evropské a celého světa opět procházeti, abyhom enad zustalo církev pravde

se naučili, musí v tého církvi tentýž hlas božské pravy se ozývat, s touž močí svědomí lidské vága, ti, jaky se ozýval za tisíc let tého učení. A takový hlas se ozýpal v církvi Kat. po 18 set let, ozývá se i za našich časů a bude se na věky ozývat takto jisto, jakž jista jsou slova Kristova: „Nebo a země pomínanou, ale slova má nepomínanou.“ Kazdý věřící může s bezpečností a moci bez výnimky hlas tento vysílet a svědomí své jím vágati, neohclci noč době přenosel soudce spravedlivého zkušiti.

Katolicku myní otázka, kam se má pravdy chloubiti, kdy tento hlas pravy užíval a kde něho se užídal. Kvádime futo na paměť, že církev sv. se rozpadá na učici a vysíci. Tato gaují, má všechny věřící mimo biskupy a rímského pápeže, kterížto poslední církev učici svou. Katolicku může směle slova Kazděho kněze za slova boží bráti, jeličkož Kazdý kněz učí fumu, co jemu od biskupa, pa učili je přikázáno, a biskupové ve spolku s římským pápežem bludu mítky učiti nemohou, jouce věcech všecky a mravu se ty každých zvláštěním při spěním Ducha sv. neomylni. Biskupové církve Kat. jsou rádovni nástupcové sv. apoštola a apoštolum Kristus před svým odchodem učelil moc všechny národy učili, snimiž přidobil byti až do skonání světa, jím přidobil učitkale Krista sv. Který je měl všepravé naučiti a k učesání této pravdy sily dodati. Apostolové to byli, snimiž Kristus ve jméně všeckých věřících umluvo na věky trvajici učaví (Dan. 2. 44), kterí sedy co světové a strážcové nad umluvou sou ve svých rádových nástupcích na věky budit budou. Neomylnost biskupů svaté polohy, pokud s římským pápežem, klavou církve, společnost ve víře udržují, oddělení od něho přestavají bytí neomylni vespolek i zvolíci co je, duchovici. Naopak pápež římský co klava a učitel cele církve Kat. i bez biskupův neomylným jest věcech všecky a mravu se ty každých; neb sv. Petr

jehož rádným nástupcem papež Římský jest, byl duchovní vzdělání, církevní tradice, sv. oboce i rozhodné pravni, který vyznal, že Kristus jest syn Boží, načež jeho jméno ze Simona v Petra se proměnilo. Tmě, na toto došlo se za odměnu Petra statečného významí Krista co syna božího, kterého vyznáni, jich Kristus praví, když se křtuje zkušením povídáním Božím se stalo. Abi Kristus Petra za jeho povonu víru dále odměnil, pochlaciuje dale: „Ty jsi Petr týkala a na té skále vysílám církev, svou a brany, pekelné nepřemohlou ji. Tobe dám klíče království nebeského.....“ Když byl Kristus všem apoštolum Duchu sv. přidobil, jim moc hřichy odpustiteli u. Dělil j. Přijměte Ducha sv. Kterým odpustit hřichy, v něm utvořoval. K tomu cíli budí mi dovoleno obraz Krista byl všem apoštolum vzopěl k celému světu sv. Pavla v K. R. Litu I. k. K. o církvi započal jisti a ev. ēgeliem křasati rozkazal (Slouce po všem Doplniti, a co se dá pro neomylnost papežskou světě.... Mat. 18. 19.), jorec pravil po ruce k Petrovi takto slovo: „Hle svatou požádal vás křibit jiho poslanci, ale já jsem prosil za tebe, aby nevzaly mula vše kva...“ Luc. 12. 31., a při jiné příležitosti: „As beránky mé, pas ovece mé.“ Všechny výjimky Které Kristus i přítomnosti ostatních apoštola povelen, kdyžku a jeho rádným nástupci nejsou, s důvodem v celé církvi křestán, ské, když a kněze ne vyznají, mýbž i neomylnost ve všeckých výzvách a marnivých přisuzují, jinak by zednost jeho byla neúplna, kdyby se nevzala i na učení výzv a marniv a pak modlitba Kristova by nebyla od křeče vyslyšena, Kristus se kdy na dármo nebranad spásné modlitbě za Petra. Církev sv. v neomylnost papeže nejen povídá věřila, mýbž často křtěk skutkem dokázala, jak to v prvních

církve asiatské ve svých Knihách liturgických jedno, klasné ztvorují a mynější sněm Vatikanský zřejmě za článek výzvy prohlásil, takže žádny Katolický křesťan o pravděké pochybovali, neb opak to díli nemí, mýbž jistky do pravdy k niležitk vnikl se snažili mít. Protož i já nechci svých skrovných sil dělat vynakládati, bych pravidlost článku, koho z plena sv. je sv. oboce a tradice církevní Dokázal, ab, mezi m se v ostatních pátách na to, abych do pravdy k, myně Kazdém Katolíku svaté, hlboučí vnučku a tak pravdou tomu promluvit jia i jiné labuť v něm utvořoval. K tomu cíli budí mi dovoleno obraz Krista, když Duch Kristiho ozívaje, tedy církve sv. jest velká morální osoba. V živém těle rozgnáváme dvojí život, tělesný solit a duševný. Tělesný / anima, lichty / život, jehož původem ovšem Duše je, započí, načež svědec v životovedci pročlení se svěce hned v životě matky, jení se na senek u člověka, propě, lebo i když duševními v hlavě, tělo své majícími a kvádolud, pokud istroji svěce nepotříseno zůstává, tykly i jednotlivé oudy kresely aneb docela od těla se odložily. Duševný život / život milosti / jest prostota hřichu, jest star posvěcen, jíci milosti boží. Život jento hřichem se brat, zháta milosti boží jest duševná smrt, Která i za kvávání života tělesného nastoupiti mě, (Dokončení.)

## Co budeme dělati o prázdninách?

„Kromu se nelam, toma se zelení!“

Za nedlouho ovane svěží vzduch značnou rozvozem, ne přírody v jaro využívánem. Čestku jejím kvádě na, se doporučen na učené Krominy a zde na, výklu, výklu zase ucho naše vzhledi, a bude

ladným okem v pěstivem v římských lesinách, kde z plna hrdla Trvaci vlastkavému nedost, čene, prospěvoucí ohvály, lany zlatotklasé a b, výdaj zastřeknutí ve vš svěžestí a všeobecnou rozvozem

non se před očkem udíveným nad hřevem svá,  
pečeným, jež rukou všemocná utkala, jež po  
holík už věčnou přírodu odívá, a z jejich průva,  
bu ni nejméně doposud nepotracena znám,  
ka. Vpravdě někdo rozechvěné při pohledu na  
Divy bylo zvolati musí se žalmistou Páně:  
„Nebesa vypravují slávu bohu a země plnají jeho  
veličnosti a te.“

Do fohots raje přírody znovu rozrozené otka,  
číme v Krátké době, býchom po klopotných  
námláhach ve hruhu milených potkrcencov k  
novým se obústili pracím a úsilím, nových na,  
byli sil kti získání vědomosti, jichž nám v do,  
bě nynějším popředně zaspořebí jest, kdy Kazdho  
ista překlýpuje frázem a kdy proud smysle,  
ní proticerkevních větších Kazdým. Dnem na,  
byla rozměrov a mnohé nezkušené do víru u,  
chvacuje. Tuk nezbytně nutno, by všaký deky,  
roklu našeho pěvce takanského: mužně stal  
na své postate, by ochutí milovnou pracoval  
na vinici Páně Ředitelé, tak aby latně na d,  
por postaviti se mohl rytmum novověkým,  
Kterí bez ustání oruží své namířené mají  
proti nerozborné skale Petrové, a jejichž horou,  
kterou jumrě větrem naduké vědeckosti vlaží,  
mnohé vyznávace kruže Kristova de pravé  
odvádi cesty. Třebat i námlahon neunávornou  
spojovati také modlitbu, by ten, Který zhot,  
má síde a Čedví, kti jiným zbloudile privo,  
Dl náhlédum.

Mimodek vtírá se však na um myšlen,  
ka, Kterak mohli býchom i pravánin použít  
K pome, aby chlou Ducha obohatili vědomost,  
mi a zároveň také nabrali, sobě z lugních  
přírody luhův, libovoných Kruživ, z jejichžto  
průvabu a lahody těšit býchom se mohli, kdež,  
kdy zima neuprostřad, dechem úmorým do klub,  
kde Krášn většku pohrouží spánku.

Co do prvého - estavá zajisté lepšího prostíku,  
kto kti nabylé pravých vědomostí a moudrosti nad  
omu hruhu, jíž Diachem sv. Darcem vši pravé  
moudrosti, ov. čení mužové separali. Taim ponořme  
se, býchom ze hřeben, řecké nevyvážitelných čerpa,  
si mohli pokládat a podležti jimi v mire pře,  
hojně sládce, které zanezdouho opěce naši pově,  
reno bude. Kdy by Kazdý vejzdy pomatoval na vj,  
rok blahoslaveného Tomáše Kempenštěho: „Nejdá,  
mosí písma sv. jed pívod všeho zla a vrata k  
zahynutí“ a ona hruha sv. Theresie: „Kdykdy ne,  
doslatky církve, vedkery zhoubny světa z Boha  
pramene se řinou, poněvadž lidé ani dokonalym  
poznáním, ani opravdovým rozjímaním nepro,  
nikají pravé v písme sv. obsažených.“ Budíž nám  
vzorem sv. Antonín Padovský, o němž se vypravu,  
je, že sv. pímo tak v paměti choval, že by se  
bylo, nejake zhaseno byvši, z něj jeho obnoviti mo,  
llo. Ivet nynějš budíž nám za doklad, kum re,  
da bez Boha zabociť miže, ale zároveň nechat  
nám jest také pobídhou, býchom jedině ze zřídel  
Kastalského, nezkaleného, pravou čerpali moudrost.

Nad to bylo by na čase, býchom kti Kalobským  
spolekem, co jediné hrázi proti proudu nepřátel,  
kteru pilný obraceli zřetel.

V chvíli oddechu méjmež také nicméně peči  
o to, jak býchom i doby opacinku výhodně a s pro,  
spechem mohli použít. Nebudeš nikoho mezi ná,  
mi, Kružby Kružnatou se procházej coukon, nejka,  
nejšich dítek přírody om lagenej sobě nenabhal a  
věni jejich libostnor se nepochochal. A hle Kruživ  
těchto skýtají nám nejenom luhu a sady učes,  
ne měrou nekonalon, nobrž i mezi lidem našim  
venkovským nejedno pučí Kružko, které jaké  
fialenka ve Kruži ukrýte, skromně sobě vede,  
ale nicméně vini blahoplodnor Kazdého Klobě  
vábi.

Touto to potěně, pochádky, p. v. lori, porékhadla

a mnohé v pravdě slovanské výrazy, jichž zhu,  
sta náleží se mezi lidem, a které jedině žodají ně,  
koho, když je hlobubky je vynořil a znakum  
udivujícím doprál, křízou jich poostřátki. Proč,  
tří mileni! vynasnažme se všemožně, bychom vši,  
kterí Květkaři, těchto z Dokladek sobě nahráhali a v  
"Museum" našem libovonnou z nich uvili Kytici.  
Kterémž sobě zvoláštron rubritku s názvem: "Kytice  
z prázdnin," do nížto Razdává sebe nepraktnejšího kve,  
která bude velcítána, a Museum našemu R. ne,  
malé bude sloužit odkaze. Tím zároveň rátké,  
mu pochybnuto bude vhodná příležitost, by těž  
krivonou svou kru zvelebení lidi nám společného  
něčím přispěl. Karoven kám Dáme, také na jeho  
úchu, v jakou kru předkám zbožným cneme, vši,  
majíce sobě plně všechno boho, co na pestřých pos,  
síe národní luhach opravdové Krámejho a vznese,  
ného vyspělovali. Možno, že v Kytice této něčile,  
růži pojde se bluchartka, ale taktož nedá se upravit,  
že nejdou tam bude také Konvalinka, violka a  
nezábudeka.

Zaslechneli někdo z nás výraz nejaký neznámý dosp.,  
sud, klenív se mu ždá byti Krámej, o kleď, bysto z pamě,  
si novybranil, budešli náhodou přítomen, kdy matka  
Rojenice svého pohádkou čaroladnon nebo ukošebavou

milevabnou ve sladký Ronejší spánek, o neopomeni vý,  
Razati jim v Kytici své mísťsko sebe menší řádky  
až se nezmloboucí, že jedno nebo dvě co snad náhodou  
zadecne, nedopři za to, by se proto zhybnul. Vez den,  
kterí mileny že nás bude na prázničnách přes R., a  
utrhne li Razdy jen dvě neb tři zhora uvedení  
Květka, můžeme z nich sobě pestry přes zimu vý,  
pestovati záhonek. A což nebudeli snaha falo hoj,  
ne odměněna tím, kdy na konci roku s plesáním, u,  
kescné plody užíme, jež vespoleknou jome vyzítku,  
li snahu? Namítlá však někdo, že máme sibi,  
rek podobných docti, tomu odpovídám s pře,  
cem patřanským: Je vzdělanosti nemá nás  
lid, cizozemci mluvíce, jakž? vy musíte být  
Dru zpivati, nám pjepe lid." Tuh samozřejmo,  
že nemáme sčítiti mičádlych klopot, bychom  
vražděny bylo Dibby, kteréž přiznivejší, nad  
dobu nynější, vyspětily časy, před záhubou  
jim trozíci zachovali.

Druhové mileni slavným zavažme se  
slibem, že všemožnou vynaložíme k somu  
pili, bychom i z prázdnin co nejvíce mož,  
no na duchu obohaceni v milém nám doma,  
cím kruhu se sesli. Puk, budíž nám k somu  
nápmocen!

## Traktát sv. Cypriana. (Z latinsk. Dokn.)

Tyale podle závaznosti své a nekajicího srdeč schromáž,  
Týješ sobě kněv ke dni kněvi a zjevení spravedlivého sou,  
Ou Božího, který odplatí jednomu Kazdém podle skutku  
jeho. Rím. 1, 4... Praví jež spravedliv jest soud Boží, an  
se vykonává později, kdyžé slouho odkládá, aby člověku  
ochovávať výčitivost Božího sprášenou byla k životu.  
Tak leprav se vezme bezbožný křížník v testání,  
když růži potkání za hřich nemíže prospěti.

V. Bychom kám díklařejí, bratři nejmilejší, poznati  
mohli, že výčitivost Boží jest reči, ažž Razdy, když hřichy výpě,  
livý a potkání jest, Boha kříz následuje, praví Pan, když se chválí, se otrostech!

svém Evangeliu příkazaní kru spáse nám dává a bera odho  
božská napomenutí učenitky R. dokonalosti vede, říká; Sly,  
slej zde, že řečeno jest: Milovati budeš až [Mat. V, 43-48]  
Tedy praví on, že jouce dokonalí, láváme se lyny Božími  
a patrně výmíl, že obnovení nebeským obodem dospe,  
jeme cíle svého, když výčitivost Boha bude zustává  
v nás, když Boží obraz, který Adam byl hříchem  
ztratil, v našich činech se gracií a proswitid. Ta,

Kaž po sláva, statí se podobným Bohu, jak veli,  
Kož po blženost, mili, to, co se vyrovná Božské  
livý a potkání jest, Boha kříz následuje, praví Pan, když se chválí, se otrostech!

# MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chodba,  
Slasti Christus, turibou eností krásu  
Chotí církve a mzdou tidi spásu.  
Fr. Švihl.

16

## Na rozloučenou.

Tisíce klidovlná řeka v debrě pluje,  
Dívka refýrový vánec libe duje.  
Vedrem doounásobným v hají vadrou jívy,  
Vsíat se zlaty plodné oblékají nivy,  
Kosa růží kvetu zkrázu uvěstují,  
V poli lásorki dívky upivají:  
„Gláva budí, Tobi na výsosti pane,  
Z jehož mocných rukou na lány zdarpane,  
Chvalen budí, jenž nám popřál den ten světí  
V který bohatou růží smíre započti!“  
Tak i pro nás, arazi bratři, zlatovlasá  
Dennice, jíž přichod slavík zpěvem klásá,  
Zplodila den, kterýž nás též upomírá,  
Bychom všechni tvorce Zlospodina,  
Neb jíž devětkrát nadvětrní síně  
Stříbrojasná luna propila co kniné,  
Devětkrát jíž tvář svou skvělou zasmušila  
Co jen vede spasné duše naše žila,  
Glastně skončili jsme dilo započate  
V kterémž sibilu nás tvorce ráni svaté.  
Po uplynutém zas do věčnosti roce  
Oko opět patří snahy na ovoce,  
Sladkorajná květů rozdymá tu tisíc,  
A tam kde nadkovědu pluje vdečná písceň. —

Těž však medle bratří pravosudný  
 Po sedých korstech rozvině den krasný.  
 Na Křivém nás klidný přístav opustime  
 A tam očovské zas vonní luhy vříme.  
 Kterýž uvede nás v náruč otce matky.  
 A kde oblači nás bratří usměv sladký,  
 Odhod libeč váně zefínu nám kyně.  
 Ze sváv řekl ištýjti zpív se k nebi říme.  
 Tam nás draci bratří, libenice svou háje  
 Z nichžto hradiblažia, sladká vína vlaže,  
 Bychom tělesně se tarmo posilnili  
 K jízdi vedoucí nás ke spásnemu cíli.  
 Dívce ale bratří, rok se rozejdeme,  
 Před oltář tu tvorce světů proklekremě,  
 A trumu jeho včelí necht' se vrátiť alšig  
 Za milost jíž sibil nás své sluncebrány.  
 Vlivejme jej, aby jeho svaté ráni  
 Chránilo nás i tam v přírody ihuřině,  
 Bychom tak se s čistým srdcem navrátili  
 U since svoje, jasor žsme je opustili. —

Ty osak bratří, klečí tyry tichá létá  
 Prozili jste tudy podál žloby světa,  
 Církevnic z všech spásavoplodné vědy.  
 Ve tajemství božská novice své kleby,  
 Vás, jenž v každé době nadpovědomý vládce  
 Povolá, by jeho řídili jste stádec,  
 Ví jenž budete co věrní náměstci  
 Krista pracovati jeho na vinnici —  
 Pomnите i tentokrát, když vás všechny luhy  
 Ve své lano pojmenu, na nás, všechny druhý.  
 Ve srdci své vaje jméno, bratr' sobě  
 K nim nám chcete uistat v tundré, blážné době  
 A my opět ve svých srdcích stánek utvoříme  
 Pro vás jenž co bratry milované čtveře,  
 A tak nás všechny bude pojít ona páska,  
 Kteráž nazývá se „nejodvratná Láska“!

# Neomyslnost papové.

## Dokončení.

Stedujeme-li církve sv. dle dejígu sv. viktorina až k jejímu počátku neberouci všechnu na církev Katolickou od sv. Pavla sem a tam založené vidíme, že církev sv. Pána počala a během času do všech Křesťanů světa se rozšířila, takže Pán soudce aletého Křesťanstva se stal; tamto se nadále i hlava světa Křesťanství a kde soudce i hlava, tu i život, neb jako soudce do všech vodí říka Krev vysílajícího život a bujara jeho svěřest život dnešní i hlavě se voláš jeviči podnínívají, takže Pán učí i my Kristovy do všech Křesťanů světa Křesťanství vysílají celek církve světové a v rámci světového světa Křesťanství papeži co v hlavě horuje. Vidíme, sice některé soudu tohoto vrcholného soudce, jako východní bratrů vyzkoušel a Racielské protestanty, tím svář život jeho nebyly, jistě to u jednotlivců vidíme. Pokud hlava i soudce rámci světového papeži a stolice papežské, zvolené jsou, vždy život dnešní církve podnínívají. Duch, který tento velký ovládá a život jeho prisobi ještě Duch Kristův, který Duchem svatým od sebe vyslaným církve světového papeži a řídí. A jako Kristus jedenkrát umřel vše neumírá, můžež život jest navždy, takže život v církvi Kat. nikdy nezahyne, t. j. Kristus milosti svou církvi Katolickou nikdy neopustí, můžež je skoro Duchapo. vždy posvěcovat bude, takže tento nikdy nezahyne, všechny klamati, můžež vždyk bude konsevoval nemíti. Církev milosti u jednotlivce může sice být stracena, neb se řídí dle hodnoty

neb hodnoty jeho, ne ale u církvi Katolické, tu můžež i stav milosti od jednotlivce, neb vše společnosti, neb jinostního papeže, osobní hodnoty, můžež tu jest stav tento milost Kristem církvi Katolické darova udelena k všeobecnemu dobru věřících, aby tito Katolici stav posvěcající milost světového papeži ho zase nabylí v církvi Katolické, ve které život tento nikdy nezahyne. Život tento můžež novoučkám dobru věřících Kristem ustavován můžež se tam na věrnik živit, aby věřící věřeli, kde mají zkušený život trávit hledat a kde mají na větším životu problémové vztahy své občany, aby vše nezahydili. A tím nemohla moudrost Božská kyslího prostředstvím Krista, nemž abž život tento nadřízený na rámci světové stolici, soudce to světa Křesťanského a na rámci světového papeži, vzdalovou hlavu církvi Katolické upoutala, neb jako život dnešní u jednotlivce nejjacovnější zadržen čili oporu má a v hlavě takřka sálí, takže všestrá vzdrost své rámci světové stolici tento nadřízený život upoutala a rámci světového bi-skupiny na nosiče a hlasatele téhož života sobě vyvoliti rádila. A jako život dnešní v hlavě sálí i návrat vzdalit všechny se jevi, takže jí původem slovo rámci světového papeži, namístož Kristova a hlavy vzdalového hlasu) církvi Katolické. Duchem sv. rámci, milosti Boží spravování slovo všechny slovo boží, plným Boha všli svou nadřízenou rovností a život nadřízený do nebe vedenou plode. Co Boh tedy nejsave osobně v říji a k arcioctui, jani, kde

pravoto v ř. z. Koncile svatého  
Syna církví, to činí nyní staré ista na  
stupce Kristova, čímž jeho papáne a  
představce bývají. Když Poliv tedy čin  
šíj papánek ve stolici mluví, t. j. co učil  
celému světu křesťanství nejake  
učení co ilánek viny předkládá, mlu  
ví slovo boží, slovo životu jest to sám  
Kristus, který jeho učity k nám mluví,  
slova jeho mají tušen moc věřit v  
svědomí věřit, jaro slova Kristova,  
t. j. on je nevinylným. Bude jenis tam  
to přicházení náromu co ideal žijící<sup>1</sup>  
v rozechvěním možnosti k věřit  
katalíta neb ultramontana, když se  
někdy musí utěšit. Jest to ovšem ideal,  
avšak ideal vnučení, pravitelnosti  
a moudrosti božské důstojny, před svá  
kam udivování světa po 18 set let se  
uskutečnily, k jejichž uskutečnění ne  
lidstvu moc neb chytrost, nýbrž moudrost  
a láska nejvyššího připravila a když ro  
zum lidových náruživostí a předsudků  
přestý snadno pojali mině, nicméně souběž  
ně dala. Ale nejdříve roxum lidový pravdu  
tuto představujeli sobě bývají co jednotli  
ve na sebe očmeneni, kdo hledí na osu  
bní učenost českého biskupa, aneb smě  
jeho osobní pohledy, to všechno neomyl  
nost bývají vžeb a českého pape  
že vlast nepodminuje ani ji vadi. Ce  
koli pohledu odnošou církve kat.  
a zámer moudrosti božské musí Rosády o  
duchu přehlednouti, dleč li si odkute  
čnosti pravdy té přivedl. Když dal Jan  
za im. J. J. ihl. vlastník, dan ihl. dan  
Dostal ihl. Hlavní gospodství Schiller  
Kdo z takového stanoviska na církve kat.  
a její vlastní pravdu, ten všechny spory a

předsudky pýšného roxumu snadno za  
plasí a k náhledu přijde, že český papež  
když církev celé církve Kat. učení viny  
předkládá, myslí se neméně o něm býtu  
ji na této neomylnosti potud protil kewu,  
pokud v tévém spojení českým pape  
žem jenouc totéž učení viny a moci věřit  
čím předkládají. Coplatilo a náhledu za  
české Kristových vespolek i sv. Petrem  
a tomuto volat, to platí nyní biskupium  
ve spojení s Rímem a českému biskupu  
pui ve svrchování moci. Když tento cír  
kce církve klášter svého povodíkne, my  
slí se neméně, neb klášter jeho je klášter bo  
ží, blud tedy jeho by napade na něho, ný  
brž na Ducha sv. učitele pravdy, blud  
jeho by byl blud církve katolické, klášter  
by tu vlivel nad pravdou, brány nezd  
ni nad církvi Kat., vliv by mohly ve  
svědomí věřit, božská spravedlnost  
by ztratila právo traktati, církve Kat. by  
la by ta-tam. Všený věřit se vysvěčí  
nico takového to dle, aníž by se Bohu  
rovnal?

Z opoledu tohoto a jaro pravoto, když pravda  
ta ne od věry jde, aneb od věrování kdo  
pravdu být potřeboval, myslí se vlastní od po  
čátku vlastní záležitosti se všechny námitky  
a předsudky vlastní vyučit a vlast  
výtažky předsudkův, klení pravotu, kdy  
ž církve Kat. Totikou na všeobecném směru  
neomylno je. Potřetí zváme této  
roxumaii pravoty nyní vpravém světle  
se objevily, když všeobecný směr církve  
je vlastní, směr před věřit i věřiti,  
čím neomylno je, článek neomylnosti  
papež prohlásil. Podrobili se jasnému  
jeho, když před sami za slovo boží vydá  
vali? Tu se ukázalo nejvíce, kdy mohí

namířeno. Když už kdo Kat. jen nesvěcením sňemu neomytnou byla tu byť si byl božský spásitel Čestné poni posta Kat. Když nahledáme, desnád nové věci všebec, to není sňem, všeobecný svolání a vše našich časů svoláti, kdyžto jinak zat. sv. větve do všech konců světa rozestíela, kleriků, nenadnosej postoucích potom větících a napřed všedními nahoře vložení někdy složí nevěčnoušimi světečními větvičkami může. Když tedy sňem všeobecný z všech svolán být může, jak to na posledních dnech, sněmeh vidíme, vznádění duch lidství na poli vědeckém a přirodostřumním volat na lezestí bludi den ode dne více záboha, najezdý nepravatel církve Kat., stál prováží a denně a nověm svoláním o Děnu se objevujíce blaho větících po největšího nebezpečí uvádějí, má církev Kat. tato sevrosti rá matku na to všechna pokojně se dívali? Zatíž pak vydáváci svého vlastavení, když želají a když psý bez ohledu do všeince rejiti a o vše vranadili národa? Či má církev Kat. totéž na všechnem sňem sňem říci moci vše a blahom Čestným a duchovním se vzdobiti a ravn. Když postouci moci tevnosti sovět vše vytlačiti usilují, když všechny Čestným neprvirostem lidstvího ducha stavajíci zatkoný vše nevhozeníce nových povinností potřeba vyhodují a všeobecný sňem církve i napřed všedních půjčin svolán být nemůže, má zde církev Kat. videti zajisti jaro velbloum, klený rodu a žalobotu vyhotovovat a nejouště nově vznáditi umnoha bědu a někdy moci může. O niž volit? V církvi Kat. sovět vše vytlačit světě

nevýčetné a dle váslibení vlastavě stali nemůže. Počít to musí pojmit na povídys povídys své Katolický osvěcovati, aby tevnosti bludu opět sovětem nevzdaly, musí teplem milosti osudy život ploditi, aby smrt nad větícimi nejanovala a takto Kleistov Pouze ní na umu nejdílo, což by se stalo, když by církev Kat. jen jednoukráté bludu msto pravidly učila neblud v nedostatku pravidly spravedou, jak byla včera tak dnes a pridi i zutra. Oba mítore, až by se mítorem zabilo ji srdce otevřít a za pravdu ji teprve varati, výprava ona vydý jedna a mazmánielna vlastavé a vlastavá, když i tisíc nětřicátných jazyků na ni hanu kydali, jakomé sice své květi přijemně námlí, když i celého světa psi proti němu vlli. Překřížení je sedy povídys i když sňemu, dr. Čestném neomylnym, když však bisku pové selého světa na sňem se sejdou, aby totéž všechni vše všechně a slavnostně prohlásili, nabudac učenito většího lesku, nejryšší morové pistoly a neprizatelného práva, jasného pravoda vykáduje, taky m správobem prohlášení pravda se objeví na venek ve větším sovětě a sile všech větících se stane všechno, odpucium a pýšným divoznejí a Kleist sovětakto cestu do svého všechn větících. Kdož a pýšným ne dovoluje, abych spravodlých těchto del pešal. Neděl sovětakdy itená, co chybí, doplnu a k lepšimu prorokování článku vše tak dlečněho něco iassu spisům píšánku tom jednajícim vnovat. Někdo však nenech se kde

člení včetně úmgstem, aby se můdy té  
členim domakal nej ještě točánek vý-  
ry, ale aby do pravdy čárku toho, který  
cirkus klat. novy myslila, nízkého co starý zru-  
šení prostředek proti Klestevářnosti odporu-  
čuje, upřímně vnitřním jej věřitím všechnu  
že odpovoučel, aby tento povědomí proslíbil.  
ale měl věřitím v domácího společenství  
časem klasovitko neduhu Klestevářnosti  
střeboval a ji opět přivedl k zdravotnímu  
stavu, jazyk zatímco bolesti a církve význam-  
uje, což se jistotou stane, když kněží tito ducha-  
vni lekarové věřitich neomylají sice ne  
středku toho nejvýznamnějšího skupinu pos-  
trádka toho nejvýznamnějšího skupinu pos-  
trádka toho nejvýznamnějšího skupinu pos-  
trádka toho nejvýznamnějšího skupinu pos-

### Oprolna z č. 13.

Na Rím. Na naší nevyhnutné vý-  
je ještě basen ta dosti závídá. Nedostává  
se věřitím tem převyšky, jai níž slovo  
chod stopy přechází či převyšuje. Věřit  
tuto jsou: 2 II. sl. 1. a 3., v III. sl. 3. věr. —

Rím střed jednoty, m. všech cí. a  
ut. pravdy. I toto potvrzování a do-  
koncení v č. 14. vystává v platonosti jiní-  
krových různých různe držíce hned jiní začít  
k učebnici pomořenské, že totiž i co do obsa-  
hu i co do formy jest pravci velmi chvalnou.  
Toliková tisícku několik pomořen působiteli.

Místo: v Bologně stojí, v Bononi, m. Lago-  
nu, st. Lyon a Vienne. — m. v. Ascelenu, st.  
"Ascalate," m. Tuoru st. Tivoru; m. Ango-  
suegi st. Augsburgu. — na ste. 100 v H. vý-  
ku m. 40 let starý 34 let, m. Giornal, m.  
star, Garastò; m. Kroati. — Chorvati, — na  
ste. 101 m. mimo zahradařka poloz se: v  
zahradařkovou; m. náhledy — "chápal,"  
m. ovce shladovely — "ovce vzhadovely." —

Nedostává význam. Načekina a. Po-  
dostol dinar. Tondižing. v. d. dom  
Tuffijsa a v. d. v. d. v. d. v. d. v. d. v. d.  
Lijal d.  
v. d.  
Doplněk z č. 12. M. odkazuje st. o-  
dkazuje; m. povzdyje — povzdyje. —  
Oprolna z č. 14.

Rím střed jednoty atd. Místo:  
Ludwig a poloz se, Ludovita; m. Kaly-  
to významu uváděme — poloz se, uváděme  
li to si. — m. Kalyz a. H. jest poloz se; jeli  
i. R.; m. proti vili — "bezdečné".

Oprolna z č. 15.  
V č. 10. červnu. Básnicka zdářila arána  
mlh a planením, což opravovit dlu-  
žnostim, aby se místo mlh polozil mohel  
a m. planením vzději pravivogm.  
M. poří — poloz se rad, ježí; m. říká  
— "stínu".

Neomylnost na výzvě: Význam článku  
de obsahu i jde slohu, toliko m. v.  
tecnely poloz se: vzděly a když poloz  
ne jde, myšlák podozívá se Glade,  
uvízej se místo: Když vzději  
přátele — li.

C výdeme delati v prázni-  
mich. Pěkné to myslíbly o pe-  
krem, rouchu, tolyž i poctivý  
vleč pokorovati. — Místo: Kocha-  
ti se ladním pěnem poloz se: o  
ladní pěni. —

Traktát sv. Dyzniard. Tř-  
kla, chvalný arána dvě místa:  
Když topištava v nás poloz se:  
"vzdáváli"; Místo: Když obran se  
zrací a prosvitá poloz se: "pro-  
svítli a zracili se." —

# DOKLAD

Inějším čidlem dokonává Museum svou pátou roční pout. Dříve však, než se s ním rozloučíme, nebudeť odtamtud, přičiníme-li k tomu ještě několik bratrských a upomínkých slov.

Idyž na začátku této roční pouti bylo předplatení na Museum po alumnátě kolovato, bylo, až na malé výjimky, doslužené a mile přijato. A právě měli po přijetí, za kteroužto provolání naše s týměřím nepotkalo se projevem ohlasem. Tu mi odpovede: „Vý prostředkem kdy vydávání časopisu dostatečných sil“ — Namísto toho jest však licha a vypadá se v noci, upozorníme-li jen na proslov v čele časopisu stojící, v němž jsme užil a směr jeho dostatečně vysíkl a objasnili. Mnozí na dobro zapomínají aneb všebc ani věděti nechtějí, že naše a předchůdci našich pojednání snaha u vydávání tohoto časopisu bylať a jest k tomu obrácena, aby bylo ono společným střediskem našich jednot, a sice bez rozdílu na jich cenu; aby bylo prostředkem k dokončení vývoji všeckých vědomostí a zejména nenucené oblasti v řeči materiál. Omít naprosto zapomínají, že má ono sloužit nám za střed, v němž by se snahy k rámcimu působení, k boji umu a věry a vlast usjeanocovaly, z něhož by všebc využíval a využíval se motuim všetkých osvětující proud naší vespolečnosti. Tzí odtud tedy zracilo, že Museum nemá toliko být výzvoum a exaktem činnosti jen některých botoslovci, alebož se vyhýdaje, aby co možná všichni všeckí na něm brali i členství, jesto my všichni k jednomu a témuž cíli Kráčíme, jednu a tutou silohu na základě dohody a v každém vědě oboru dokonalejšími státi se marní.

Ne, píše tyto a těhož druhu proněání námítky a poukázky, setřeď se časopis nás u všecky většiny volebářů a přimějte našich slaskavou přání a s dosluženou podporou. Na doblast toho stojí kde nemalá řada spoluvačovnic, menší některé laskavý čtenář i s mnohažmi novými spoluvačovnicemi se shledá, kteří s horlivostí nuraženou po celé roce pracem

svými časopis nás prosporovali. – O tom biledně svědčí i práce rok, maritiho obsahu, nejen v řeči materišké, alebož i německé, což jest opětovným důrazem, že všechny práška upřímného bratrstvotě obě národnosti vespolek upoutávala, že všechny varul duch pravé bratrské lásky a tolerance. Osízení, že se do svých jednotlivých článků, měřítku, absolutné dokonalosti u nich posuvování a živati nemíme, nicméně ale, vídce se dle svého, její důstojníj p. prof. M. Procházkou a Raždem, článku pronesl, mnohým zbarvostí některak odjeviti nemíme. Těž tedy na Vás, duani bratři, abyste, nejsouce s pouhými potudu spokojeni, na cestě všejemných sebe vzdělávání prospíovali a hodně odmíng a rášly, by za to jednou se dodělali.

Přítož, hluboce přesvědčení jsouce, že budoucnost národa i co do národního vědomí a duchovního rozvoje a potroku položena jest z nejvážnejší části v ruce Kněží, jehož to vidičivo a učitelivo, majice jasného toho přesvědčení, že Knězstvo jen tehdy se vším dílarem písobiti bude ve kouzích Bohem na všechny své jistli horuje podím duchem a svými snahami na všii vzdělanosti a ducha časového – budoucích činnými, nuklidními „spohradou a jatečními přípyskou“ na podnity nám všem k prospěchu sloužící, podporujíme pro nás obětovnouť pro všechny věci národní literatury chudinkou Knihovnu, slov. (Kteráž letos velmi akademické příspěvky dostala – čemuž přičisti příčinu dlužno, nevím –), prospívejme všebec už zde v domě zdarně, aby duch nás, neodolatelnějrosti, povál k jíředu, aby rámcely naše pro nás mladistvý nás duch byl zaplněn polal o čině lidu samého úrodnou a žinnou plodu materiely a písobení naše všudeprovozeno bylo s úspěšným zdarem. A nejústředitějším projevem této činnosti bylo nám až doposud zajisté Muzeum – Když to i Váši největší snahou bylo na jeho zdokonalení pracovati – ! Ugtovějte tedy jen dálé, nedbajíce nastrah a jatekoli strany pocházejících a vymasňujete se, aby počítala v časopisu „Matica Moravská“ ponešená i na dálku o Vás v plnosti vystala. – .

Honejné vzdělávání sedějné díky díly a věcové p. prof. M. Procházkovi, který ochotou nám se propojil jeho Muzeum na novou letosí stranitýmokem dobrovolně a rádil. Totež činná i všem spolu pracovníkům, článkům a podporovatelům časopisu našeho jatek i spisovatelům, výjma a d. p. Nováčkovi a T. r. oddávajíce se těradostní naději, zemím potřadatelům, tam naroďte poklesly a všechny pomírovatí rádi. Výjm nástupcům všem lámne sedějné „Každá!“